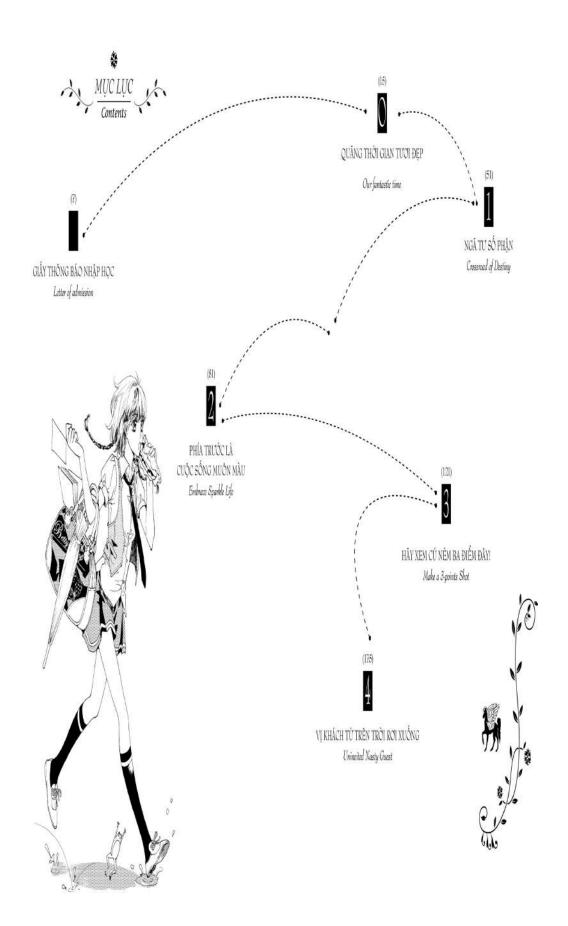
Girlne Ya





<u>Giâ´y thông báo nhập học</u> <u>Letter of admission</u>

<u>Quãng thời gian tươi đẹp</u> <u>Our fantastic time</u>

1. Ngã tư số phận Crossroad of Destiny

<u>2. Phía trước là cuộc số ng muôn màu</u> <u>Embrace Sparkle Life</u>

3. Hãy xem cú ném ba điểm đây! Make a 3-points Shot

<u>4. Vị khách từ trên trời rơi xuố ng</u> <u>Uninvited Nasty Guest</u>

# BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỐ ANGEL

Tập 1

#### NHÀ XU´T BẢN KIM ĐÔ`NG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trung, Hà Nội

ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085 Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔ `NG TẠI MIÊ `N TRUNG 102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511) 3 812 334

Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔ `NG TẠI TP. HÔ `CHÍ MINH 276 Nguyễn Đình Chiểu, Q.3, TP. Hô `Chí Minh.

ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867 Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuấ t bản: PHẠM QUANG VINH Chịu trách nhiệm bản thảo: NGUYỄN HUY THẮ NG

Biên tập: NGUYỄN SÔNG THAO Trình bày: NGUYỄN KIM ĐIỆP Minh họa: THEO NGUYÊN BẢN Sửa bài: HƯƠNG LAN

In 5.000 bản - Khổ 14,5 cm x 20,5 cm - Tại Công ty TNHH In và

DVTM Phú Thịnh

Đăng kí kế hoạch xuấ t bản số : 04-2012/CXB/121-166/KĐ cấ p ngày 1/12/2011 Quyế t định xuấ t bản số : 381/QĐKĐ kí ngày 23/10/2012 In xong và nộp lưu chiểu tháng 10/2012.



"Tôi luôn nă mơ thấ y mình giang rộng cánh bay về phía bên kia chân trời."

Câu nói â y văn vẳng trong lòng bạn bao lâu không rõ.

Trong những đêm dài vô tận, khi bạn lặng thâ m câ u nguyện,

Nhưng đáp lại chỉ có ánh mắ t lạnh như băng cùng những thanh âm của giọt lệ cô đơn...

Thật thế sao? Kể cả có vậy, bạn vẫn hát thâ m trong nỗi cô đơn, dù đó chỉ là hi vọng không thể giải thích bă ng lời.

Khi sao Bắ c Cực lên cao, bâ `u trời đêm u uấ t có vài tia sáng yế u ớt.

Thế là bạn giang cánh, kiên quyế t bay về phía con đường mà số phận đã sắ p đặt.

Bấ t chấ p bao nhiều gian khổ và vấ t vả, còn cả nỗi cô đơn và màn đêm dài dă `ng dặc...

Nhưng... vậy có sao?

Bạn đã biế t ră ng, bâ u trời sao mà bạn ngước vọng, không có cánh buô m trắ ng nhẹ nhàng.

Nhìn kìa! Một vì sao băng lướt qua bâ `u trời!

Kể cả chỉ là một giây phút huy hoàng, nhưng nó phá vỡ những ngày lặp lại nhàm chán.

Vì sao â y thức tỉnh khát vọng không tên của mỗi người bă ng chính ánh sáng của nó.

Nàng công chúa ngủ trong tháp ngà, sực tỉnh khỏi cơn mơ đã `ng đẳng

Bình tĩnh ngô `i trên ngai vàng đóng băng nhiê `u năm,

Nàng hiểu ră `ng mình không câ `n một kị sĩ hay một chàng hoàng tử

Mà câ `n một bộ áo giáp bă `ng să ´t và ánh mă ´t kiên định
Vì thê ´, hãy bước tiế ´p đi, đi vê `phía chân trời mà mình đã chọn
Kể cả khi đôi mă ´t có bị nhạt nhòa bởi nước mă ´t của nỗi đau
Nào sợ gì ánh chớp của nỗi sợ hãi xé toang đôi cánh
When you believe, you can achieve

# Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá

Tác phẩm tiêu biểu: **Bí mật tình yêu phố Angel (Phâ n 1 và phâ n 2); Cô nàng xui xẻo; Phép tắ c của qu**ỷ; **Chim Sẻ ban mai** 

Lạc Tiểu Liên và nữ sinh thiên tài Thẩm Tuyế t Trì bị tai nạn giao thông nên lỡ mấ t cơ hội sang Mĩ du học. Cả hai cùng đăng kí học ở trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tinh Hoa. Bị Thẩm Tuyế t Trì bày kế chơi xỏ, Lạc Tiểu Liên phải chịu bẽ mặt trong lễ khai giảng. Cô bé quyế t tâm đánh bại Thẩm Tuyế t Trì và Giang Sóc Lưu - Người được mệnh danh là thiên tài của những thiên tài trong Liên minh Tinh Hoa.



### YIWANG JIUSHUAI SHIERGONG © Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd

Vietnam translation copyrights © Kim Dong Publishing House, Hanoi, 2011

Vietnamese translation rights arranged with Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd

Xuấ t bản theo hợp đô ng chuyển nhượng bản quyề n giữa Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd và Nhà xuấ t bản Kim Đô ng, 2011.

Bản quyề `n tiế ´ng Việt thuộc về `Nhà xuấ ´t bản Kim Đô `ng, 2012.

Trình bày bìa: **Diep colour** 

# GIẤY THÔNG BÁO NHẬP HỌC

### Letter of admission

Bạn th	an mê	n!

Trường chúng tôi rấ t vui mừng thông báo với bạn ră `ng, bảng điểm đính kèm đơn xin học của bạn đã phâ `n nào thể hiện tài năng và khả năng tiê `m ẩn phi thường của bạn. Vì vậy từ giờ phút này trở đi, bạn là người may mắ ´n được nhập học tại Liên minh trung học thành phố ´ Tinh Hoa, trở thành một trong những thành viên xuấ ´t sắ ´c của đại gia đình lớp mười trong Liên minh trung học này.

Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa (gọi tắ t là Liên minh Tinh Hoa) được thành lập năm 1988, là nơi địa linh nhân kiệt, quy tụ các nhân tài, tinh hoa của cả nước.

Khi bă t đâ u xây dựng, với phương châm giáo dực "Trăm sông đổ vê một biển, hòa nhập chứ không hòa tan", trường trung học Tinh Hoa đã đê xuấ t sát nhập với ba trường nổi tiế ng khác đó là trường trung học Đức Nhã, trường trung học Nghiêm Lễ và trường trung học Khâu Lâm, thành Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa. Ba trường trung học này đã rời khỏi khuôn viên cũ, chuyển tới dưới chân núi Đại Nguyệt, cùng sánh vai với Hiệp hội mười trường trung học đứng đâ u thành phố Tinh Hoa với đại diện là trường trung học Minh Dương.

Để bạn sớm thích nghi với môi trường giáo dục ở đây, nhà trường dự kiế n tổ chức buổi tư vấ n thông tin tuyển sinh từ ngày 23 đế n 24 tháng Tám. Trong thời gian này, các hướng đạo viên sẽ hướng dẫn bạn tìm hiểu cách thức học tập của trường. Hoan nghênh các bạn tới tham quan.

### Chúc các bạn một năm học mới vui vẻ!

Ngày... tháng... năm...

Liên minh trung học

thành phố Tinh Hoa

(Đã đóng dấ u)



## Câu chuyện bă t đâ u từ đâu nhỉ?

À! Chúng ta hãy bắ t đâ `u từ một câu chuyện dân gian được lưu truyê `n ở thành phố Tinh Hoa.

Truyê `n thuyê ´t kể ră `ng, những năm cuố ´i, triê `u Nam Tố ´ng (1) tổ chức một cuộc thi trong cả nước. Có ba chàng trai tài năng xuấ ´t chúng đã bỏ xa những đố ´i thủ khác, được hoàng thượng ca ngợi hế ´t lời. Nhưng điê `u khiế ´n hoàng thượng đau đâ `u là ba vị tài tử này ỷ có tài nên rấ ´t kiêu ngạo, đê `u cho ră `ng mình xứng đáng được chọn làm tân trạng nguyên, không ai chịu nhường ai. Vậy phải să ´p xê ´p vị trí yê ´t bảng ra sao để cả ba người không bị mấ ´t lòng, cùng tận tâm góp sức cho đấ ´t nước là vấ ´n đê `vô cùng hóc búa. Hoàng thượng đành dán cáo thị khă ´p cả nước câ `u người hiê `n tài nghĩ cách. Cáo thị ghi rõ, ai có thể să ´p xê ´p Tam khôi (2) mà không gây tranh cãi thì hoàng thượng sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho người đó.

Ai ngờ, cáo thị dán nhiê `u ngày mà chưa ai dám gỡ xuố ng. Thi thoảng có người tự nhận mình là cao thủ để n để "bày binh bố trận", nhưng đề `u thấ t bại ra về `.

Cuố i cùng, một ngày kia, có lão hòa thượng ăn mặc rách rưới để ngỡ tờ cáo thị. Ông mời ba chàng trai đâ u bảng tới Bạch Tháp bảy tâ ng để thi tài. Cuộc thi diễn ra trong bảy ngày bảy đêm, người bên ngoài không biế t bên trong tháp đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biế t hôm ra khỏi tháp, mọi người đề u ngạc nhiên, vì cả ba vị tài tử đề u tuân theo să p xế p bảng vàng của vị sư già nọ. Họ thê sẽ trung thành và tận tâm với đấ t nước. Hoàng đế vui mừng, hỏi vị sư già muố n được thưởng gì. Hòa thượng già chỉ xin sửa chữa lại Bạch Tháp để chúng sinh khắ p nơi có thể về bái Phật câ u phúc.

Không lâu sau đó, Bạch Tháp được tu sửa khang trang. Không những thế, tân trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa đề u góp tiể n xây một tâ ng tháp, để báo đáp ân đức vị hòa thượng đã đưa đường chỉ lố i giáo hóa họ. Hoàng thượng cũng cảm động trước công đức của vị hòa thượng, liê n cho xây thêm hai tâ ng nữa. Nhờ đó Bạch Tháp đứng đâ u trong các bảo tháp về số tâ ng, và nó được đề ngự bút một cái tên khác là Tháp Sao.

Thời gian thấ m thoát trôi qua, vận đổi sao dời.

Bức tường trắ ng của Tháp Sao qua thời gian mưa nặ ng dãi dâ ù đã biế n thành màu tro loang lỗ, nhưng lại phủ thêm vẻ thâ n bí trâ m mặc của thời gian.

Chính lúc này, vâ ng mặt trời đỏ ố i dâ n lên cao, như trải một tấ m lụa đào màu hô ng lên bức tường, sau đó dâ n dà vươn ra khắ p không gian. Mái hiện cong cong được ánh sáng buổi sớm mai chiế u lên, trông vừa trang trọng lại duyên dáng. Bức tượng đá cổ xưa ngô i trên mỗi tâ ng tháp như chăm chú dõi theo, im lặng không nói nửa lời.

Tháp Sao vẫn bình lặng như trước đây, chỉ có vài dải nă ng vàng óng nghịch ngọm nhấ p nháy trên đỉnh tháp, dường như đang nháy mặ t tò mò.

Không biế t bao lâu sau, những âm thanh huyên náo, xuyên qua cánh cửa to chạm trổ hình cánh hoa phủ sơn vàng đóng im im, theo con đường thẳng tắ p rợp bóng cây ngô đô ng vọng về phía Tháp Sao. Những tiế ng nói chuyện rì râ m cùng với gió sớm mai như bay tới từng cành cây, ngọn cỏ lặng im xung quanh tháp. Chúng tiế p tục hào hứng nhảy nhót, dường như không thể im lặng thêm được nữa, nhiệt tình chào đón một điể u gì đó.

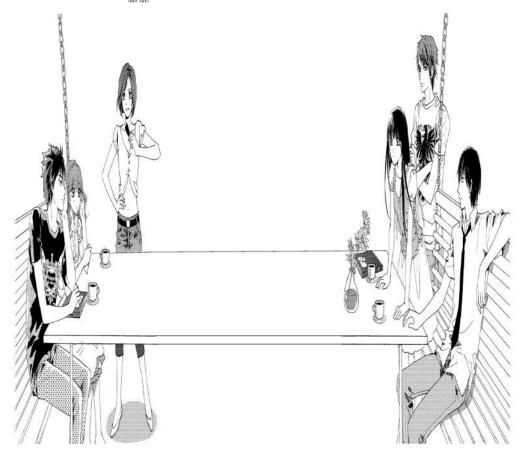
Cuố i cùng,

câu chuyện của chúng tôi, cũng bă t đâ u.



"OK, thế thì PK bắt đầu ngay bây giờ."







"Chị... chị Tô Hựu Tuệ, câu chuyện chị kể có liên quan tới Tháp Sao đúng không ạ?"

Trong đám người ô nã có một nữ sinh mặc bộ váy liê n màu xanh lục, mái tóc điệu đà kiểu công chúa, bị đẩy vê phía trước. Cô bé rụt rè giơ cánh tay lên, chỉ vê phía bảo tháp tứ giác màu tro xanh đứng sừng sững ở giữa quảng trường, rô i tò mò hỏi.

"Đúng thế !" Dẫn theo hàng dài học sinh tham quan, Tô Hựu Tuệ chỉ mặc một chiế c áo sơ mi tră ng ngă n tay kế t hợp với váy gấ p nế p màu xanh, nhưng trông vẫn nổi bật vô cùng. Hựu Tuệ dừng bước, quay người lại nhìn đám học sinh mới nhập học, mắ t ai nấ y đề u sáng quă c như đèn pha ô tô. Cô đáp lại với giọng dịu dàng, ấ m áp: "Tháp Sao đã có hơn bảy trăm năm lịch sử, là một trong những công trình kiế n trúc quan trọng và lâu đời của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa. Các em thử tưởng tượng mà xem, bố n trường trung học trực thuộc Liên minh Tinh Hoa như những chú bướm bay rập rờn xung quanh nhụy hoa là Tháp Sao."

Nói tới đây, Tô Hựu Tuệ đủng đỉnh bước lên hai bước, miệng khẽ nhê ch lên, nở nụ cười tuyệt chiêu hình bán nguyệt cực đẹp, trông cong cong như mái hiên của Tháp Sao, rô i tiế p tục thuyế t trình cặn kẽ:

"Vị trí mà mọi người đang đứng chính là quảng trường Phi Nguyệt, nơi có Tháp Sao. Đây là một trong những nơi công cộng của Liên minh Tinh Hoa. Ai có nhã hứng có thể trèo lên nơi cao nhấ t của Hồ `ng Lâ `u rô `i nhìn xuô ´ng phía dưới. Lúc đó mọi người sẽ thấ ´y, quảng trường trông giô ´ng một vâ `ng trăng non mới mọc, xung

quanh trô ng đâ y những bô n thường xuân, nhìn xa xa giố ng như một vâ ng trăng màu đỏ, vì vậy nó mới có tên là Phi Nguyệt."

"Ôi chà... Hóa ra là vậy, tên quảng trường nghe kêu thiệt, nhưng mà Tháp Sao vẫn nổi tiế ng hơn."

"Mà nè, hô ì nhỏ tớ nghe người ta đô n, mỗi tâ ng của Tháp Sao có một vị thâ n cư ngụ, ai nấ y đê u đẹp trai, giỏi giang hế t đó."

"Í? Sao tó lại nghe nói trong Tháp Sao toàn linh hô`n ma quỷ kinh dị nhỉ? Nế u chưa được những linh hô`n này cho phép thì không được tự ý trèo lên tháp, nế u không sẽ bị chúng ăn thịt..."

...

"Ha ha ha!" Tô Hựu Tuệ nghe thấ y mọi người tranh nhau bàn tán xôn xao, cố bấ m bụng cười khẽ khàng, "Bình thường Tháp Sao là cấ m địa của Liên minh Tinh Hoa, rấ tít người ra vào, nên thường có nhiệ `u lời đô `n thổi. Có lẽ mọi người ở đây ai cũng tò mò trong tháp có gì, nhưng tố t nhấ t không nên vào trong. Nế u bảo vệ tóm được thì sẽ bị nhà trường kỉ luật đấ y. Có điệ `u mỗi năm đề `u có ngày công tháp, Tháp Sao sẽ phá lệ, mở cửa cho học sinh của bố n trường vào."

"Chị ơi, công tháp là gì thế a? Em không hiểu!" Cô bé mái tóc búp bê cấ t tiế ng háo hức, quên hế t mọi ngại ngâ n, tròn xoe đôi mắ t sáng lấ p lánh hỏi.

"À, công tháp chính là..."

"Xì, ngay cả công tháp mà cũng không biế t, thế mà đòi thi vào Liên minh Tinh Hoa. Chắ c cô học trường Đức Nhã hay Khâu Lâm hả? Trình độ ẹ thể chỉ xứng học hai trường đó thôi." Trong đám đông, một nam sinh có bộ tóc càn quấ y vênh váo hấ t ngược mặt lên

giời, khinh khỉnh liế c xéo cô bé mái tóc búp bê, bơ cả khuôn mặt như bị co của Tô Hựu Tuệ. Cậu ta hai tay thọc vào túi, tự cao tự đại tiế p lời:

"Công tháp chính là hoạt động truyề `n thố ng mà bao học sinh ở Liên minh Tinh Hoa mong đợi. Mỗi năm vào dịp tế t Trung Thu, bố n trường của Liên minh lại cử ra những học sinh xuấ t sắ c nhấ t của mình vào thi đấ u trong Tháp Sao. Đây là cuộc thi đấ u giàu trí tuệ, đại diện cho sức mạnh và tiế ng tăm của trường."

Cô bé mái tóc búp bê chẳng thèm đế m xỉa tới lời nói của anh chàng đó, mặt hướng về phía Tháp Sao cao vút, mải nghĩ vẫn vơ đi đâu, rô i miệng lẫm nhẩm: "Công tháp ư? Chắ c giố ng như truyề n thuyế t đấ u bảy ngày bảy đêm?"

"Ha ha ha, học sinh Đức Nhã có khác, đúng là đâ`u óc có vấ n đê`!" Cậu nam sinh đâ`u tổ quạ liê´c chiê´c phù hiệu trường đeo trên ngực cô bé, bĩu môi hứ một tiê´ng, "Nghe mâ´y đứa học ở trường Tinh Hoa nói, trường Tinh Hoa luôn dẫn đâ`u. Chỉ trường Nghiêm Lễ mới đáng là đố´i thủ của Tinh Hoa thôi, còn trường Đức Nhã và Khâu Lâm đê`u là lũ bỏ đi. Hứ, không biế´t hiệu trưởng trường Tinh Hoa trước đây nghĩ thế´ nào mà lại cho hai trường có học sinh yế´u kém thế´ này gia nhập vào Liên minh Tinh Hoa nhỉ? Chỉ tổ làm vướng chân vướng tay."

Nói đoạn, nam sinh đâ`u tổ quạ đột nhiên khoanh tay trước ngực, că`m vênh lên, mũi hế ch ngược lên trời. Bộ dạng đặ c ý xen lẫn phâ n khích của cậu ta như loé sáng dưới ánh nặ ng, chói mặ t như đèn điện 1000W.

"Nhưng... là n trước công tháp, anh Hàn Thu Dạ của trường Đức Nhã mới là người đứng đà u, chứ không phải là trường Tinh Hoa..." Một nam sinh khác không chịu kém cạnh, gân cổ lên cãi. "Cậu thì biế t cái quái gì? Ăn may có mỗi một lâ n mà bày đặt! Dỏng tai lên mà nghe cho kĩ nè, sau này trường Đức Nhã chẳng gặp may được nữa đâu." Nam sinh đâ u tổ chim bực dọc nhíu mày, "Hứ! Năm nay có cơn lố c của trường Tinh Hoa là tôi, cùng với anh Văn Châ n Hải - chủ tịch hội học sinh trường Tinh Hoa... Vả lại mức điểm sàn của trường Tinh Hoa năm nay cao nhấ t, toàn các nhân tài đăng kí nhập học, Tinh Hoa sẽ mạnh chưa từng thấ y trong lịch sử cho mà xem. Tụi ế ch ngô i đáy giế ng kia, chố ng mắ t lên mà xem nhá! Há há há!"

"..." Nam sinh đâ`u tổ quạ cười să`ng sặc như ma làm rô`i tự nói lảm nhảm một mình, bao nhiều học sinh mới vào đổ dô`n ánh mắ´t về` phía anh chàng. Ngay cả Tô Hựu Tuệ mặc dù đã tu luyện mười chín năm nụ cười dịu dàng vững như tường sắ´t thành đô`ng, không thể công phá nổi mà cũng bắ´t đâ`u tức tím mặt.

"Đúng rô`i, chị Hựu Tuệ nè!" Nam sinh đâ`u tổ quạ chẳng thèm mảy may để ý đế n ánh mã t toé lửa của các học sinh mới vào, thậm chí hoàn toàn không cảm nhận được ngọn lửa căm hòn đang cháy ngùn ngụt trong tim Tô Hựu Tuệ. Chàng ta đã c ý liê c nhìn nụ cười ngọt ngào sắ p tắ t ngóm trên môi Tô Hựu Tuệ, rô`i tiế p tục nói oang oang: "Nghe nói từ đại học năm thứ nhấ t, chị toàn phải làm hướng đạo viên của trường Đức Nhã. Chịu đựng những hai năm trời rô`i, tội chị quá đi mấ t! Hay là chị chuyển sang trường Tinh Hoa đi..."

"Ha ha ha! Cảm ơn cậu đã quan tâm!" Tô Hựu Tuệ mim cười làm ngơ, đôi mặ t sáng như sao sa, nhìn về phía nam sinh có vẻ ngoài và tính tình phá cách, "Có điề u... tôi không đô ng tình với ý kiế n của câu."

"Mặc dù những lâ n công tháp trước đây, trường trung học Tinh Hoa luôn dẫn đâ u, nhưng điệ u này không chứng tỏ ba trường còn lại yế u kém. Thực ra mỗi trường đề u có thể mạnh riêng, chỉ khi đoàn kế t lại mới có thể ngang ngửa với Hiệp hội liên minh mười trường trung học, tôi nghĩ bấ t kì trường nào cũng quan trọng như nhau. Tôi hi vọng tấ t cả học sinh mới sau khi nhập học, sẽ giố ng như người một nhà, cùng nhau chung số ng những năm tháng trung học vui vẻ và tràn trê nhưa số ng."

Rào rào rào rào!

"Chị Tuệ nói hay quá đi!"

"Không hổ danh là hoa khôi của Đại học Tinh Hoa! Đúng là trăm nghe không bă `ng một thấ 'y."

"Chị Tô Hựu Tuệ tuyệt ghê! Chúng ta phải tiế p tục đoàn kế t và cố gặ ng."

Tô Hựu Tuệ vừa dứt lời, những học sinh ngô i xung quanh vỗ tay như pháo rang.

Gió sớm mai nhảy nhót, vuố t ve nế p váy và những lọn tóc suôn mượt của Tô Hựu Tuệ khẽ bay bay. Hựu Tuệ khẽ gật đầ u, đáp lại những tiế ng hoan hô và ủng hộ tưng bừng của mọi người.

"Mọi người còn câu hỏi gì không? Tiế p theo đây tôi sẽ tiế p tục dẫn các bạn tham quan những nơi khác của Liên minh Tinh Hoa."

"Có! Còn có một câu hỏi quan trọng nữa!" Vừa dứt lời, một cô bé số t ruột vội vàng giơ tay cao lên, mặt mày đỏ lựng. Cô bé dò hỏi một cách thận trọng: "Chị ơi, em muố n hỏi... bây giờ anh Kim Nguyệt Dạ thể nào rồ i? Từ hô i học cấ p hai em đã rấ t hâm mộ anh ấ y."

"Á! Chị ơi, chị ơi!" Nghe thấ y câu hỏi của nữ sinh nọ, cô bé tóc ngắ n đứng bên cạnh cũng nhảy dựng lên, vẫy tay lia lịa vê phía Tô

Hựu Tuệ, "Cho em hỏi câu này hơi vô duyên một chút, anh Vũ còn liên lạc với chị không?"

Hai cô bé thi nhau cướp lời, như kiểu ném lựu đạn vào đám đông. Mọi người lập tức chuyển chủ đề`, rôm rả chêm lời.

"Tình cảm giữa chị và anh Kim Nguyệt Dạ, anh Lý Triế t Vũ đã chuyển biế n thể nào rô ì ạ?"

"Chị ơi, chẳng nhẽ chị định coi hai người đó là bạn mãi, để số phận quyế t định ai là chàng bạch mã hoàng tử của mình à?"

"Đúng đâ y, đúng đâ y a. Rút cuộc chị chọn ai?"

•••

"Đê` nghị chị Tô Hựu Tuệ mau trả lời bọn em. Mau trả lời bọn em đi!"

Tô Hựu Tuệ ngước nhìn những ánh mắ t sáng như sao đang háo hức chờ đợi, nụ cười bán nguyệt hoàn mĩ trên gương mặt cô bắ t đâ u méo xẹo, trên trán giọt mô hôi to đùng như hạt đỗ trượt dài xuố ng.

Thánh thâ nơi, tụi trẻ bây giờ sao thẳng như ruột ngựa vậy?

Mặt trời đã leo cao, ánh nă ng giữa trưa hè như những mũi tên lửa bắ n thẳng xuố ng mặt đấ t, không khí nóng hà m hập như cái lò.

Đang là kì nghỉ hè, trước cửa trường Đại học Tinh Hoa không thấ y bóng dáng các sinh viên với tinh thấ nhọc tập quên mình đâu. Trên con đường bê tông sạch sẽ, không rộng lắ m, thường ngày tràn ngập tiế ng cười nói, giờ đây trở nên tĩnh lặng đế n lạ thường trong ánh nă ng như thiêu đố t.

Các tiệm ăn hai bên đường cũng vă ng vẻ đìu hiu, cửa sập đề u đóng hờ một nửa để tránh cái nóng chói chang, gay gặ t của trưa hè. Nhìn từ xa giố ng như đôi mặ t đang khép hờ lười nhác, muố n díu mặ t lại ngủ khì khì trước tiế t trời oi bức.

Một ngọn gió khẽ thổi lướt qua, âm thanh trong veo của chuông gió hoà lẫn với tiế ng cười sảng khoái vọng ra từ tiệm cà phê Joma, như tiế p thêm sức số ng cho cả bâ u không khí cô tịch, mệt mỏi bao trùm toàn bộ con đường.

Những lúc rảnh rang, các sinh viên trường Đại học Tinh Hoa thường thích tụ tập tán gẫu ở quán cà phê này. Quán Joma không lớn lắ m, nhưng cách bài trí khá khác lạ. Các sinh viên nữ mê nhấ t những chiế c xích đu độc đáo ở đây.

Một vài sinh viên Đại học Tinh Hoa vẫn ở lại trường trong kì nghỉ hè, ngô ì rải rác ở các bàn trong quán cà phê. Có điể u họ không còn tâm trạng nào thưởng thức những ngụm cà phê ngon lành mà tấ t cả đề u hướng ánh mã t tới một chỗ, sau đó rỉ tai nhau thì thâ m.

Tấ t cả ánh mặ t của mọi người đề u đổ dô n về chiế c bàn dành cho sáu người ở sát cửa sổ bên trái. Một sinh viên nam mặc áo sơ mi tră ng ngô i thẳng lưng, trông rấ t bảnh trai, đang từ tố n nhâm nhi tách cà phê. Ngô i đố i diện là anh chàng nước da rám nặ ng, mặc áo phông màu đen, trông có vẻ ngang tàng. Hai người còn lại là hai cô gái xinh như từ trong truyện tranh bước ra, đang nói chuyện rôm rả với bạn.

Mặc dù ánh sáng trong tiệm cà phê khá mờ ảo, nhưng góc quán đó lại sáng rực lên nhờ sự có mặt của họ. Dường như mọi ánh sáng đê u tập trung hế t về phía họ, khiế n người khác không nỡ rời mấ t đi.

"Vũ, cậu làm tôi ganh tị quá. Vào đại học rô`i mà vẫn được các bé hâm mộ điên cuô`ng. Từ sáng tới giờ, bé nào cũng nhìn cậu chă`m

chă m như să p chảy nước miế ng đế n nơi rô i." Anh chàng mặc áo phông đen hậm hực chun mũi lại, nhìn khắ p lượt các nữ sinh xung quanh đang lấ m lét nhìn trộm họ, rô i lải nhải buô n râ u.

"Chứ còn gì nữa." Cô gái ngô ìi góc bên trái với mái tóc tém hợp thời trang, mặc áo *T-shirt* tạo hình chú bướm, có vẻ không lấ y gì làm lạ, liế c xéo anh chàng mặc áo phông đen, sau đó hấ m hứ lên tiế ng: "Lý Triế t Vũ bây giờ là phó chủ tịch hội học sinh trường Đại học Tinh Hoa, là hướng đạo viên của trường trung học Nghiêm Lễ. Ai lại đi so với loại người... *Haizzzz*, đúng là một người trên trời, một kẻ dưới vực thẳm, khác nhau xa quá đi."

"Ê, con nhỏ chă `n lửa kia..." Anh chàng mặc áo phông đen nổi đoá, mặt mày đỏ gay như gà chọi. Nhưng thoă ´t một cái, chàng ta bỗng đảo mã ´t, đã ´c ý khoanh tay trước ngực, cô ´ ý kéo dài giọng, "Bạch Tô Cơ! Cô tự nói mình đó hả? Tô Hựu Tuệ bây giờ là thư kí hội học sinh trường Đại học Tinh Hoa, kiêm hướng đạo viên của trường trung học Đức Nhã, đã thể ´ còn là hoa khôi được mọi người công nhận. Còn cô chỉ là chủ nhiệm câu lạc bộ nhỏ như con kiế ´n kim, chả chút tiế ´ng tăm gì. Người đâu chỉ biế ´t tụt lùi, chẳng thấ ´y tiế ´n bộ gì cả, số ´ng mờ nhạt quá! Khoảng cách giữa cô và Hựu Tuệ như... vạch ba điểm của rổ bóng, xa lă ´c cả ra!"

"Ê khỉ ngô´ Huyê`n, cẩn thận tôi nện đâ`u cậu sưng vù như quả bóng rổ bây giờ! Cấ´m cậu sĩ nhục câu lạc bộ thời trang cổ điển của tôi. Rô`i sẽ có ngày, Bạch Tô Cơ này trở thành nhà thiế´t kế´ thời trang nổi tiế´ng khắ´p thế´ giới." Bạch Tô Cơ trọn ngược mắ´t đập bàn quát tháo: "Nói cho mà biế´t, dù gì tôi cũng hơn cái tên đâ`u đấ´t phải thi lại hơn nửa số´ môn học."

"Ùa, thi lại thì đã sao nào? Tôi vẫn còn được hâm mộ chán." Lăng Thâ`n Huyê`n không mảy may bị kích động, đắ´c ý uố ng một ngụm cà phê đá, tiế p tục nhướng mày thách thức Tô Cơ. "Bây giờ tôi là hội

phó câu lạc bộ bóng rổ của trường, các em nữ sinh viế t thư tình cho tôi xế p hàng dài dặc. Đâu ai như cô, bao lâu rồ i mà chẳng có đột phá gì cả, tiế n bộ chỉ là con số không. Hay là cô đấ c tội với ai nên bị yểm bùa ế chỏng gọng rồ i, hô hô hô!"

"Lăng... Thâ`n... Huyê`n... Con khi ngô´ đáng ghét này!"

"Tô Cơ, Tiểu Huyê `n Huyê `n đừng cãi nhau nữa mà! Tai của Hiểu Ảnh đau lă ´m..." Cô gái để tóc dài ngang vai, đáng yêu như con búp bê, ngô `i giữa Lăng Thâ `n Huyê `n và Bạch Tô Cơ, â ´m ức bịt tai lại, miệng phụng phịu.

Cô gái đáng thương hế t quay sang trái, lại quay sang phải, nhìn hai địch thủ như có mố i thù truyề n kiế p, ai nấ y mặt mũi đề u tím bâ m lại như thây ma vừa được móc dưới địa ngục lên, sau đó thở dài ngao ngán: "Lâ n trước *chat* với nhau, tụi mình đã hứa không cãi nhau nữa cơ mà."

"Hiểu Ảnh, bà im đi cho tôi nhờ, ai thèm *chat* với tên khùng â´y chứ?" Bạch Tô Cơ uố ng ực một hơi cố c nước đá như để dập cơn nóng bừng bừng trong người. Sau đó nhỏ ta khoanh tay trước ngực, hậm hực hấ t mặt sang một bên.

"Haizz, một năm không gặp mà mọi người vẫn chẳng thay đổi tẹo nào... Hiế m hoi lă m chúng ta mới có giây phút tụ tập đông đủ thế này, hai người làm ơn đình chiế n có được không?" Lý Triế t Vũ chậm rãi đặt tách cà phê lên bàn trải khăn màu xanh phỉ thúy, mỉm cười rô i trâ m ngâm nhìn ba người, "Mùa đông năm ngoái tôi đi thực tập ở Anh nên không về nhà, chẳng biế t trường Minh Dương bây giờ thể nào rô i? Hai thâ y cô hiệu trưởng và chú Nhã Văn vẫn khỏe cả chứ?"

"Ùm, vẫn khỏe cả!"

Nghe thấ y Lý Triế t Vũ hỏi, cả Bạch Tô Cơ và Lăng Thâ n Huyê `n đô `ng thanh đáp lại.

Thấ y Lý Triế t Vũ bật cười, hai người đó bỗng sững ra, sau đó liế c xéo nhau, rô i như đang nhảy điệu Tango, hai cái đâ u đột ngột quay ngoặ t sang một bên.

"Đợt nghỉ đông vừa rô ì tôi vê thăm trường Minh Dương một chuyế n, sau đó tiện đường rẽ qua Happy House." Lăng Thâ n Huyê n nói đoạn, ngả người vê phía sau, dựa lưng vào ghế sô pha, cười hớn hở, "Chú Nhã Văn vẫn như dạo trước. Happy House cũng chẳng có gì thay đổi ngoài việc Dạ không còn làm phục vụ ở đó. Quán bây giờ cũng không còn đông. À, mà nghe chú tôi nói, bây giờ trường Minh Dương lại có hai bộ ba mới, gọi là Tam kiế m khách Minh Dương và Tam công chúa Minh Dương. Hù, đúng là tụi bắ t chước, làm sao oai như chúng ta năm xưa được?"

"Ha ha ha... Huyê`n này, cậu đừng xem thường bọn trẻ. Tôi làm hướng đạo viên cho Liên minh Tinh Hoa, thấ y có em học sinh trung học rấ t xuấ t sắ c đấ y, không thể nhìn bă ng nửa con mặ t đâu."

"Hứ, bọn trẻ con nhãi nhép có gì ghê gớm chứ?" Hai tay Lăng Thâ n Huyê n đặt phía sau đâ u, miệng dầu ra khinh thường.

"Đô` đâ`u heo, cậu cũng chỉ là đứa trẻ ranh thôi, bày đặt chê bai người khác..." Bạch Tô Cơ bật cười, nguýt Lăng Thâ`n Huyê`n, rô`i hướng mắ´t vê` phía Lý Triê´t Vũ, "Đúng rô`i! Vũ này, sao Dạ và Tuệ vẫn chưa tới nhỉ?"

"O..." Lý Triế t Vũ nhấ c cổ tay lên nhìn đô `ng hô `, "Lúc nãy vừa mới nhấ n tin cho hai người đó, chặ c là đang trên đường tới thôi, để tôi gọi lại lâ `n nữa xem sao..."

Reng reng reng reng reng!

Trên chuyế n xe buýt từ Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa tới Đại học Tinh Hoa, hành khách ngô i lác đác, ai cũng gật gù buô n ngủ.

Đột nhiên tiế ng chuông điện thoại di động reo inh ỏi, phá vỡ bâ `u không khí tĩnh lặng. Ở ghế ´ sát cửa sổ bên tay phải, một cô gái tóc dài ngang eo, đẹp như trong tranh, hố ´t hoảng rút vội di động ra khỏi ba lô, khẽ nhấ ´n phím nghe.

"A lô, Vũ hả?... À, tôi đang trên xe buýt. Sáng hôm nay có một thă `ng nhóc cứ thă ´c mă ´c này nọ mãi làm nhỡ mấ ´t thời gian, chặ ´c khoảng mười lặm phút nữa là tới nơi thôi... Ùm... không sao, thể ´Tô Cơ đã để ´n chưa?... Biế ´t rô `i, tôi sẽ cẩn thận... Ù, lát nữa gặp nhé!"

Tít!

Cô gái mim cười ngắ t điện thoại, rô i thừ người ra nhớ lại đoạn đô i thoại vừa rô i với cảm giác ngọt ngào lan tỏa. Cô đưa mắ t nhìn chiế c di động, lấ y tay xoa nhè nhẹ lên nó, một lát sau mới cấ t vào ba lô. Cô gái quay đâ u ra phía cửa, nụ cười hô n nhiên như cánh hoa mùa xuân hé nở trông thật tươi tắ n và rạng rỡ, đôi mắ t như hai viên trân châu, trong như nước hô thu, đâ y vẻ háo hức cùng mong chờ.

Tách!

Trong quán cà phê Joma, Lý Triế t Vũ gập di động lại, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

"Hựu Tuệ đang trên xe buýt, còn Dạ cũng đang ở gâ n đây, chấ c chỉ chút nữa là họ để n thôi." "Vũ này!" Lăng Thâ `n Huyê `n vừa nói, vừa chỉnh lại tư thế ´ngô `i, sau đó nhìn Lý Triế ´t Vũ, "Dạ dạo này thế ´ nào? Sức khỏe của cậu ấ ´y có tố ´t hơn không?"

"Yên tâm, cậu â´y khỏe mà." Lý Triế´t Vũ mim cười, khẽ gật đâ`u, "Dạ bây giờ là hướng đạo viên của trường trung học Tinh Hoa kiêm hội trưởng hội học sinh trường Đại học Tinh Hoa. Năm ngoái, cậu â´y đã tìm được bố´ rô`i, tôi còn gặp em trai cùng cha khác mẹ của cậu â´y là Kim Ánh Minh. Hai anh em họ râ´t quý nhau. Kể ra thì dài dòng lă´m, sau này có thời gian sẽ nói cho cậu nghe... Còn vế´t thương của cậu â´y..."

#### Brùm brùm brùm!

Ở ngã tư cách trạm xe buýt không xa, chiế c xe buýt chở đâ y người giố ng như cái bánh bao bị hấ p nóng, đang di chuyển nặng nê .

Tô Hựu Tuệ đứng trên đường dành cho người đi bộ, ngó đô ng hô trên tay liên tục, rô i ngước đâ u lên nhìn đèn tín hiệu giao thông. Phù! Chỉ chờ có hai mươi giây mà tưởng như dài những hai mươi năm. Hựu Tuệ thở dài thườn thượt.

"Hi, xin chào em gái xinh đẹp, em có thể chỉ cho tôi đường tới trường Đại học Tinh Hoa không?"

Đột nhiên, giọng nói của một tên con trai vang lên sau lưng Tô Hựu Tuệ.

Tô Hựu Tuệ lặng người đi, quay đâ `u lại theo phản xạ, chỉ thấ y một chàng trai mặc áo *T-shirt* màu tră ng, quâ `n bò mài, đâ `u đội sùm sụp mũ lưỡi trai, đứng lù lù ngay sau lưng mình từ lúc nào.

Thấ y Tô Hựu Tuệ quay đâ u lại, chàng trai giơ ngón tay ra hiệu tay hình chữ V, rô i ngước đâ u lên cười gian xảo. Dưới chiế c mũ lưỡi trai là một khuôn mặt đẹp như thiên sứ làm sáng bừng cả bâ u trời.

"Kim... Kim..."

Tô Hựu Tuệ ngạc nhiên tròn xoe mặ t, miệng không thố t nên lời. Một lúc lâu sau, cô mới lấ y lại bình tĩnh. Ban nãy mặt cô đỏ gay như quả gấ c, bây giờ chỉ còn hơi hô ng hô ng. Cô nhìn kĩ chàng trai kia một lâ n nữa, bấ t giác đặt tay lên ngực cho tim khỏi đập nhanh. Tô Hựu Tuệ trấ n tĩnh lại rấ t nhanh, lông mày hơi nhê ch lên, sau đó quay ngoặ t đâ u đi.

"Hứ! Cậu là ai? Tôi đâu có quen cậu?"

"Ủa? Bé Hựu Tuệ không quen tôi thật à?" Chàng trai đội mũ lưỡi trai tỏ vẻ thấ t vọng, trê `dài môi ra, hơi ngước đâ `u lên nhìn trời, sau đó một tay mân mê vuố t vuố t că `m, "Nhưng bé Hựu Tuệ này, tôi lại biế t rõ bé từ chân tơ để n kẽ tóc đấ 'y! Những kì tích từ trung học lên tới đại học của bé, tôi thuộc lòng như cháo chảy. Ví dụ như vụ bé ăn bánh humberger mà mặt mũi tèm lem, lộ cả răng sâu, tôi còn chụp được hình đây nè. Hồ `i lớp mười, trong đại hội thể dục thể thao, bé uố ng cả một ấ m nước pha thuố c xổ, kế t quả là bị đau bụng tiêu chảy cấ p, nhưng khổ nỗi nhà vệ sinh lại đóng cửa sửa chữa, còn nữa..."

"Á! Im ngay! Kim Nguyệt Dạ! Đô `trơ trẽn!" Nghe Kim Nguyệt Dạ kể vanh vách, mọi người xung quanh cười nổ ruột, khuôn mặt Tô Hựu Tuệ tím ngắ 't lại. Cô tức tố 'i quay người lại, nhìn chặ `m chặ `m tên Kim Nguyệt Dạ với ánh mặ 't hình viên đạn, trên đâ `u nộ khí xông thiên như cái ô 'ng khói nhà bê 'p.

"Hơ, bé Hựu Tuệ hô i phục trí nhớ nhanh thế !" Kim Nguyệt Dạ đang thao thao bấ t tuyệt bỗng cúi đâ u xuố ng, dí mặt lại gâ n Tô Hựu Tuệ, nở nụ cười ma mãnh, "Chúng ta đã nửa năm không gặp, sao bé lạnh nhạt vô tình thế ? Người đâu dã man thật!"

"Hừ, đây gọi là ăn miế ng trả miế ng!" Tô Hựu Tuệ gắ ng hế t sức nhấ m mã t lại, quay đâ u sang một bên, gắ t gỏng trả lời, "Ai bảo cậu đi Mĩ điể u trị bệnh mà không thèm nói với tôi và Vũ một câu. Mấ t hút cả nửa năm trời, không hê có chút tin tức gì cả! Tôi lo cho cậu lắ m, có biế t không? Cứ tưởng cậu xảy ra chuyện gì..."

"Ô`, tôi hiểu rô`i! Hóa ra bé Hựu Tuệ nhớ tôi da diê´t!" Nghe Tô Hựu Tuệ nói xong, Kim Nguyệt Dạ đột nhiên như võ lẽ, vỗ tay tét một cái. Dạ đột nhiên giơ hai ngón tay dí sát vào huyệt thái dương, đứng nghiêm chào Tô Hựu Tuệ như để báo quân số´.

"Bé Tuệ yên tâm, tôi không sao mà! Tôi hứa sau này đi đâu cũng xin phép bé trước, thẻ ngân hàng sẽ để cho bé giữ, về nhà trước khi bé câ n, không nhìn ngă m bấ t kì người con gái nào khác ngoài bé ra."

"Ai ... ai thèm quản lí cậu?" Nghe Kim Nguyệt Dạ nói thế , mặt Tô Hựu Tuệ bỗng đỏ bừng lên như trái anh đào, "Kim Nguyệt Dạ! Tôi không... không phải là... của cậu... Ưm! Tóm lại tôi không muố n nói chuyện với cậu nữa..."

"A! Bé Hựu Tuệ! Đèn xanh rô i! Chúng ta đi thôi!" Lúc này Tô Hựu Tuệ đã bị chọc giận tới mức đâ u xì khói, nhưng Kim Nguyệt Dạ làm bộ như không nghe thấ y gì. Anh chàng đột nhiên nă m chặt lấ y tay Hựu Tuệ, không để Hựu Tuệ kịp nói thêm câu gì đã dẫn cô chạy vút sang bên kia đường.

"Kim Nguyệt Dạ, ai cho phép cậu câ`m tay tôi? Mau buông ra, tôi tự đi được." Thấ y tay mình bị một bàn tay hơi lành lạnh nă m chặt

lấ y, cả người Tô Hựu Tuệ lâng lâng như say rượu, tâm hô n bay tận đầu tận đầu, ngay cả đi cũng không vững nữa.

Kim Nguyệt Dạ chẳng nói chẳng ră `ng, càng ra sức nă ´m chặt lấ ´y, lôi Hựu Tuệ đi xê `nh xệch, lao ngang qua những người xung quanh.

Đang chạy băng băng về phía trước, đột nhiên Dạ bỗng đứng khựng rô i quay đâ u lại, nở một nụ cười ấ m áp như nă ng xuân với Tô Hựu Tuệ đang nghệt mặt ở phía sau.

Tô Hựu Tuệ nhìn trân trân Kim Nguyệt Dạ, đâ`u óc trố ng rỗng như bị thôi miên. Đột nhiên, cô như sực tỉnh, quay vội đâ`u đi, mím chặt miệng lại, mặc kệ Kim Nguyệt Dạ đang cười hí hửng.

Hai má Tô Hựu Tuệ hô `ng hô `ng, giố ´ng như bị nhuố m đỏ dưới ánh chiế `u. Chỉ vài giây sau, ráng đỏ ấ y đã lan khắ p khuôn mặt cô.

"Ôi! Thế´ thì Dạ sau này cũng trở thành thiế´u gia nhà giàu giố´ng cậu đúng không Vũ?" Thấ´y Lý Triế´t Vũ vừa dứt lời, Bạch Tô Cơ khoái trá hai tay nă´m chặt lại, mắ´t sáng quắ´c như thiên thạch phát sáng, "Sao Hựu Tuệ lại tố´t số´ thế´ không biế´t! Hic hic, tôi phát ghen với bà â´y mấ´t."

"Tô Cơ, bà việc gì phải tị với Tuệ? Lâ n trước bà nói là có một anh chàng... Ư ư ư!..."

Tô Cơ nhanh tay bịt miệng Khâu Hiểu Ảnh lại, rô i trừng mặ t cảnh cáo. Sau đó, Tô Cơ khịt khịt mũi như chó cảnh sát, nhìn Lăng Thâ n Huyê n một lượt từ đâ u tới chân.

"Mà quên béng mấ t, vụ cạnh tranh giữa cậu và Kim Nguyệt Dạ tới đầu rô ì?" Câu hỏi thẳng thắ n của Bạch Tô Cơ khiế n mọi người im lặng như tượng gỗ. Lý Triế t Vũ không lên tiế ng, khẽ nhế ch miệng hớp một ngụm cà phê, lát sau mới thủng thẳng đáp:

"Mặc dù... kế t quả cuộc đấ u rấ t quan trọng, nhưng tôi vẫn hi vọng, mỗi người đề u có thể tìm thấ y hạnh phúc thuộc về mình."

"Ôi, đúng thật là... Lý Triế t Vũ à, bây giờ đứa con trai tố t bụng như cậu đã tuyệt chủng gâ n hế t rô i." Tô Cơ tiế c nuố i nhìn Lý Triế t Vũ, sau đó ngao ngán thở dài, "Nế u tôi là Tô Hựu Tuệ, phải lựa chọn giữa cậu và Kim Nguyệt Dạ, chặ c tôi cũng đấ n đo chẳng biế t chon ai."

"Chă `n lửa đừng nă `m mơ giữa ban ngày nữa đi." Lăng Thâ `n Huyê `n vă ´t một chân lên chân kia, uể oải ngô `i tựa lưng vào sô pha, "Nế ´u Vũ với Dạ mà mê tít cô thì có mà heo biế ´t trèo cây mấ ´t."

"Lăng! Thâ`n! Huyê`n!" "Trái mìn" Bạch Tô Cơ bị Lăng Thâ`n Huyê`n châm ngòi, liê`n trọn hoả mắ t như sắ p đố t Lăng Thâ`n Huyê`n cháy xém để n nơi, bàn tay đặt trên bàn nắ m chặt thành nắ m đấ m, kêu răng rắ c.

"Đô` tô`i, cậu dám coi thường tôi. Bạch Tô Cơ này ít nhiê`u cũng là một trong Tuyệt Đại Tam Kiê`u trường Minh Đức, đi đế´n đâu trai đổ rào rào đế´n đó."

"Ùm..." Thấ y Tô Cơ đang phô `ng mang trợn má, Khâu Hiểu Ảnh ngô `i bên cạnh ăn kem, bèn gật đâ `u đô `ng tình, "Tiểu Huyê `n Huyê `n ơi, Tô Cơ nói đúng đấ y. Lâ `n trước Hiểu Ảnh gặp một anh chàng đi cùng với Tô Cơ, đẹp trai ngang ngửa Vũ và Dạ đấ y."

"Hả? Một anh chàng?" Lời nói của Khâu Hiểu Ảnh như chiế c kim châm vào mông Lăng Thâ `n Huyê `n. Huyê `n bật dậy như lò xo khỏi

ghế số pha, mặ t nhìn chòng chọc Tô Cơ, "Cô... cô đi cùng... với đứa nào...?"

"Liên quan gì tới cậu?" Bạch Tô Cơ vênh váo hấ t că m lên, không thèm quay đâ u nhìn mà chỉ trả lời chậm rãi.

"Đương nhiên là có liên quan chứ. Tôi... tôi là anh họ cô đấ y."

"Tôi... không... thừa... nhận!"

"O... Bạch Tô Cơ, cô dám..."

Leng keng! Leng keng! Leng keng...

Tiế ng chuông gió lại ngân lên, tiệm cà phê vang lên những âm thanh xáo trộn đâ y phấ n khích, ngắ t trận khẩu chiế n giữa Lăng Thâ n Huyê n và Bạch Tô Cσ.

Mọi người tò mò đưa mặ t nhìn về phía cửa tiệm, chỉ thấ y chàng trai đội mũ lưỡi trai đang kéo tay một cô gái mặt đỏ như trái dâu tây. Họ đứng ở cửa tiệm nhìn ngó xung quanh.

"Á! Hựu Tuệ! Dạ! Chúng tôi ở đây nè!" Mặ t Khâu Hiểu Ảnh bỗng sáng như sao, giơ cao cái thìa trong tay, vừa khua vừa la lên ỏm tỏi.

"Hiểu Ảnh? Cả Tô Cơ nữa!"

Tô Hựu Tuệ đang đứng thộn ra trước cửa bỗng như một cái bóng đèn được đấ u điện. "Bố p" một cái, cô hấ t tay Kim Nguyệt Dạ ra, quên khuấ y cả hình tượng thục nữ ngày thường, co giò bỏ chạy. Trong chớp mặ t, Hựu Tuệ lao về chỗ Khâu Hiểu Ảnh và Bạch Tô Cơ đang ngô i. Ba cô bạn ôm chặt lấ y nhau, hét lên sung sướng như lũ trẻ đùa giỡn.

"Oài... Sao mà nặng tay thế ?..." Kim Nguyệt Dạ nhìn mu bàn tay bị Tô Hựu Tuệ đập mạnh đế n nỗi đỏ ửng cả lên, â m ức vung vung tay. Khi Dạ vừa ngước đâ u lên thì bắ t gặp khuôn mặt nhiệt tình hô n hậu của Lăng Thâ n Huyê n và nụ cười dịu dàng của Lý Triế t Vũ. Đột nhiên anh chàng nhoẻn miệng cười rạng rõ như ánh mặt trời.

Kim Nguyệt Dạ huơ huơ tay chào hai người anh em chí cố t, rồ i lao nhanh về phía đó, sau đó "phanh" gấ p ngay trước bàn. Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương lâu ngày mới gặp lại. Họ đập tay vào nhau vang lên tiế ng chan chát. Cái này phải gọi là "tiế ng vang hội ngộ".

"Oa... Nhìn tuyệt quá đi! Họ là ai vậy nhỉ? Trông ai nấ y đề `u nổi bât."

"Cậu không biế thả? Ba người bên phải là ba sinh viên nổi tiế ng của Đại học Tinh Hoa: Kim Nguyệt Dạ, Lý Triế t Vũ và cả Tô Hựu Tuệ nữa. Ba người bọn họ hả... phức tạp lắ m! Còn ba người kia thì tớ không biế t... Chắ c là bạn của tụi họ... Trông ai cũng nổi trội ghê."

"Hai cô gái ngô i bên trái xinh ghê cơ. Không hê kém cạnh Tô Hựu Tuệ... Anh chàng mặc áo *T-shirt* màu đen trông ngâ u ghê."

•••

Mặt trời lên cao treo lủng lẳng trên bâ `u trời không một gợn mây, tỏa những tia nă ´ng nóng bỏng xuô ´ng hun đúc mặt đâ ´t. Mọi người trong quán cà phê Joma như bị ánh nă ´ng mặt trời đun nóng, sôi lên sùng sục.

Ai nấ y đề u tập trung ánh mặ t về phía nhóm bạn sáu người, có người còn rút điện thoại di động, ấ n vội nút chụp hình bọn họ.

"Hiểu Ảnh, bà đã là sinh viên đại học rô`i mà còn chưa sửa cái tật ôm cổ người khác đu qua đu lại hả?" Đứng trước bàn cà phê, Tô Hựu Tuệ sờ vào cái cổ bị Khâu Hiểu Ảnh ghì đế n đỏ hỏn, nhẹ nhàng cấ t lời trách móc, nhưng giọng lại chứa đâ y niê m vui.

"Hi hi hi! Vì Hiểu Ảnh nhớ Hựu Tuệ quá mà!" Khâu Hiểu Ảnh cười khì khì, nhìn Tô Hựu Tuệ ngô i bên cạnh Bạch Tô Cơ, rô i lè lưỡi vui vẻ đáp.

"Hựu Tuệ, trông bà càng ngày càng đặ m thấ m đấ y nha!" Hai tay Bạch Tô Cơ chố ng cặ m, nháy mấ t với Tô Hựu Tuệ, "Ngày nào bà cũng được hai chàng đẹp trai vậy quanh, làm tôi tị chế t mấ t."

"Tô Cơ, bà nói nhảm gì vậy?" Mặt Tô Hựu Tuệ đỏ căng lên, nhíu mày trừng mặ t với Tô Cơ, "Mà này... Lâ n trước bà tin nhặ n cho tôi, khoe là mới cặ t tóc ngặ n, làm tôi sợ hệ t hô n. Nhưng nói thật lòng nhé, đúng là rấ t hợp với bà đấ y."

"Đương nhiên." Tô Cơ lấ y tay luô `n vào mái tóc cắ t ngắ n rô `i hấ t tung lên với dáng vẻ phá cách. Cô nàng cao hứng ra mặt: "Bây giờ không chỉ có mấ y nghìn người vây quanh tôi nữa đâu, có gì mong bà giúp đỡ thêm cho."

"Ha ha ha ha ha!"

"Chà... Huyê `n, Tô Cơ và cả Hiểu Ảnh nữa... Cả ba người thay đổi nhiê `u thật." Kim Nguyệt Dạ nhìn ba cô gái đang cười rũ rượi, nhấ p một hớp cà phê rô `i cười rạng rỡ.

"Còn phải nói!" Lăng Thâ `n Huyê `n lấ y tay vỗ vào ngực mình, đấ c ý nổ banh nhà lâ `u, "Sau khi vào đại học, ngày nào tôi cũng luyện bóng rổ đó. Dạ nè, hôm nào tôi với cậu đấ `u một trận đi! Tôi nhâ ´t định sẽ cho cậu thảm bại, hê hê hê!"

"Hơ hơ hơ, không thành vấ n đề '! Vẫn như quy định cũ, Vũ làm trọng tài, người thua phải bắ t chước cún, sủa gâu gâu nhé!"

"Được, từ hô`i cấ p hai để n trung học, tôi phải làm cún để n sáu năm liê`n rô`i. Bây giờ tới lúc cậu phải làm cún chứ!"

"Ha ha ha ha ha!"

Câu nói ngây ngô của Lăng Thâ n Huyê n khiế n mọi người cười vỡ bụng.

"Dạ, trông cậu còn đẹp trai hơn trước đấ y!" Bạch Tô Cơ liế c mặ t nhìn Kim Nguyệt Dạ một lượt, sau đó cười ranh mãnh, "Hi hi hi! Hay là cậu và Vũ làm người mẫu cho tôi, mặc quâ n áo tôi thiế t kế rô i tham gia vào *show* diễn thời trang của trường tôi nhé, đảm bảo cả *show* diễn sẽ bừng cháy cho xem."

"Được thôi!" Kim Nguyệt Dạ nháy mặ t, đô ng ý ngay tức khặ c, mặt mũi háo hức, "Có điể u tiế n thù lao hơi cao đấ y... Nể mặt bé Tuệ, tôi giảm giá hai mươi phâ n trăm."

"Hừ, đô hám tiế n!" Tô Hựu Tuệ bĩu môi, trừng mặ t nhìn Kim Nguyệt Dạ, "Nế u cậu thừa thời gian đi *show* hàng với lũ con gái thì nên bảo ban lại tụi học sinh trường trung học Tinh Hoa thì hơn. Cậu là hướng đạo viên của trường đó có khác, học sinh trường đó đứa nào đứa nấ y đề u tự cao tự đại giố ng cậu y lột. Đúng là dột từ nóc dột xuố ng."

"Chậc chậc... Nế u là chuyện đó thì tôi cũng bó tay thôi." Kim Nguyệt Dạ â mức khẽ nhún vai, hai tay đan chéo nhau vấ t ra sau đâ u, "Mâ y năm gâ n đây, học sinh trường trung học Tinh Hoa luôn đứng đâ u khi công tháp, có cao ngạo chút cũng khó tránh mà. Các em trường Đức Nhã của bé Tuệ phải gắ ng thôi."

"Ơ hơ hơ, chuyện này thì cậu cứ yên tâm." Tuy Tô Hựu Tuệ lấ y tay che miệng cười, nhưng trên đâ `u là cả một bâ `u trời sậm sịt, sấ m sét rê `n vang, "Tôi sẽ giúp các em trường Đức Nhã đè bẹp trường cậu cho coi!"

Không muố n không khí ấ m áp của buổi họp mặt bị ảnh hưởng khiế n mọi người cụt hứng, Tô Hựu Tuệ hít một hơi sâu, biế n mọi uấ t ức trong lòng thành cơn đói, mặ t gườm gườm như bó đuố c cháy hừng hực nhìn tên Kim Nguyệt Dạ đang ôm bụng cười nghiêng ngả. Tay Hựu Tuệ với vội lấ y cái bánh vừng trước mặt.

Ai ngờ hai bàn tay khác cũng nhè đúng chiế c bánh vừng hình trái tim đó.

Trong nháy mặ t, ba bàn tay như bị đông cứng trong không gian.

Im lìm... Im lìm...

"Vũ... Cậu cũng muố năn bánh vừng hả?" Kim Nguyệt Dạ lặng người đi trong giây lát rố i ngạc nhiên nhìn Vũ.

"À... Tôi muố n lấ y cho Hựu Tuệ ăn thôi." Lý Triế t Vũ cười khoáng đạt với ánh mặ t dịu dàng, "Cô ấ y thích ăn bánh vừng mà..."

"Bé Tuệ... Làm thế nào bây giờ? Tôi cũng muố n lấ y bánh vừng cho bé ăn để xả giận." Kim Nguyệt Dạ quay về phía Tô Hựu Tuệ, ra vẻ tội nghiệp đáng thương, nói thỏ thẻ. Nhưng Tô Hựu Tuệ thừa biế t dưới đôi lông mày nhướng cao kia là đôi mặ t gian gian như hô li tinh.

"..." Tô Hựu Tuệ cúi đâ`u, nhìn bàn tay đang đông cứng trong không gian, ánh mặ t chòng chọc như muố n bặ n đạn vào bàn tay đó.

Vù vù vù vù vù!

Thấ y tình hình có vẻ không ổn, Bạch Tô Cơ ngao ngán thở dài.

"Haiz... Đúng là bó tay với ba người oan gia này, vào đại học rô i mà chẳng thay đổi chút nào. Vẫn gây chuyện như hô i trung học. Có điệ `u..." Nói đế n đây, Tô Cơ bỗng ngừng lại, hế t nhìn khuôn mặt nhăn nhở của Kim Nguyệt Dạ, lại nhìn khuôn mặt đâ `y suy tư của Lý Triệ t Vũ. Sau đó cô bỗng đảo mặ t nhìn quanh, hai mặ t sáng bừng lên: "Ê! Tôi có ý này hay lặ m!"

Lời của Bạch Tô Cơ giố ng như một viên đá nam châm, tấ t cả mọi người đề u quay đâ u lại nhìn.

"Tô Cơ, bà nghĩ ra cái gì đấ y? Có phải tiế p theo là tiế t mục của chúng ta không?" Mặ t Hiểu Ảnh háo hức chờ đợi, miệng chảy cả nước miế ng.

"Đúng thể, tôi nghĩ ra trò này hay lắ m. Có điể u... He he he..." Bạch Tô Cơ đột nhiên giơ tay lên, chỉ về phía Tô Hựu Tuệ, Kim Nguyệt Dạ và Lý Triế t Vũ, "Trò chơi này là của ba người bọn họ."

"Ba người bọn tôi ư?..." Lý Triế t Vũ nhìn theo ngón tay mà Bạch Tô Cơ chỉ, hơi nhế ch mày lên vẻ hoài nghi.

"Đúng thế '!" Bạch Tô Cơ gật đâ `u, mim cười bí hiểm, "Hi hi hi... theo tôi được biế t, Kim Nguyệt Dạ và Lý Triế t Vũ có hẹn đấ u PK với nhau vì Hựu Tuệ. Còn Hựu Tuệ và Kim Nguyệt Dạ bây giờ lại là kì phùng địch thủ của nhau. Nế u ba người đã thích ganh đua như thế thì tôi nghĩ, hay là tổ chức PK ba người đi. Có thể giải quyế t dứt điểm một lâ `n."

"Bravo... PK ba người hả? Nghe có vẻ hay đấ y." Kim Nguyệt Dạ nhướng mày, khẽ huýt sáo đấ y ngụ ý, sau đó nhìn chặ m chặ m Tô Hưu Tuệ. "Tô Cơ, rút cuộc bà muố n làm gì?" Tô Hựu Tuệ trừng mặ t nhìn lại Kim Nguyệt Dạ, không biế tý của Tô Cơ là gì, số t ruột nhíu mày hỏi văn.

"Ý của tôi rấ t đơn giản." Bạch Tô Cơ chậm rãi giải thích, "Trước đây nghe mẹ tôi nói, Liên minh Tinh Hoa có một hoạt động truyề n thố ng đó là công tháp. Học sinh của trường nào lên được tâ ng thứ mười hai của Tháp Sao trước thì chứng tỏ chấ t lượng giáo dục của trường đó xuấ t sắ c nhấ t. Ba người được phân làm hướng đạo viên cho ba trường trung học, sao chúng ta không đánh cược vào các học sinh mới. Học sinh của trường nào công tháp trước, hướng đạo viên của trường đó sẽ thắ ng trong PK là n này. Còn về phâ n thưởng... người chiế n thắ ng có thể yêu câ u hai người còn lại làm bấ t cứ việc gì. Chú ý... là bấ t cứ việc gì nhé."

"Bạch Tô Cơ, óc cô làm bă ng đậu phụ à? Nế u học sinh trường Khâu Lâm thă ng thì làm thế nào?" Lăng Thâ n Huyê n bĩu môi chê bai, ném cái nhìn hình lựu đạn cho Tô Cơ.

"Thôi đi, đừng có mà câ m đèn chạy trước ô tô. Tôi đã tính đi tính lại cả rô i." Tô Cơ cao giọng, "Nê u trường Khâu Lâm thắ ng thì coi như cho nhà cái... Tức là tôi thắ ng. Phâ n thưởng sẽ là... Lăng Thâ n Huyê n phải làm ôsin sai vặt của tôi."

"Cô... cô mơ ngủ giữa ban ngày à?"

"Ủa? Tiểu Huyê `n Huyê `n không thích hả?... Nhưng Hiểu Ảnh thấ 'y vui lă m đó!..." Khâu Hiểu Ảnh că n móng tay, ngại ngùng hệ t nhìn Tô Cơ lại nhìn Lăng Thâ `n Huyê `n.

"Nói cũng phải... Tôi thấ y ý này hay đấ y!" Kim Nguyệt Dạ chố ng că m im lặng, lát sau mới lên tiế ng, rô i quay đâ u nhìn Lý Triế t Vũ, "Vũ! Câu thấ y sao?" "Ùm, tôi thấ y cũng hay." Lý Triế t Vũ mim cười, gật gù chắ c chắ n, "Việc của tôi và Dạ, đúng là câ n phải giải quyế t cho xong..."

"Dạ! Vũ! Hai cậu điên rô`i à? Sao lại để con nhỏ óc heo đó dă´t mũi thế´?" Thấ´y Kim Nguyệt Dạ và Lý Triế´t Vũ đề`u hưởng ứng, Lăng Thâ`n Huyê`n như đia phải vôi, nhảy dựng lên gào to bấ´t mãn.

"Đúng thế '! Tôi cũng không đô `ng ý." Hiế m khi Tô Hựu Tuệ có chung quan điểm với Lăng Thâ `n Huyê `n, "Tôi thấ y trận PK này thật vô nghĩa."

"Chậc chậc... Bé Hựu Tuệ, hay là bé sợ thua tôi và Vũ? Có điề `u... trận công tháp là `n này, khoảng cách thực lực giữa các học sinh cách xa nhau quá." Kim Nguyệt Dạ ra vẻ ngạc nhiên lắ ´c lắ ´c đâ `u, rô `i cười khiêu khích Tô Hựu Tuệ, "Học kì vừa rô `i, trường trung học Tinh Hoa xuâ ´t hiện một nhân tài khiế ´n ai cũng giật mình đó là Giang Sóc Lưu. Tuy cậu nhóc đó mới chỉ là học sinh lớp mười nhưng đã được đề `cử ngôi Vương. Đây là điề `u chưa từng có trong lịch sử Liên minh Tinh Hoa."

Mặt mũi Tô Hựu Tuệ tố i sâ m như trời să p đổ mưa, rướn môi lên, gắ ng tạo thành một nụ cười ngạo nghễ:

"Ha ha ha, Kim Nguyệt Dạ, cậu đừng mừng vội! Chắ c cậu còn nhớ ngôi Vương công tháp là n trước là của trường Đức Nhã? Trận PK là n này tôi thắ ng chắ c rô i, vì năm nay Đức Nhã đã chiều sinh được một nữ sinh thiên tài. Tôi không thích tham gia thi đấ u vì chẳng muố n bị cuố n vào vụ tranh giành giữa cậu và Vũ, thôi rô i lại tận mắ t nhìn thấ y cảnh cậu thua thảm hại."

"Bé Hựu Tuệ!" Kim Nguyệt Dạ vẫn tràn trê `tự tin, một tay đút túi quâ `n, tay kia vỗ vai Tô Hựu Tuệ, "Bé khỏi phải lo cho tôi. Dù thế ´

nào đi nữa, bé Tuệ cũng là giải thưởng của cuộc thi giữa tôi và Vũ, mà đã là phâ n thưởng thì không có quyê n phát ngôn, hơ hơ hơ."

"Phâ`n... phâ`n thưởng?" Tô Hựu Tuệ không còn giữ nổi nụ cười đoan trang trên khuôn mặt nữa, miệng khẽ giật giật hai cái, trừng mặ´t tức tố´i nhìn Kim Nguyệt Dạ, "Đô` cơ hội, cậu coi tôi là cái gì hả? Đừng tự cho mình là giỏi, Tô Hựu Tuệ này không thuộc vê` bấ´t cứ ai."

"Ô`, nê´u bé Hựu Tuệ không muô´n trở thành chiế´n lợi phẩm của con trai vậy thì... Hơ hơ hơ... phải nghĩ cách thă´ng tôi và Vũ đi." Kim Nguyệt Dạ nói xong, cười tươi rói để lộ hàm răng tră´ng đê`u dưới ánh mặt trời.

Nhìn thấ y nụ cười ma mãnh của Kim Nguyệt Dạ, Tô Hựu Tuệ như hoa mặ t chóng mặt. Cô bố i rố i nhìn Lý Triế t Vũ, như muố n phát tín hiệu cầ u cứu.

"Vũ, cậu nói gì đi chứ!"

"Xin lỗi Tuệ!" Lý Triế t Vũ nhún vai tỏ vẻ luyế n tiế c, ánh mắ t dịu dàng bỗng đâ y cương quyế t, "Tôi đô ng tình với Tô Cơ và Dạ. Tôi muố n tham gia trận PK này."

"Vũ..." Ngay cả hi vọng cuố i cùng cũng biế n mấ t, khuôn mặt Tô Hựu Tuệ ủ dột như chim gặp trời mưa. Cô mím chặt môi, đành kí giấ y tuyên chiế n với hai người đứng trước mặt.

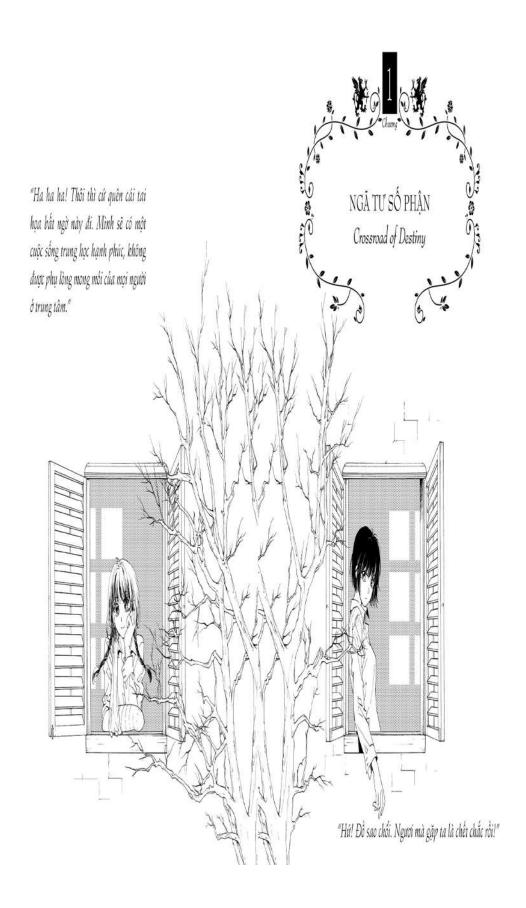
"Được... được thôi! Tôi... cũng tham gia! Còn lâu tôi mới thua hai người nhé. Đừng mơ thắ ng nổi tôi!"

"Được! Thế thì tôi cũng sẽ cố gặ ng." Lý Triế t Vũ gật đâ u đâ y ẩn ý, quay lại ra hiệu bặ ng mặ t với Kim Nguyệt Dạ. Kim Nguyệt Dạ nhún vai đáp lại, sau đó cười hì hì nhìn Tô Hựu Tuệ.

"Nê´u ba người đã quyế´t định như vậy..." Bạch Tô Cơ lên tiế´ng, mở cái túi nhỏ mang theo, rút ra ba cái thẻ PK màu đỏ giơ lên không trung, "Tôi tuyên bố´! Kim Nguyệt Dạ, Lý Triế´t Vũ và Tô Hựu Tuệ nhận thẻ PK đỏ. Nội dung PK như sau: Ai giúp học sinh trường trung học mình làm hướng đạo viên công tháp thành công thì người â´y thă´ng. Thời hạn PK: Không hạn định. Trọng tài PK: Bạch Tô Cơ, Khâu Hiểu Ảnh, Lăng Thâ`n Huyê`n. Nội dung đại khái như trên, ai có ý kiế´n gì không?"

"Không!" Kim Nguyệt Dạ, Lý Triế t Vũ và Tô Hựu Tuệ đô `ng thanh trả lời.

"Tô t lă m! Thê thì PK bă t đâ u."





### [Ước nguyện]

Tôi nghe nói ước mơ chỉ là thứ vô hình

Kể cả có rớt trên mặt đấ t cũng sẽ quay vê `nguyên trạng

Harvard, tôi nhấ t định sẽ bay để n nơi.

Tại trung tâm bảo trợ xã hội Giản Lạc, thành phố Tinh Hoa.

"Trời ơi! Sao không thấ y đâu thế này? Vật bấ t li thân của mình đâu rô ì?"

### Á! Á! Á! Á! Á! Á!

Một buổi sáng sớm yên tĩnh tháng Tám, đột nhiên vang lên tiế ng la thấ t thanh từ cửa sổ mở toang ở tấ ng hai toà nhà Trung tâm bảo trợ xã hội Giản Lạc, thành phố Tinh Hoa.

Hai con chim sẻ đang ngắn ngơ đậu giữa sân bóng rổ của trung tâm bỗng hoảng hố t đập cánh loạn xạ, chạy nấ p vào cây đa trong sân. Chúng vừa kêu chíp chíp bàn luận gì đó, vừa ngạc nhiên ngó đâ u ra thăm dò.

Bên trong cánh cửa sổ bă ng gỗ gụ màu nâu thẫm, một cô gái chừng mười sáu tuổi mặc bộ đô thể thao màu xanh, tóc thấ t bím, đang ngô i trên nê n nhà, sững người kinh ngạc lục tung cả cái hòm đựng toàn đô đạc linh kinh.

Mặt cô gái dài thuỗn ra, đôi mắ t đen láy như hạt nhãn đảo liên hô ì, đôi môi hô ìng hào, chúm chím như trái anh đào.

Một lúc lâu, cô gái mới bình tĩnh trở lại, đưa một tay ra, run rẩy vớ lấ y mảnh giấ y vẽ hình người bịt mặt rớt trong đố ng hành lí.

Trên hình có đánh dấ u Z, cùng những chữ ngoặ n ngoèo xấ u như gà bới:

"Đô` quý của bà chị do em chôm đấ´y... Ha! Ha! Ha! Ha!.... Kí tên: Đạo tặc Z..."

Đôi môi của cô gái như sóng gợn lăn tăn, lẩm nhẩm đọc dòng chữ trên giấ y, toàn thân run lên bâ n bật giố ng như lúc người ta đê ga cho xe máy. Một luô ng khí nóng sôi sùng sục bố c từ chân tới đỉnh đâ u, bó chặt khắ p cơ thể cô.

"Đâ n hế t chỗ nói... Chữ xấ u như gà bới thế này, nhìn đã biế t thủ phạm là ai rô i... Dám chôm đô của ta à? Chán số ng rô i hả?"

# Khu biệt thự Đường thâ`n, thành phố tinh hoa.

Một bản nhạc hoà tấ u violin cao vút nhẹ nhàng bao trùm khắ p khu vườn rộng lớn của khu biệt thự Đường Thấ n.

Trong vườn, một toà dinh thự cao bố n tâ ng đứng sừng sững lặng yên, toát ra vẻ sang trọng như thành lũy trong truyện cổ tích. Sau cánh cửa sổ bă ng kính trong suố t ở tâ ng hai, cô gái tóc ngắ n mặc bộ váy liê n thân màu lam đứng lặng lẽ với vẻ mặt bình thản như không. Trong ánh sáng mờ nhạt, không thể nhìn rõ khuôn mặt cô gái, chỉ thấ p thoáng thấ y khuôn mặt nhìn nghiêng â y trông khá xinh xắ n nhưng lại lạnh như băng, khiế n không khí xung quanh cũng tĩnh lặng theo.

Phía sau lưng cô là hai người giúp việc đeo tạp dê trắ ng, tay chân liế n láu thu xế p gọn gàng những chiế c vali hành lí. Căn phòng tráng lệ chẳng khác nào tư dinh dành cho công chúa vẫn khiế n cho người ta có cảm giác trố ng huơ trố ng hoác.

"Thưa cô chủ!" Người giúp việc lớn tuổi do dự một lúc rô`i nhấ c cái khung ảnh chụp cả nhà trên giá sách lên, sau đó cung kính hỏi, "Cô có mang theo bức ảnh chụp cô, ông chủ và phu nhân không ạ? Sắ p tới cô du học nước ngoài, nế u nhớ ông bà chủ..."

"Không câ`n." Cô gái mặt lạnh như tiê`n từ từ quay đâ`u lại, giọng nói vô cùng từ tố n chậm rãi, "Khuôn mặt của bố mẹ, tôi đã nhìn cả mười sáu năm nay rô`i."

#### "Haizzz..."

Người giúp việc khẽ thở dài, bấ t đấ c dĩ để lại khung ảnh lên kệ sách.

Dường như không cảm nhận thấ y không khí lạnh lẽo trong phòng, cô gái lại tiế p tục nhìn về phía cánh cửa sắ t màu đen, được uố n họa tiế t tinh xảo, nặng trình trịch đang đóng im im..

Một con chim sơn ca nhỏ bé bay qua, rô i vút lên khung trời cao rộng...

## Trước cửa trung tâm bảo trợ xã hội Giản Lạc.

Lạc Tiểu Liên đứng trước xe taxi màu xanh, khẽ nhấ c hành lí lên, Lúc này cô mới nhận ra mình bị già trẻ lớn bé trong trung tâm vây kín mít xung quanh. Tấ t cả mọi người đề u sụt sùi chấ m nước mặ t, không nỡ rời xa cô nửa bước, chẳng muố n cô đi sang nước ngoài chút nào.

"Hu! Hu! Hu! Chị Tiểu Liên nhớ viế t thư về cho bọn em nhé!"

"Không có mẹ Đại Lạc và Khả Lạc ở bên, con cố chăm sóc bản thân cho tố t. Ra nước ngoài quen thêm bạn mới, nhớ giúp đỡ những người gặp khó khăn."

"Chị Tiểu Liên à! Nhớ chụp nhiê`u ảnh rô`i đăng lên *blog* nhé! Khi nào có tiế´t vi tính, em sẽ tranh thủ lên xem."

"Vâng! Vâng! Mọi người cứ yên tâm, con nhớ rô ì. Ê, tên đạo tặc Z kia, chị đi rô ì, em không định tới từ biệt chị hả?"

Lạc Tiểu Liên vẫy tay với mọi người, mim cười dịu dàng nhìn đám người già trẻ rô ì hướng mắ t ra chỗ một cậu nhóc chừng mười tuổi, đâ `u đang bị u một cục, "Tiểu Phong! Chị không giận chuyện em giấ `u hành lí của chị đâu."

"Hứ!" Tiểu Phong đá viên sỏi dưới chân, hậm hực hấ t mặt sang một bên, tiế ng nói đanh cứng như đá, "Bà chị đâ u heo! Đi rô i thì đừng quay trở lại nữa!"

Thấ y thái độ hờn dỗi và ánh mặ t cô độc của Tiểu Phong, Lạc Tiểu Liên nhìn cậu nhóc với ánh mặ t đâ y cảm thông. Đột nhiên, cô khẽ nhế ch miệng lên, rô i nhanh thoặn thoặ t rút một bức ảnh chụp đông như kiế n đỏ từ túi áo ra, giơ cao lên.

"Con sẽ mang theo ảnh chụp cả nhà. Khi nào có kì nghỉ dài, con sẽ về đây chơi."

Nghe Lạc Tiểu Liên trả lời, Tiểu Phong như bị điểm trúng huyệt, đứng sững người ra một lúc. Cậu bé cúi mặt, hai má đỏ ửng:

"Bà chị heo ngô ..."

Mười mấ y phút sau, chiế c xe taxi chở Lạc Tiểu Liên từ từ tiế n ra khỏi vòng vây của mọi người. Mấ y đứa trẻ con trong trung tâm bảo trợ nước mã t nước mũi ròng ròng, vừa gọi tên Lạc Tiểu Liên, vừa chạy theo phía sau xe.

"Chị Tiểu Liên!"

"Chị Tiểu Liên! Oa oa oa!"

Nào ngờ, một cậu bé ngã sống soài ra đấ t. Lạc Tiểu Liên lo lă ng, định bảo lái xe taxi dừng lại. Ai ngờ Tiểu Phong chạy nhanh như cấ t tới, đỡ cậu bé lên, rô i hét to vê phía Lạc Tiểu Liên sắ p đi xa khuấ t:

"Bà chị đâ u heo, bà chị cười nom rõ xí gái. Đi đi! Nhưng nhớ nhanh vê , đừng quên chúng em đâ 'y!"

Chiế c xe taxi đi xa dâ n, bóng hình của bọn trẻ bắ t đâ u mờ khuấ t, cảnh từ biệt mủi lòng đã kế t thúc như thế đâ y! Mặc cho tài xế luôn miệng nhấ c nhỏ, Lạc Tiểu Liên vẫn thò đâ u ra khỏi cửa xe, giơ tay vẫy liên hô i, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt như sáng cả không gian.

"Chị biế t rô `i! Chị không bao giờ quên các em đâu..."

# Cửa khu biệt thự Đường thâ n.

Một chiế c xe màu đen sang trọng đỗ trước cổng sắ t ngôi biệt thự, hai cô giúp việc bặm môi bặm lợi đặt vali hành lí cô ng kê nh vào cố p xe.

"Con yêu, hôm nay con ra nước ngoài du học, mẹ không nỡ rời xa con chút nào." Người phụ nữ trung niên mặc bộ váy liê n thân in hình con công, kéo cô gái đứng bên cạnh vào lòng, khẽ nghẹn ngào, sau đó dịu dàng vuố t ve đôi má mê m mại của cô gái.

"..." Cô gái buông thống hai tay, đứng yên một chỗ giố ng như khúc gỗ, im lặng đợi người phụ nữ trung tuổi vuố t ve xong.

"Tuyê t Trì!"

Một giọng nói trâ m trâ m, nghiêm nghị vang lên. Người đàn ông trung tuổi mặc bộ *vest* khẽ vỗ vai người phụ nữ trung niên, nghiêm nét mặt nhìn cô gái vừa được ôm vào lòng.

"Đế n Mĩ nhớ phải học hành chăm chỉ. Bố đã sắ p xế p hế t thâ y cô giáo dạy phụ đạo cho con rô i. Piano, hội họa, vũ đạo, ngoại ngữ... còn cả các môn học khác nữa. Con phải học tập và sinh hoạt theo thời gian biểu mà bố đặt ra. Nhớ chú ý để n hành vi, cử chỉ của mình, không được tự tiện kế t giao bạn bè, nhớ chưa?"

"Vâng!" Cô gái hờ hững đáp lại một tiế ng.

"Tuyế t đúng là con gái yêu của mẹ, ngoan quá cơ!" Người phụ nữ trung niên lập tức nở nụ cười mãn nguyện, vui vẻ vuố t mái tóc ngắ n của cô con gái, "Con yêu, bố mẹ ngày thường bận nhiề `u việc nên không có thời gian tới Mĩ thăm con. Nế u con muố n về ` nước thì cứ gọi điện cho bác Lý nhé, mẹ nhấ t định sẽ..."

"Con biế t rô i!" Ánh mặ t cô gái loé sáng, nói dứt khoát từng tiế ng một rô i chui tọt vào ghế sau của xe Mercedes.

Chiế c xe nhanh chóng phát ra âm thanh "u u" nặng nề , từ từ lăn bánh chở cô gái ra khỏi căn biệt thự tráng lệ. Hai vợ chô ng nọ cũng vội vàng lên xe BMW, sau đó lái xe biế n mấ t hút khỏi căn biệt thự.

Trong chiế c xe chở cô gái nọ vô cùng yên tĩnh, không có lấ y một tiế ng động. Bác lái xe vẫn bình lặng, cẩn thận như ngày thường. Cô gái ngô i trên ghế sau rộng rãi, mắ t mở to nhìn qua cửa sổ xe phía trước.

"Hơ hơ hơ hơ..."

Chiế c xe Mercedes cuố i cùng cũng ra khỏi cánh cửa sắ t nặng trịch, rời xa dâ n thế giới hoa lệ bên trong căn biệt thự. Trong xe bỗng phát ra tiế ng cười gian xảo.

Bác lái xe vềnh tai lên nghe ngóng, do dự ngước đâ u nhìn vê phía kính chiế u hậu. Trán bác lái xe bỗng rơi một giọt mô hôi to như trái trứng xuố ng, toàn thân ớn lạnh.

#### Tách!

Phía sau kính chiế u hậu, khóe mặ t cô gái bỗng toả ra một luô ng khí lạnh toát, khuôn mặt sáng láng nở nụ cười khó hiểu. Tiế ng nói đặ c thặ ng từ trong cuố ng họng phát ra: "Hơ hơ hơ... Cuố i cùng... cũng tự do rô i..."

#### Brùm! Brùm! Brùm!

Trời nă ng gắ t, trên đường bê tông nhỏ hẹp, bụi bặm mù mịt, từng đoàn xe nổ i đuôi nhau như kiế n qua sông, số t ruột chen chúc đứng giữa đường.

Chiế c xe taxi màu xanh chen lấ n trong luô ng xe ấ y, Lạc Tiểu Liên ngô i trên xe, tay nă m chặt ảnh chụp toàn thể gia đình trong trung tâm bảo trợ xã hội vào dịp Tế t năm ngoái, mắ t cô hơi ươn ướt.

"Cháu gái này!" Người lái xe taxi nhìn qua kính chiế u hậu, thấ y Lạc Tiểu Liên đang nín thở ở phía sau xe, bèn lo lắ ng hỏi: "Cháu vẫn ổn chứ?"

"... Vâng!" Nghe thấ y người lái xe hỏi vô `n vã, Lạc Tiểu Liên gật đâ `u liên tục, khẽ sụt sịt, giọng nói bỗng nghẹn ngào: "Chú ơi, cháu không sao... Tuy phải xa gia đình ở trung tâm bảo trợ... nhưng cháu

sẽ cố gắ ng học thật tố t, để mọi người không phải bận tâm lo lắ ng..."

"Cháu rấ t kiên cường đấ y..."

Thấ y Lạc Tiểu Liên nă m chặt tay, không ngừng tự an ủi động viên mình, chú lái xe cười đô ng tình.

Đinh đang! Đinh đang! Đinh đang!

Đúng lúc này, chuông lớn trong khu trung tâm thành phố Tinh Hoa bỗng gióng lên từng hồ i đĩnh đạc.

Lạc Tiểu Liên ban nãy còn chìm đấ m trong buô n bã bỗng thừ mặt, rút chiế c điện thoại trong túi ra, rô i cúi đâ u nhìn.

"Thôi chế t! Gay rô i! Chú ơi, chú ơi! Sắ p đế n giờ bay rô i. Chú làm ơn lái nhanh lên hộ cháu với! Cháu sắ p phải lên máy bay rô i."

"OK, cháu gái cứ yên tâm!" Nghe Lạc Tiểu Liên hố i thúc, chú lái xe taxi vỗ ngực như đã lường trước được tình hình, "Chú đã lái xe hơn chục năm nay rồ ì, người ta gọi chú là tay đua cự phách thành phố Tinh Hoa đó. Chú sẽ chở cháu đi đường tắ t, ngô ì yên đấ y."

Nói đoạn, chú lái xe đột ngột vòng tay lái, Tiểu Liên ở phía sau nảy lên như cái lò xo, sau đó ngã vật ra. Chiế c xe taxi màu xanh lao nhanh vê phía con đường tấ t bên cạnh...

Đúng lúc ấ y, trên con đường rộng rãi, bă ng phẳng dát nhựa đường, chiế c xe Mercedes màu đen lao như bay vê phía trước.

Trong xe, tài xế mô hôi mô kê nhậi, chố c chố c lại lấ m lét ngước mặ t nhìn kính chiế u hậu treo bên phải...

Trong kính chiế u hậu, cô gái đang say sưa xem cuố n tiểu thuyế t có bìa minh họa toàn là đâ u lâu xương chéo.

"Bác Trương, đừng để lỡ mấ t chuyế n bay nhé." Dường như biế t người lái xe đang tò mò quan sát mình, cô gái ngước đâ u lên trong kính chiế u hậu, cấ t tiế ng thờ ơ.

Bác tài xế lặng người đi, mau chóng quay người lại, rô i đạp vào chân ga.

Thời tiế t oi nô ng, con đường tới sân bay bị tắ c nghẽn, xe nườm nượp xế p thành hàng dài như con rắ n.

Trên con đường tắ t nổ i với sân bay, chiế c xe taxi màu xanh như con rắ n trườn dài xiêu vẹo, gắ ng lao về phía trước để vượt qua các xe khác, rồ i hướng về phía ngã tư.

Đâ`u con đường cao tố c phía bên kia, chiế c xe Mercedes màu đen cũng lao vê phía trước ngã tư đường.

Tít tít tít tít!

Tít tít tít tít!

"Á! Đèn vàng rô`i! Thôi kệ, chúng ta cứ lao đại qua đó đi, nê´u không lại phải đợi một lúc lâu nữa." Chiế´c xe taxi màu xanh vẫn lao như đua xe công thức một, chú lái xe vừa giữ chặt vô lăng vừa hét lên với Tiểu Liên, sau đó một chân đạp mạnh.

"Bác Trương mau lên đi! Thời gian gấ p lặ m rô i." Trong xe, cô gái đưa tay lên nhìn đô ng hô, mặt mũi không chút biểu cảm, nói khoan thai.

Cùng lúc đó, đèn giao thông màu vàng lắng lặng tỏa ra ánh sáng khiế n tim người ta phải thót lại...

Bíp...

Vèo vèo...

Râ`m!

Chỉ vài giây sau, chiế c xe taxi màu xanh đâm sâ m vào chiế c Mercedes màu đen đang lao về phía đường cao tố c dẫn tới sân bay. Giố ng như thiên thạch va vào trái đấ t, hai xe lao vào nhau tanh bành.

Ngày 5 tháng Tám năm 2008, hai nhân vật nữ chính của truyện -Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyế t Trì đề u vì vụ tai nạn giao thông định mệnh này mà...

# Thiên tài Thẩm Tuyế t Trì gặp tai nạn giao thông!!!

Ngay giữa trang báo *Tinh Hoa buổi sáng* có dòng tít to tướng màu đỏ chói nhức mấ t.

Nhìn từ xa, những tò báo vấ t lung tung trên mặt bàn, trong phòng có tiế ng kêu khóc thảm thiế t. Không khí đặc quánh nhuố màu tro xám không thể xua đi tiế ng khóc lóc đau thương, bao trùm khắ p căn phòng.

"Hu hu hu... Hu hu hu... Con gái yêu của tôi! Đứa con tôi dứt ruột đẻ ra. Hu hu hu..."

"Phu nhân xin hãy nén đau thương, tiểu thư đã..."

"Hu hu hu... Hu hu hu! Tại ông hế t! Ông trả con lại cho tôi. Trả lại đứa con lành lặn lại cho tôi. Hu hu hu..."

"Ôi..."

Nỗi đau não nê khiế n người ta ngộp thở lan tỏa ra từ cửa sổ phòng bệnh 301 của bệnh viện thành phố Tinh Hoa, làm bâ u trời bên ngoài cửa sổ đen đặc lại, nặng nê bi thương...

"Hu hu hu... Hu hu hu..."

Cùng lúc đó, bên phòng bệnh số 302 kế bên cũng vọng ra những tiế ng khóc tức tưởi.

Đám trẻ con của Trung tâm bảo trợ xã hội Giản Lạc vây quanh cái giường bệnh trắ ng toát. Đứa nào cũng cúi mặt nhìn xuố ng, vai khẽ run lên bâ n bật.

Ánh mă t của mọi người đề u đổ dô n về chiế c giường sắ t màu xám lạnh lẽo. Một cô gái như con búp bê vải nă mim bấ t động. Tấ m ga màu trắ ng toát phủ lên mặt và toàn bộ người cô ấ y. Tấ t cả dường như nói với người xung quanh, người nă m dưới tấ m ga đã đoạn tuyệt với thế giới này...

"Hu hu hu... Chi Tiểu Liên ơi..."

"Không ngờ... lại ra nông nỗi này..."

Két!

Tiế ng đẩy cửa đột ngột phá vỡ không gian tĩnh lặng, đám trẻ con khẽ giật mình.

Một người phụ nữ gâ y gò, mặc bộ váy liê n màu tro và một phụ nữ dáng người mập mạp, mặc áo *T-shir*t xanh lục, quâ n thụng màu trắ ng, đứng trước phòng bệnh. Cả hai đê u ngạc nhiên tròn xoe mắ t, như không thể tin nổi cảnh tượng trong phòng.

"Các con.... làm trò gì vậy?"

"Ưm... chuyện gì vậy? Ô`n ào quá!..."

Đột nhiên người nă m dưới tấ m ga bỗng mở miệng că n nhã n, rô i từ từ ngô i dậy. Cái ga che mặt rơi xuố ng theo quán tính.

Lúc đó, cả phòng lặng ngắ t như tờ...

"Oa, ha ha ha! Ha ha ha! Chị Tiểu Liên... trông buô`n cười quá!"
"Tiểu... Tiểu Liên, con..."

Chỉ ba giây sau, tiế ng cười giòn giã từ phòng bệnh số 302 vang như pháo nổ.

Mẹ Đại Lạc miệng giâ`n giật như bị trúng gió, còn mẹ Khả Lạc thâ´p đậm đứng bên cạnh lâ´y tay che miệng, quay người sang một bên cười lén.

Đúng lúc này, một chàng trai cao lớn và một cô gái để tóc xoăn ngang vai bước vào. Vừa nhìn thấ y Lạc Tiểu Liên, mặt mũi cả hai đề `u tái dại đi:

"Tiểu Liên, mặt bà sao vây?"

"Chân Hi, Nguyên Kì... mặt tôi làm sao á?" Lạc Tiểu Liên vẫn không hiểu đâ `u cua tai nheo ra sao, thấ ´y mọi người cười sặc sụa bèn chớp chớp mặ ´t, quay đâ `u nhìn ra cửa sổ. Qua kính cửa sổ, Tiểu Liên nhìn thấ ´y một cái miệng như mọc râu đen kịt xung quanh, trên đâ `u cuố ´n băng chặ `ng chịt như vòng kim cô, gớm ghiế ´c nhấ ´t là đôi mặ ´t thâm quâ `ng như mặ ´t gấ ´u trúc.

"Oái! Ma hiện hình!" Vừa "chiêm ngưỡng" bộ mặt thâ `n chế ´t đó, Lạc Tiểu Liên sợ tới nỗi lật vội chiế ´c ga phủ ra rô `i nhảy bổ xuố ´ng giường. Nhưng đột nhiên cô nhận thấ ´y khuôn mặt ấ ´y có nét quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó rô ì. Lạc Tiểu Liên tức đế n nổ đom đóm mấ t.

"Hư thật!... Là đứa nào làm hả? Mặt chị có phải giấ y để vẽ bậy đầu?" Thấ y lũ trẻ ôm bụng cười ngặt nghẽo, Lạc Tiểu Liên bặm môi că n răng, lỗ mũi như sắ p xì khói đế n nơi, "Hừ! Bắ t đâ u từ giờ trở đi, đừng hòng chị làm bánh thỏ cho mấ y đứa ăn nữa."

"Â'y đừng mà!"

Lạc Tiểu Liên vừa dứt lời, đột nhiên trong phòng bệnh rộ lên tiế ng phản đố i inh ỏi.

"Được rô`i, đừng làm ô`n nữa! Hôm nay mâ´y đứa nghịch quá rô`i đó, vê´t thương của chị Tiểu Liên chưa lành đâu." Mẹ Đại Lạc nghiêm khă´c nhắ´c nhỏ, lúc này cả phòng bệnh mới im ă´ng trở lại.

Tụi trẻ bị trách phạt giố ng hệt như lũ gà con mới nở, chíp chíp vây quanh mẹ Khả Lạc, sợ xanh mắ t mong mẹ bảo vệ cho. Mẹ Đại Lạc tới bên giường bệnh của Tiểu Liên, hế t nhìn tấ m vải băng trên đâ u rô i lại nhìn chai dịch truyề n đã được một nửa treo lủng lắng bên cạnh giá sắ t. Bà tiế c nuố i thở dài: "Tiểu Liên, con thấ y trong người thế nào?"

"Phù... mẹ Đại Lạc yên tâm đi! Nghỉ ngơi khoảng nửa tháng là con lại khoẻ như vâm â´y mà, hi hi hi." Lạc Tiểu Liên hít một hơi thật sâu, cô´ nén cơn tức giận, rô`i quay lại gật đâ`u với mẹ Đại Lạc. Cô bă´t chước lực sĩ gô`ng hai tay lên biểu diễn, "Ngay bây giờ con đã có thể giúp mẹ Đại Lạc và Khả Lạc giặt quâ`n áo rô`i đâ´y."

"Con bé ngô c này..." Thấ y nụ cười tràn trê sinh lực trên khuôn mặt của Lạc Tiểu Liên, mẹ Đại Lạc cũng bớt căng thẳng đôi chút, bấ t đâ u từ tố n trở lại. Nhưng đột nhiên bà lặng người đi, hàng lông

mày vừa mới giãn ra lại nhíu vào: "Tiểu Liên, mẹ có một tin xấ u muố n báo với con..."

"Tin xâ u gì a?" Khuôn mặt Tiểu Liên bỗng dài thuỗn ra như quả mướp, mặ t mở to thao láo nhìn chặm chú vê phía mẹ Đại Lạc. Ánh mặ t cô có chút bấ t an.

Đúng lúc đó, mọi người trong phòng đề `u câm lặng, không khí im ă ng đề n nỗi nghe rõ cả tiế ng ruô `i bay qua.

"Vì con nă m viện lâu quá lõ mấ t thời gian đăng kí nhập học ở trường bên Mĩ... nên hô sơ của con bị loại rô i."

Uỳnh!

Lời của mẹ Đại Lạc như cái chùy nặng trịch nện xuố ng đâ u Lạc Tiểu Liên, cô dường như thấ y thứ gì đó trong tim mình vỡ tan.

"Như vậy..." Hách Chân Hi sựng người lại trước giường bệnh, mặt mày hoảng hố t sau đó cấ t giọng thiểu não, "Mẹ Đại Lạc à! Nế u Tiểu Liên không được đi du học nước ngoài, thì kì thi trung học trong nước cũng kế t thúc rố i, phải đợi tới năm sau thi lại, thế này Tiểu Liên khác nào bị lưu ban?"

Lạc Tiểu Liên hế t nhìn bộ dạng số t ruột của Hách Chân Hi, rố i lại nhìn khuôn mặt thản nhiên của mẹ Đại Lạc, sau đó mặ t khẽ nhấ p nháy hai ba cái rô i nhặ m nghiệ n lại.

Vài giây sau, đôi mắ t sáng ngời â y lại mở ra. Khuôn mặt Tiểu Liên bừng sáng như đóa hoa hướng dương:

"Hơ hơ hơ! Mọi người cứ yên tâm, con đã sớm biế t mọi việc sẽ như thế này mà, vì vậy con đã chuẩn bị từ hai tuâ n trước rô i. Điê u mà Lạc Tiểu Liên này muố n làm thì ngay cả Thượng đế cũng không ngăn cản nổi."

### Tách!

Cô gái nă m trên giường bệnh phòng số 301, mặt mày vô cảm bấ m vào nút điệ u khiển từ xa.

Màn hình ti vi đang chiế u cảnh sinh li tử biệt bỗng tă t ngóm.

"Cô chủ!" Người giúp việc đứng túc trực bên cạnh, khẽ cúi người mim cười giải thích, "Mặc dù nửa tháng trước cô chủ đã có thể xuấ t viện, nhưng phu nhân rấ t lo cho cô, dặn dò chúng tôi ngày nào cũng phải hã m canh bổ cho cô uố ng. Phu nhân còn sợ cô buổ n nên mua đĩa phim truyề n hình phát lúc tám giờ với lượng người xem nhiê u nhấ t cho cô đấ y. Phu nhân cũng dặn chúng tôi nói với cô, trên đời còn có nhiệ u người hoàn cảnh khổ hơn cô nhiệ u..."

Chị giúp việc định xổ ra hàng tràng bài phát biểu dài lê thê bỗng im bặt khi thấ y cô gái lườm một cái với ánh mắ t lạnh như băng.

### Két!

Cửa phòng bệnh từ từ mở ra. Một người phụ nữ trung tuổi quâ náo sang trọng, khoác tay người đàn ông trung niên trông rấ t nghiêm nghị bước vào. Phía sau lưng họ là một ông chú râu xô m đã đứng tuổi, nom gâ y guộc.

"Tuyế t Trì, con ổn chứ? Đề `u tại mẹ không ra gì. Đáng nhẽ mẹ nên ở bên con, không để con một mình thế này. Mẹ xin thê `từ bây giờ trở đi, mẹ sẽ không để con phải chịu đựng bấ t kì ấ m ức nào!" Cảnh tượng lâm li không khác gì phim truyề `n hình "tình củm". Người phụ nữ trung tuổi lao vào phòng ôm châ `m lấ y cô gái mặt mày vô cảm, sau đó nước mặ t trào ra khóc tức tưởi.

"Ông Lý, chuyện kia thế nào rô i?" Người đàn ông trung niên nhíu mày, quay đâ u lại hỏi han người đàn ông râu xô m đứng tuổi.

"Thưa ông Thẩm và phu nhân!" Ông chú râu xô m đứng tuổi cung kính cúi gập người trước mặt ông bà Thẩm, rô i quay người lại khẽ lắ c đâ u khó xử, "Tôi đã liên hệ rô i, nhưng bên Mĩ nói do cô chủ chưa tới ghi danh nên bị loại hô sơ..."

"Gì cơ? Sao lại thế ? Tuyế t Trì ơi Tuyế t Trì! Sao số con lại khổ thế này!" Nghe thấ y lời ông quản gia Lý nói, bà Thẩm khẽ nấ c lên, quay người đổ xuố ng giường gào khóc ỏm tỏi, "Rút cuộc là ai? Ai đã hại con tôi thảm thế này hả?"

"Thưa phu nhân, một chiế c taxi vi phạm luật giao thông nên mới đâm vào xe của cô chủ. Trước mặ t bên cảnh sát đang lấ y lời khai của nhân chứng..." Ông Lý đáp lại như một cỗ máy được lập trình sẵn, tiế ng nói dõng dạc, "May mà cô chủ chỉ bị thương nhẹ, không có gì nghiêm trọng cả..."

"Cái gì? Chỉ là bị thương nhẹ thôi á? Con gái cành vàng lá ngọc của tôi không được bị thương ở đâu cả!" Bà Thẩm quay đâ`u lại tức giận rít lên với ông quản gia, rô`i lại tiế´p tục nức nở, "Đáng ghét, không được để cho tên tài xế´ bấ´t cẩn đó trố´n tội. Hu hu hu... Con yêu của mẹ. Ông trời thật bấ´t công với con."

"Thế tình hình các trường khác thế nào?" Ông Thẩm nhíu mày, bình tĩnh căn văn.

"Các trường khác biế t tin tiểu thư bị tai nạn giao thông nên đã thi nhau gửi giấ y nhập học, miễn thi đâ u vào cho tiểu thư. Trong số đó, trường tố t nhấ t là trường thuộc Học viện hoàng gia Anh, trường thấ p nhấ t là trường trung học... Đức Nhã thuộc Liên minh Tinh Hoa."

"Gì cơ? Trường thuộc Học viện hoàng gia Anh á? Thế thì khác nào tới Mĩ?" Bà Thẩm lặng người đi, kéo đâ `u Thẩm Tuyế t Trì vào lòng, ánh mã t thờ ơ hướng vê `phía ông Thẩm, nước mã t ngấ n

nước mặ t dài gào lên, "Mặc kệ anh đó, nế u Tuyế t đi Anh, em cũng sẽ đi cùng con. Em phải chăm sóc con gái cưng, không để cho con xảy ra bấ t cứ chuyện gì nữa. Hu hu hu..."

"Không được!"

"Kệ anh đâ y!"

Thẩm Tuyế t Trì chẳng hệ đoái hoài tới lời nói của ông Thẩm, tự nhét cái bánh vào miệng nhai rau ráu, cuố i cùng buông một câu hờ hững: "Con muố n học ở trường trung học Đức Nhã!"

"Hả? Trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tinh Hoa ư? Tại sao chứ?" Hai vợ chô `ng ông Thẩm ngạc nhiên trước quyế t định bấ t ngờ của Thẩm Tuyế t Trì, cùng đô `ng thanh hỏi, "Học ở mấ y trường kia hơn hẳn học ở trường Đức Nhã cơ mà?"

Nghe bố mẹ nói thế, Thẩm Tuyế t Trì khẽ nhíu đôi lông mày lá liễu, làm thành hình chữ W sát khí đặ ng đặ ng. Cô nhét hai cái bánh nữa vào miệng, nhai côm cố p như để trút giận, sau đó nói tám chữ lạnh như băng:

"Học ở Đức Nhã... Chôn đời ba tấ c."

"Hả? Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa á?"

Thấ y Lạc Tiểu Liên rút ra một phong thư màu da bò, mọi người đề u trọn ngược mấ t lên nhìn dòng chữ to đùng ghi trên đó:

Người gửi: Hội đô`ng giáo dục Liên minh trung học thành phố´ Tinh Hoa

Người nhận: Lạc Tiểu Liên

Hách Chân Hi, người duy nhấ t bă ng tuổi Tiểu Liên trong trung tâm bảo trợ, mặ t sáng như sao, hệ t nhìn bức thư lại nhìn Lạc Tiểu Liên.

"Tiểu Liên... tôi vẫn không hiểu lắ m, kì thi trung học đã kế t thúc lâu rô i, hơn nữa... hơn nữa sao để n lượt bà được vào học ở nơi nổi tiế ng như Liên minh Tinh Hoa?"

"Hê hê hê!" Lạc Tiế u Liên mím môi cười đấ c ý. Cô đặt bức thư lên chăn, nhìn mọi người khắ p lượt: "Khi biế t phải nhập viện, tôi đoán mình không thể tới Mĩ du học đúng thời hạn, nên nửa tháng trước, tôi viế t một lá thư xin học, nói rõ hoàn cảnh của mình, gửi kèm theo cả bảng điểm và giấ y chứng nhận đỗ đâ u vào trường trung học ở Mĩ, sau đó nhờ mẹ Khả Lạc gửi giúp. Hôm qua tôi vừa nhận được thư hô i âm của Liên minh Tinh Hoa đấ y! Họ đô ng ý mở một cuộc thi đặc biệt dành riêng cho tôi đó."

"Oa, Tiểu Liên giỏi thật! Có thể thi vào Liên minh Tinh Hoa! Có điề `u... nghe nói thi đã `u vào ở đó khó kinh khủng, chưa kể gâ `n đây bà lại ô ´m đau liên miên, không có thời gian ôn tập..." Hách Chân Hi lo lă ´ng nhíu mày.

"Yên tâm!" Lạc Tiểu Liên tự tin mim cười, khẽ nháy mặ t với Hách Chân Hi, "Bà đừng quên hô i cấ p hai tôi học hơi bị đỉnh nha, việc thi vào Liên minh Tinh Hoa không có gì khó với tôi cả."

"Nhưng... Tiểu Liên này! Sao cứ phải là Liên minh Tinh Hoa cơ chứ? Tôi và Chân Hi đề u học ở trường trung học Hoa Thịnh mà, sao bà lại..." Trịnh Nguyên Kì đứng bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng nhíu mày ngạc nhiên hỏi.

"Bởi vì những học sinh ưu tú của Liên minh Tinh Hoa đề u được nhận giấ y giới thiệu vào học ở trường đại học Harvard. Trước khi viế t đơn gửi Liên minh Tinh Hoa, tôi đã điể u tra kĩ lưỡng rô i." Lạc

Tiểu Liên tràn trê tự tin trả lời, "Bị tai nạn giao thông nên tôi lỡ mấ t cơ hội tới Mĩ du học, nhưng nế u tôi trở thành học sinh ưu tú của Liên minh Tinh Hoa, sau này tôi có thể học ở Harvard đấ y! Trong cái rủi cũng có cái may, còn lâu tôi mới bỏ cuộc."

"Tiểu Liên, bà cũng có ý chí phấ n đấ u và tự tin phế t nhi..." Hách Chân Hi thở phào một cái, nghiêng đấ u mim cười rô i nháy mặ t với Tiểu Liên, "Mặc dù không nỡ xa bà, nhưng bà đã quyế t tâm như thế thì tôi sẽ ủng hộ. Thế này nhé, sắ p tới tôi và bà học nhóm đi. Hai người cùng học sẽ có động lực hơn."

"Tụi em cũng giúp chị thi vào Liên minh Tinh Tinh..."

"Là Tinh Hoa chứ! Lêu lêu lêu, đô nói ngọng!"

"Đô` heo ú kia, bảo ai nói ngọng đâ´y?"

"Chị Tiểu Liên cố lên! Chị Tiểu Liên nhấ t định sẽ thành công thôi."

"Ha ha ha ha ha..."

Thấ y lũ trẻ vui vẻ nhảy nhót, hai người bạn thân từ hô ìi thò lò mũi xanh của Lạc Tiểu Liên, Hách Chân Hi và Trịnh Nguyên Kì nháy mắ t nhìn nhau, mặt mày hớn hở.

Mẹ Khả Lạc cũng mim cười mãn nguyện, dịu dàng xoa đâ u bọn trẻ. Ngay cả mẹ Đại Lạc thường ngày mặt mày như cảnh sát hình sự, thế mà cũng hơi nhế ch miệng lên, nở một nụ cười dịu dàng.

Mặt trời thu những tia nă ng nhức mặ t lại, mệt mỏi nă m tựa vào đường chân trời, nhuộm một ráng chiế u đỏ ố i như tấ m lụa đào.

Ngôi nhà cao tâ `ng màu tră ´ng toát của bệnh viện thành phố ´Tinh Hoa cũng yên lặng chìm trong ráng chiê `u huyê `n ảo. Vài áng mây nghịch ngợm thi thoảng lướt qua tâ `ng thượng của tòa nhà, mang theo những cơn gió thoang thoảng mát lành.

Dường như đã hẹn từ trước, cửa sổ phòng 301 và 302 cùng mở ra, hai khuôn mặt - một lạnh như tảng băng, một cười rạng rỡ hiện ra bên cửa sổ hai gian phòng. Hai cô gái cùng hướng vê phía ánh sáng đỏ ố i rơi rớt lai của mặt trời.

"Ưm..." Lạc Tiểu Liên đứng bên cửa sổ phòng 302, giơ hai tay lên, rồ ì vươn vai một cái thật đã. Rèm cửa màu xanh nhạt bên cạnh cô khẽ xoàn xoạt tung bay, "Lại sắ p có một thử thách mới! Lạc Tiểu Liên, mày phải cố lên."

"Phù..." Thẩm Tuyế t Trì đứng trong cửa sổ phòng 301, mấ t hướng lên bâ `u trời, thở dài uấ t ức. Đôi mấ t thường ngày không hệ `có chút cảm xúc giờ hơi trâ `m ngâm, "Khó lấ m mới được ra nước ngoài, không còn phải nghe bố mẹ thuyế t giảng nữa, nhưng tiế c là..."

"Không ngờ tai nạn xe làm thay đổi mọi thứ... Đúng rô `i, không biế ´t hôm bị tai nạn, người ngô `i trong xe kia giờ ra sao?" Lạc Tiểu Liên đứng bên cửa sổ, khẽ khàng vỗ vỗ vào cái băng dày cộp băng trên đâ `u. Đột nhiên cô hô `i tưởng cảnh nguy hiểm hôm đó, tự lẩm bẩm một mình, "Mong là người đó không sao..."

"Chỉ thiế u chút nữa là được tự do..." Thẩm Tuyế t Trì hướng mặ t lên trời, tự trò chuyện một mình, khuôn mặt không chút biểu cảm, "Đúng là tai bay vạ gió... Bực thật!"

"Tôi, tức Lạc Tiểu Liên, xin thê phải thi đỗ bă ng được vào Liên minh Tinh Hoa. Hơn nữa, tôi sẽ sẽ trở thành học sinh ưu tú nhấ t của Liên minh Tinh Hoa. Tôi sẽ giố ng như thâ n tượng của mình là chị

Tô Hựu Tuệ! Há há há há..." Lạc Tiểu Liên hít một hơi sâu không khí trong lành, mắ t nhìn về phía ráng chiế u le lới ánh sáng, rô i bật cười khanh khách.

"Mình học ở Liên minh Tinh Hoa là có lí do riêng... Kể cả phải lật tung cái thành phố này lên, mình quyế t tìm cho ra đứa đã hại mình ra nông nỗi này... Không thể tha cho nó được." Nhìn những áng mây thay đổi hình dạng đan xen lẫn nhau, một tia sáng sắ c lạnh phát ra từ đáy mắ t Thẩm Tuyế t Trì.

"Nói đi thì phải nói lại, mặc dù cũng hơi hận cái đứa gây tai nạn cho mình, nhưng đúng là họa phúc khó lường. Nế u sau này gặp lại người ấ y, mình sẽ mim cười xí xóa mọi chuyện."

"Đô` ngô´ c! Ngươi vĩnh viễn là kẻ thù không đội trời chung với Thẩm Tuyế´ t Trì này."

"Ha ha ha! Thôi thì cứ quên cái tai họa bấ t ngờ này đi. Mình sẽ có một cuộc số ng trung học hạnh phúc, không được phụ lòng mong mỏi của mọi người ở trung tâm."

"Hứ! Đô sao chổi! Ngươi mà gặp ta là chế t chặ c rô i!"

Mặt trời lặn như một thiế u nữ e lệ, kéo thân mình từ từ xuố ng khỏi đường chân trời. Bâ u trời như bị quét sơn đen, lúc này chỉ còn những áng mây bị ánh trời chiế u nhuộm màu, tự tung tự tác cuộn tròn bay nhảy. Dường như ai cũng không thể đoán trước được, tiế p theo bức tranh bâ u trời sẽ có hình dạng ra sao.

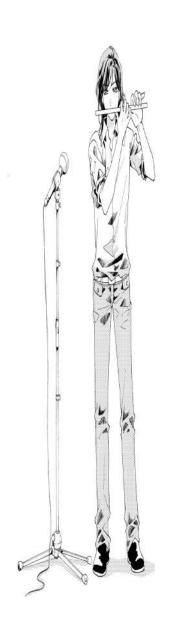
Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyế t Trì đứng trước cửa số, ngặ m bâ u trời xâm xẩm tố i.

Tuy chỉ đứng cách nhau một bức tường nhưng họ không hê biế t ră ng, số phận đã sắ p xế p họ trở thành đố i thủ suố t đời của

nhau. Họ cũng không biế t sau này sẽ bị cuộc đời đưa đẩy ra sao, những đợt sóng xô bão tố của số phận sẽ ra sao...

"Mình chỉ nghe nói anh Hàn Thu Dạ biết chơi sáo, không ngờ lại đinh vậy! Ôi, tim mình như run lên bần bật..."

"Đúng là phi thường! Nghe nói năm ngoái trong lần công tháp cuối cùng, anh Hàn Thu Dạ nhờ thối một khúc sáo tự sáng tác mà đánh bại toàn bộ học sinh đại diện các trường khác, giành được ngôi Vương đấy!"







## [Tâm niệm]

Cho dù có một ngày cả thế giới này mấ t đi să c màu Nhưng tôi quyế t không mấ t đi niề m tin và sự kiên định Tôi sẽ tự mình viế t lại tấ t cả.

Một buổi sáng mùa thu cảnh sắ c tươi sáng.

Bâ`u trời vô´n dĩ ẩn nâ´p trong những đám mây tră´ng bô`ng bê`nh trôi, giờ đây chợt ló ra khuôn mặt xanh ngă´t, cao lô`ng lộng, dường như đang thâ´p thỏm mong chờ điê`u gì đó.

Trên sân vận động của Liên minh Tinh Hoa, bâ ù trời như một tấ m màn xanh thẳm, trong như nước hô thu, che phủ toàn bộ không gian. Bâ ù trời sáng trong chiế u xuố ng đám người lố nhố đang chen lấ n nhau trên sân vận động, ánh lên màu sắ c kì lạ. Đám học sinh mặc đô ng phục màu cam, đỏ, xanh lục và lam xế p bố n hàng dọc thành hình vuông, ngùn ngụt khí thế ngước đâ ù nhìn lên lễ đài trên sân vận động. Mặt ai nấ y đề ù nghiêm túc và háo hức mong chờ.

Men theo lễ đài rộng hơn mười mét, những cành hoa hô ng tươi thă m thi nhau đua nở được bài trí gọn ghẽ, dường như bao bọc xung quanh thành một vành hoa đủ sắ c màu.

Ba ngọn cờ xế p đan xen cao thấ p trên bục, cùng tung bay phâ n phật dưới lá cờ quố c kì và ngọn cờ lam - biểu tượng của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa. Trên tâ m thảm hoa văn màu tím, một bộ micrô có giá đỡ được đặt ngay ngă n phía trước.

Ở giữa lễ đài, cô giáo đứng tuổi mặc váy chữ A màu đỏ nhung, đi giày cao gót trắ ng ngà, đứng trang trọng trước micrô, tuyên bố dỗng dạc: "Buổi lễ khai giảng chào đón học sinh mới của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa xin được bắ t đâ u!"

Vừa nói dứt câu, tiế ng quân nhạc hùng tráng vang lên. Đội quân nhạc đô ng loạt mặc lễ phục màu tră ng, diễu hành qua lễ đài sân vận động, khiế n không khí của buổi lễ thêm khí thế, rộn ràng hẳn lên.

Đúng lúc này, đă ng sau cái bô n hoa cách lễ đài không xa, một đôi mấ t to tròn sáng quấ c như đèn pha ô tô đang thập thò.

"Haizzz... Biế t làm thế nào bây giờ? Buổi lễ khai giảng bắ t đâ `u rô `i!... Sớm biế t thế này tố i qua mình không nên thao thức quá, mải ôn luyện *Bí kíp chân truyề `n học sinh ưu tú* của chị Tô Hựu Tuệ để ´n tận khuya..."

"Mă´t tròn to" dè dặt nhìn mọi thứ trên sân khắ´p một lượt, rô`i buô`n bã lẩm bẩm một mình, "Không biê´t lúc tập trung, cô giáo có điểm danh không... Có khi bây giờ ra vẫn còn kịp! Nhưng... nhưng đoàn học sinh mới của trường Đức Nhã cách chỗ mình cả một khoảng sân rộng thê´ kia. Làm sao ra đâ´y được đây?"

"Đi đại ra đó thôi!" "Mắ t to tròn" vừa mới dứt lời, thì một tiế ng nói hờ hững vang lên.

"Đi đại ra đó? Không được, không được!" Nghe thấ y vậy, "mắ to tròn" đang chìm trong suy tư, bỗng lắ c đâ u nguâ y nguậy, "Tôi đã tính đi tính lại rô i, cách duy nhấ t để cô giáo không phát hiện ra và trở về đôi hình một cách an toàn nhấ t là xuấ t phát từ bô n hoa

này, men theo tường bao của sân vận động chạy về phía bên trái, cạnh đội trố ng nghi thức, rô i tiế p tục đi theo đuôi của đoàn học sinh thẳng tiế n. Phải đi như vậy may ra... Nhưng làm thế này thì hơi liê u lĩnh và nguy hiểm, chẳng may bị phát hiện..."

"Bị phát hiện thì có sao?" Vẫn là tiế ng nói thản nhiên như không.

"Sao lại không sao là thế nào? Cậu không biế tấn tượng đã u tiên rấ t quan trọng à?" "Mặ t to tròn" vừa tiế p tục dõi theo hướng đi của đoàn học sinh mặc đô ng phục màu lục, vừa lo lặ ng làu bàu, "Hôm nay là ngày khai giảng năm học mới. Nế u đế n muộn, bị thấ y cô phát hiện thì mình sẽ bị coi là người cẩu thả, quên trước quên sau, không chú tâm vào việc, lúc nào cũng tâm hô n treo ngược cành cây... Ba năm học tiế p đó, chúng ta sẽ chẳng thể nào giũ bỏ được hình ảnh xấ u trong mắ t thấ y cô. Có khi cuộc đời sẽ vì thế mà rơi vào ngỗ cụt mấ t."

"Toàn lo mấ y chuyện vớ vẫn... Rõ vô vị!" Tiế ng nói thờ ơ kia tiế p tục cấ t lên.

"Vô vị? Nói nghe hay nhỉ, cậu không muố n được thâ y cô và bạn bè yêu mế n hả?" "Mắ t to tròn" dường như nghe thấ y chuyện lạ bố n phương, hai mắ t mở thao láo như và ng trăng tròn vành vạnh, đột ngột quay đâ u lại nhìn. Đột nhiên "mắ t to tròn" như đông cứng giữa không trung, cả người mấ t thăng bă ng, ngã sõng soài ra đấ t.

"Oái! Cậu... cậu là ai?"

"..." Bên cạnh "mă t to tròn" không biế t từ lúc nào có thêm một đôi mă t trong suố t như miế ng thủy tinh. Thẩm Tuyế t Trì khinh khỉnh liế c nhìn Lạc Tiểu Liên với ánh mặ t vô cảm khi thấ y cô nàng ngã bổ chửng trên đấ t, rô i lại hướng vê phía sân vận động. Một lúc sau, Thẩm Tuyế t Trì lẩm bẩm một mình, "Theo lí thuyế t vê điểm mù trong tâ m nhìn của con người thì những lập luận ban

nãy của cậu hoàn toàn đúng. Chỉ câ`n cậu cởi cái áo xanh lục khoác ngoài ra, mặc áo tră´ng bên trong, chạy nhanh hê´t cỡ, chă´c chă´n sẽ không bị phát hiện đâu."

"Cởi áo khoác ngoài ra á? Ở đúng thế, đô ng phục màu xanh lục của trường Đức Nhã sẽ rấ t nổi bật khi chạy trên đường. Cậu có con mã t quan sát và óc phân tích khá lắ m đó." Mắ t Tiểu Liên sáng long lanh, hí hửng nhìn Thẩm Tuyế t Trì, "Ủa? Đô ng phục của cậu là... Cậu cũng là học sinh mới của trường Đức Nhã hả? Thế thì chúng ta cùng lách vào hàng đi."

"Không." Mặt Thẩm Tuyế t Trì thản nhiên như không, khẽ lắ c đâ `u, "Để đảm bảo không có gì sơ suấ t, mỗi lâ `n chỉ một người thôi. Nhiê `u người sẽ gây chú ý. Cởi đô `ng phục ra đi, tôi câ `m giúp cậu."

"Thế thì... Ù! Cảm ơn cậu nhé! He he he..." Lạc Tiểu Liên nghĩ ngợi một lúc, rô i gật đâ u cảm động, cởi áo khoác đô ng phục ra đưa cho Thẩm Tuyế t Trì. Sau đó cô nàng như con mèo mướp ở tư thế rình mô i, người hơi rướn vê phía trước chuẩn bị xuấ t kích, mấ t chăm chú theo dõi đoàn người, "Đúng rô i, tôi tên là Lạc Tiểu Liên, học sinh lớp 10A1 trường Đức Nhã! Sau này nế u gặp khó khăn gì thì cậu cứ tìm tôi nhé, tôi sẽ báo đáp cậu."

```
"Tôi đi trước đây!"
"Ù!"
Vút!
```

Lạc Tiểu Liên vừa dứt lời, khóc mặ t Thẩm Tuyế t Trì đột nhiên loé sáng.

Lạc Tiểu Liên nhảy phóc qua bô n hoa nhanh như xẹt điện. Đang định dùng tố c độ gió cuố n để men theo sân vận động lao vê phía

trước, bỗng "uỳnh" một cái, cô nàng va ngay vào "bức tường xanh lục".

"Ô´i! Đau quá!" Lạc Tiểu Liên như con thạch sùng bám dính vào "bức tường xanh lục", xuýt xoa kêu đau.

Đúng lúc này, sau lưng vang lên tiế ng lẩm bẩm đâ y thấ t vọng của Thẩm Tuyế t Trì: "Thử nghiệm thấ t bại... Xem ra phải đổi cách suy luận khác rô `i."

"Thử nghiệm?" Lạc Tiểu Liên không dám tin vào tai mình, tức để n nỗi mặ t và n tia máu đỏ, "Ban nãy cậu còn nói 'để đảm bảo không có gì sơ suấ t' cơ mà..."

"Ù, thì cậu là người đóng thể chứ còn gì nữa, có thể mà không hiểu à?"

""

Thấ y Lạc Tiểu Liên giận dữ như núi lửa chực phun trào, Thẩm Tuyế t Trì làm như không có chuyện gì xảy ra, đứng bật dậy, đưa áo khoác đô ng phục xanh lục trong tay cho Tiểu Liên.

"Áo khoác của cậu này!"

"Hừ!" Lạc Tiểu Liên phô `ng mang trọn má đón lấ y áo khoác đô `ng phục từ tay Thẩm Tuyế ´t Trì. Cô đang định mặc vào thì... "Hai em là... học sinh mới của trường Đức Nhã đúng không? Sao lại đứng ở đây thế ´ này?"

"Bức tường xanh lục" bị lãng quên nãy giờ bỗng phát ra một giọng nam cao nghe êm như sáo diê `u. Lạc Tiểu Liên chợt tỉnh như sáo, khẽ hít một hơi, rô `i từ từ quay đâ `u vê ` phía "bức tường xanh lục".

"Bức tường xanh lục" cao như cây cột điện... Chắ c cũng phải cỡ một mét tám... "Bức tường xanh lục" mặc đô `ng phục y chang Tiểu Liên, phù hiệu đeo cũng giố ´ng, lẽ nào cũng là học sinh trường Đức Nhã?... Còn khuôn mặt của "bức tường xanh lục"... Hôm nay Lạc Tiểu Liên đúng là tích phúc từ kiế ´p trước nên mới được diện kiế ´n một khuôn mặt đẹp như vị thiên sứ từ trên trời rớt xuố ´ng.

Đường nét của chiế c că m mới đẹp mê hô n làm sao, đôi môi như trái anh đào chín, số ng mũi cao cao thanh tú, đôi mấ t dài thanh mảnh lộ ra vẻ lo lắ ng. Ngọn gió thoảng qua trước mặt cùng những thanh âm â m áp, dịu dàng của chàng trai khẽ luô n vào mái tóc đen nhánh, khẽ văng vẳng bên tai...

Khuôn mặt xinh trai của "bức tường xanh lục" như một viên ngọc không chút tì vế t, đúng là tuyệt tác của tạo hóa...

"Em Hàn Thu Dạ!"

Ai dè phía sau một giọng nam ô m ô m vang lên, khiế n Lạc Tiểu Liên đang đờ người ra như khúc gỗ bỗng giật bắ n mình, vội vàng chuyển hướng nhìn. Thâ y giáo đeo kính gọng đen từ đội hình màu lam rảo bước vê phía Tiểu Liên và chàng trai nọ.

"Hàn Thu Dạ, lát nữa sẽ để n lượt trường Đức Nhã các em lên phát biểu đấ y... Sao thế? Lẽ nào em cũng giố ng như Giang Sóc Lưu ở trường Tinh Hoa chúng tôi, không thể lên phát biểu vì bận tham gia thi đấ u gì đó?" Nói tới đây, đôi mặ t bé như hai hạt đỗ của ông thấ y liế c nhìn Tiểu Liên và Tuyế t Trì với vẻ thiế u thiện cảm, "O? Hai em là học sinh mới của trường Đức Nhã hả? Hừm, khai giảng còn đế n muộn! Không biế t chủ nhiệm Kỉ Đức Trinh dạy dỗ học sinh kiểu gì? Thế mà còn bày đặt làm chủ trì buổi lễ khai giảng cho học sinh mới. Hai em tên gì, tôi phải xử lí nghiêm trường hợp của hai em mới được."

Thâ y giáo nhíu mày nghiêm giọng nói. Thẩm Tuyế t Trì đang đứng đã ng sau bô n hoa bỗng bước ra đường hoàng, mặt thản nhiên nhìn thâ y giáo, cứ như mọi chuyện không dính líu gì tới mình.

Thấ y thấ y giáo đanh mặt như cảnh sát hình sự, Lạc Tiểu Liên lấ m lét cúi đã u, không dám ngắng mặt lên mà chỉ nhìn chăm chăm xuố ng chân mình.

"Lạc Tiểu Liên! Thẩm Tuyế t Trì... Hóa ra em chính là nữ sinh thiên tài mà trường Đức Nhã tố n bao công sức mới mời gọi được, là học sinh được kì vọng nhấ t năm nay đấ y hả?"

Thâ y giáo kính đen nhìn hai nữ sinh khắ p một lượt từ trên xuố ng dưới, đột nhiên như phát hiện ra điê u gì đó, hai mắ t bỗng sáng quắ c lên. Lạc Tiểu Liên bỗng lặng người đi, ngước mắ t lên thì bắ t gặp ánh mắ t thâ y giáo đang dò xét mình.

Nữ sinh thiên tài? Mình nổi tiế ng đế n vậy sao?

"Thưa thâ `y, em xin lỗi vì đã đế n muộn ạ." Lạc Tiểu Liên cố gặ ng ghìm sự hoang mang và niê `m tự hào đang chực trào ra trong tim, khẽ cúi người khiêm tố n, cung kính với ông thâ `y kính đen.

"Ùm, thái độ thành khẩn đấ y!" Thâ y giáo kính đen nhìn Lạc Tiểu Liên ăn năn bèn gật gù, nhưng vẫn giữ giọng nghiêm khắ c, "Dù em có là học sinh mới được kì vọng nhiê u, lát nữa còn đại diện cho học sinh mới trường Đức Nhã lên phát biểu, nhưng đế n muộn thì vẫn phải chịu hình thức kỉ luật."

"Thâ y Mã!" Lúc Lạc Tiểu Liên vă t óc suy nghĩ không biế t nên giải thích ra sao thì Hàn Thu Dạ bấ t ngờ bước lên phía trước, đứng chắ n trước mặt cô, "Là em nhờ hai em này giúp tập lời phát biểu đấ y ạ. Bây giờ em sẽ dẫn các em â y vê hàng."

"Giúp tập lời phát biểu? Hừ..." Thâ `y Mã trọn mặ ´t lên với Hàn Thu Dạ như muố ´n cảnh cáo "lâ `n này ta tha cho đó", sau đó hứ một tiế ´ng, "Đã vậy thì em nhanh lên một chút, bài phát biểu cuố ´i cùng rấ ´t quan trọng."

"Vâng a, em biê t rô i!"

Thấ y thấ y Mã quay người đi khuấ t, Hàn Thu Dạ khẽ nghiêng đã u, cấ t giọng thánh thót như gió nhẹ ngoài cửa biển những đêm hè, tiế ng nói khoan thai vọng tới tai hai nữ sinh, "Nào! Chúng ta đi thôi!"

"Ùm!"

"O... à, vâng... vâng."

Thấ y Hàn Thu Dạ nhặ c, Thẩm Tuyế t Trì gật đã u vô cảm, còn Lạc Tiểu Liên vẫn chưa kịp hoàn hô n, mặ t đờ đẫn nhìn bóng thấ y Mã mấ t hút sau đội hình màu lam, rô i nhanh chân sải bước theo sau Hàn Thu Dạ và Thẩm Tuyế t Trì.

"Mau trông kìa! Trông kìa! Anh Hàn Thu Dạ, học sinh lớp mười một trường Đức Nhã đâ y! Anh â y là hội trưởng hội học sinh trường Đức Nhã, từng giành được ngôi Vương trong là `n công tháp trước."

"Thảo nào mọi người đề `u gọi anh â ´y là 'Hoàng tử tường vi xanh'. Trông anh â ´y còn lịch lãm, sang trọng hơn cả hoàng tử â ´y chứ. Ôi, mình ngấ ´t lịm mấ ´t thôi!"

"Á! Nhìn kìa, tớ biế t cô gái đi cùng với anh Hàn Thu Dạ. Cô ấ y là con át chủ bài của trường Đức Nhã năm nay đấ y. Nữ sinh thiên tài chỉ số IQ 200. Cô ấ y là một trong những ứng cử viên sáng giá cho ngôi Vương của lầ n công tháp tới..."

"Xí! Kể cả có giỏi tới đâu cũng chẳng bă ng anh Giang Sóc Lưu bên trường Tinh Hoa, mấ y người đó chỉ là cỏ rác thôi. Giang Sóc Lưu mới là thiên tài của các thiên tài."

Xì xâ m! Xì xâ m!

Học sinh đứng trên sân vận động bàn tán xôn xao, ríu rít như lũ chim sẻ. Cứ ba bố n người chụm vào nhau, vừa chỉ trỏ vừa bàn luận nhỏ to.

Lạc Tiểu Liên đang say sưa đấ m mình trong màn phát biểu dạo đâ u sắ p tới nên chẳng nghe thấ y gì. Đâ u óc cô giố ng như mô tơ được khởi động nhanh chóng quay ro ro.

Tuyệt chiều thứ chín trong Bí kíp chân truyề n của học sinh ưu tú Tô Hựu Tuệ: học sinh xuấ t sắ c không thể lâm trận mới mài gươm, nước đế n cổ mới nhảy. Làm bấ t cứ việc gì cũng phải chuẩn bị đâu ra đấ y, hế t lòng hế t sức.

Hê hê hê, công nhận bí kíp chân truyề n của chị Tô Hựu Tuệ có ích thật. Vừa mới vào trường, mình đã là đại diện cho học sinh mới trường Đức Nhã lên phát biểu. Quá đỉnh! Mục đích cuố i cùng của mình khi học ở Liên minh Tinh Hoa là: Đại diện cho trường Đức Nhã tham gia cuộc thi công tháp mỗi năm một lâ n, giành ngôi Vương trên tâ ng cao tít tắ p.

Phải giành ngôi Vương thì mình mới có thể nhận giấ y giới thiệu tới đại học Harvard. Tóm lại, kể cả Lạc Tiểu Liên này có phải bò lăn bò toài cũng phải lế t lên được ngôi Vương bặ ng được. Hơ hơ hơ! Xem ra việc này đổ i với mình cũng chẳng khó khăn gì lắ m.

Lạc Tiểu Liên vênh mặt ưỡn ngực đón gió, vừa sải bước nhanh vê phía trước vừa tự tin nghĩ thâ m trong đâ u, hai mặ t toát ra những

tia sáng lấ p lánh. Nhưng khi thấ y cái bóng cao cao của Hàn Thu Dạ, cô lại không tài nào rời mấ t khỏi.

Á! Mình sao vậy nhỉ? Lạc Tiểu Liên lặ c đâ u nguây nguẩy. Bây giờ là lúc phải tập trung cho bài diễn văn. Nghĩ đoạn, Lạc Tiểu Liên vội bước lên phía trước hai bước, nhưng... "Oa! Đẹp quá! Cứ như đang đứng trong một cái lê u vải màu lam." Lạc Tiểu Liên ngó ngang ngó dọc, đột nhiên kinh ngạc thố t lên, quên béng hế t mọi thứ xung quanh.

"Thực ra tên của sân vận động là Lam Trướng!" Nghe thấ y Tiểu Liên xuýt xoa, Hàn Thu Dạ quay đâ `u lại, khẽ mim cười dịu dàng nhìn Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyế t Trì, sau đó anh tiế p tục giới thiệu, "Vì địa hình ở đây cao nên mỗi lâ `n đứng trong sân đề `u có cảm giác chạm tay tới tận bâ `u trời, bâ `u trời lại như một bức màn lớn che phủ khắ p sân. Thế nên sau khi sáng lập ra Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa, người ta mới dùng tên đó đặt cho sân vận động này."

"Lam Trướng..." Nghe Hàn Thu Dạ giải thích tỉ mỉ, Thẩm Tuyế t Trì chậm rãi giơ cái DV trong tay quay cảnh xung quanh, đưa ô ng kính về phía bà u trời trong vấ t, xanh thẳm không gợn mây, sau đó chẳng hé răng nói nửa lời.

"Ha ha ha! Tên hay quá!" Lạc Tiểu Liên nă m chặt hai tay, mặt mũi tràn trê hi vọng, đôi mặ t trong veo nhìn khung trời như tấ m lụa màu lam trên đâ u, hét lên phấ n khích, "Chẳng trách mọi người đê u nói Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa là nơi tuyệt vời nhấ t. Đúng là danh bấ t hư truyê n."

"Trong Liên minh Tinh Hoa có tấ t cả mười khu thă ng cảnh, đề u lấ y theo màu sắ c để đặt tên. Sân vận động này là một trong

số đó. Sau này hai em còn nhiề u cơ hội thưởng thức cảnh đẹp lă m."

"Mà anh Hàn Thu Dạ này, vừa rô i em nghe nói anh là hội trưởng hội học sinh trường Đức Nhã đúng không ạ? Em muố n hỏi làm thế nào để gia nhập hội học sinh? Hô i cấ p một em là lớp trưởng, hô i cấ p hai cũng là hội trưởng hội học sinh, lên trung học em mong sẽ được đố c sức mình vì trường."

"Ha ha ha, em giỏi thật đấ y!" Hàn Thu Dạ nhìn Lạc Tiểu Liên với ánh mặ t đô ng tình, "Em đã có bê dày kinh nghiệm vậy thì chỉ câ n viế t một cái đơn xin gia nhập rô i gửi cho hội học sinh là ổn thôi."

"Oh yeah! Lucky!!!"

Thấ y Hàn Thu Dạ nói vậy, Lạc Tiểu Liên vững tin nă m chặt tay, hét lên hào hứng. Nụ cười trên khuôn mặt cô rực rỡ như đóa tâ m xuân hé nở.

"Em hiểu rô`i, cảm ơn anh đã chỉ bảo cho em. Sau này em sẽ cô´ gă´ng hê´t sức mình."

"Ô`n quá đi! Lời mâ´y người nói thu hê´t vào máy quay của tôi rô`i..."

Lạc Tiểu Liên đang cố sắ p xế p lại từ ngữ sao cho thành câu cú hoàn chỉnh để biểu lộ quyế t tâm rực cháy của mình trước mặt Hàn Thu Dạ, ai ngờ tiế ng nói lạnh như đá bên cạnh vang lên chẳng khác nào tạt cho cô gáo nước lạnh, khiế n ngọn lửa nhiệt huyế t đang bố c lên bỗng tắ t ngấ m.

Nghe thấ y những lời nói vô cảm ấ y, Hàn Thu Dạ hơi sững người, quay sang nhìn Thẩm Tuyế t Trì vẫn đang giơ máy DV hướng lên trời. Anh chàng chỉ khẽ mim cười, rô i lại quay người bước tiế p vê phía trước, không muố n nói thêm lời nào ảnh hưởng đế n cảnh quay của Thẩm Tuyế t Trì.

Không khí thân thiện mà Lạc Tiểu Liên cố gắ ng lắ m mới tạo ra được bị phá vỡ, cô tức giận quay ngoặ t đã u lại, hung hăng trợn mã t như con ê ch ộp, tức sôi máu nhìn Thẩm Tuyế t Trì đang chẳng thèm đế m xia gì đế n mình. Lạc Tiểu Liên lặng người đi, mắ t như cái máy scan tự động nhìn khắ p lượt cô gái lạnh lùng như tảng đá.

Cao gâ `n xâ ´p xỉ mình, vóc dáng cân đô ´i, da tră ´ng mịn màng, mái tóc că ´t ngă ´n xì tin, trên khuôn mặt trái xoan là đôi mã ´t lạnh lùng đâ `y lí trí, số ´ng mũi cao cao cương nghị, đôi môi chúm chím, còn cả chiế ´c DV đeo trước ngực... Không thể nào phủ nhận cô gái đứng trước mặt mình vừa xinh xă ´n lại rấ ´t sành điệu. Có điề `u, đôi mặ ´t dưới hàng lông mi dài cong vút như toả ra khô ´i khí lạnh từ Siberia, đẩy người ta ra xa hàng nghìn dặm.

"Să c tưa cánh đào... Lanh tưa băng..."

Tuyệt chiều thứ tư trong Bí kíp chân truyề n của học sinh ưu tú Tô Hựu Tuệ: hãy đoàn kế t mọi sức mạnh có thể để ngọn lửa nhiệt huyế t luôn luôn sôi sục, có thể làm tan chảy mọi tảng băng sắ c lạnh.

"Cậu... cậu ... cậu quay DV từ nãy tới giờ hả? Vậy lát nữa... lát nữa có thể cho tôi xem được không?" Mặc dù trong lòng đang uấ t để n suýt hộc máu, nhưng nhớ lại "bí kíp chân truyề `n" của chị Tô Hựu Tuệ, Lạc Tiểu Liên giâ `n giật khóe miệng, gắ ng gượng nở một nụ cười hô `n hậu với Thẩm Tuyế ´t Trì, rô `i khẽ lịch thiệp ngỏ lời.

Phải giảng hòa với con nhỏ kênh kiệu này mới được, nế u không lát nữa mình và anh Hàn Thu Dạ nói chuyện với nhau, nhỏ ta lại cấ t ngang cái rụp như lúc nãy thì... Lạc Tiểu Liên tự nhủ trong lòng.

"Không!"

Binh!

Thẩm Tuyế t Trì liế c đôi mặ t sáng đen nhánh, lạnh nhạt nhìn Lạc Tiểu Liên. Giọng nói dứt khoát như chiế c chùy sặ t nện thẳng xuố ng đâ u Tiểu Liên.

"O ha ha ha!" Bị từ chố i thẳng thừng, mặt Tiểu Liên như cây thông Giáng sinh được treo đèn đủ màu, lúc xanh xám lúc thâm tím lúc tră ng bệch. Cô lấ y tay quệt mô hôi trên trán, cố hế t sức kiê m chế cơn nóng giận như núi lửa sắ p phun trào, giọng hơi run run, "Nói cũng phải... DV là đô cá nhân của cậu. Có điể u..."

"Đô nhặng xanh!"

Binh!

Bị hai nhát chùy sấ t của Thẩm Tuyế t Trì đập lên đâ u, Lạc Tiểu Liên hoa mấ t chóng mặt, mấ t biế n thành hai đường thẳng tấ p, hậm hực nhìn ra phía trước.

Grừ! Con nhỏ trời đánh này nghĩ mình là Bà chúa Tuyế t chấ c?... Lúc nãy còn đem mình ra làm vật thử nghiệm, nó chấ c chấ n là đứa đâ u óc có vấ n đề . Dù chị Tô Hựu Tuệ nói phải đoàn kế t mọi sức mạnh, nhưng với nhỏ này... mình xin kiế u còn hơn.

"Đây là chỗ đợi của đại diện học sinh mới lên phát biểu. Chúng ta đứng ở đây thôi."

Lát sau, Hàn Thu Dạ dẫn theo Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyế t Trì quặt sang phải, rô i dừng lại, quay người mim cười với cả hai cô gái.

Lạc Tiểu Liên sững người, ánh mặ t tò mò dò xét xung quanh, thấ y mình đang đứng ở khu vực cánh phải của lễ đài, bên cạnh là từng tố p học sinh mặc đô ng phục màu sắ c khác nhau, trông ai cũng khí thể hừng hực.

Đúng lúc này, các học sinh khác lâ n lượt quay đâ u lại săm soi bọn họ, rô i nhỏ to bàn tán. Hàn Thu Dạ hơi áy náy mim cười với Thẩm Tuyế t Trì: "Em này, bây giờ tôi có chút việc phải đi, em chịu khó đứng đây cùng những người khác nhé! Đợi tới lúc buổi lễ kế t thúc, em có thể vê hàng của mình."

"Ùm!" Thẩm Tuyế t Trì vẫn tỉnh bơ giơ chiế c DV trong tay lên, dứt khoát chĩa máy vê `lễ đài cách đó không xa.

"Bây giờ, xin mời hội trưởng hội học sinh của bố n trường lên phát biểu."

Ba người vừa mới để n chỗ cánh gà thì thấ y cô Kỉ rời bàn chủ tịch, tiế n tới micrô. Lời nói của cô khiế n cả sân vận động đang rì râ m bỗng sôi động hẳn lên.

Học sinh của bố n trường như lũ *fan* cuố ng nóng ruột chờ đợi thâ n tượng, lố nhố nghền cổ lên ngóng vê phía cánh gà.

Một lúc sau, Hàn Thu Dạ và hai nam sinh mặc đô `ng phục lam và cam cùng với một nữ sinh mặc đô `ng phục màu trắ ng bước lên lễ đài, xế p thành hàng ngang thẳng tắ p.

"Oa, đây là hội trưởng hội học sinh của bố n trường à? Nữ sinh mặc đô ng phục tră ng nhìn xinh quá đi mấ t! Cô ấ y là hội trưởng hội học sinh trường Khâu Lâm thì phải, trông y như con búp bê ấ y!..."

"Người mặc đô `ng phục màu cam có phải là hội trưởng hôi học sinh trường Nghiêm Lễ không? Ô ´i giời ơi, người ngợm gì nhìn chán thế không biế ´t!"

"Í! Anh chàng mặc áo lam kia đâu phải hội trưởng hội học sinh trường trung học Tinh Hoa nhỉ! Tớ nghe nói học sinh mới Giang Sóc Lưu được đặc cách đảm nhận chức vụ này rô `i cơ mà? Sao không thấ 'y Giang Sóc Lưu đâu? ..."

"Anh Hàn Thu Dạ của trường Đức Nhã đẹp trai hế t chỗ chê luôn! Không hổ danh là Vương của lâ n công tháp trước."

Nghe tiế ng mọi người bàn tán â mĩ, Lạc Tiểu Liên thấ y nhột nhợt như bị mèo cào. Cô gắ ng hế t sức kiếng chân lên, để không bỏ sót chi tiế t nào dù là nhỏ nhấ t. Còn Thẩm Tuyế t Trì đứng kế bên giơ cao cái DV trong tay, hướng màn hình xuố ng dưới, cứ như đang xem truyề n hình trực tiế p, thưởng ngoạn mọi thứ dưới khán đài mà không câ n tố n chút công sức nào.

"Đề `nghị mọi người yên lặng! Đâ `u tiên, chúng ta xin mời đại diện học sinh trường trung học Tinh Hoa, hội phó hội học sinh Văn Châ ´n Hải lên phát biểu."

"Giang Sóc Lưu muôn năm! Văn Châ n Hải cố lên!"

"Châ´n Hải, Châ´n Hải! Uy châ´n tứ hải! Sóc Lưu, Sóc Lưu! Tuyệt đỉnh nhâ´t lưu!"

"Tứ hải nổi danh, Tinh Hoa độc tôn!"

Cô Kỉ vừa mới dứt lời, các học sinh trường Tinh Hoa dậy sóng như mặt biển xanh nổi cơn cuô ng phong. Những tiế ng hoan hô â m ĩ bùng nổ như muố n rách màng nhĩ.

Trong tiế ng kêu la hoan hô như từng đợt sóng thâ n, người mặc đô ng phục màu lam đeo kính gọng vàng tiế n thẳng đế n giữa khán đài, đứng nghiêm trang trước micrô, ánh mấ t trâ m lấ ng đảo quanh những học sinh bên dưới.

"Hây! Hây! Châ n Hải cố lên! Cho đại diện ba trường kia biế t thể nào là lễ đô đi!"

"Hây! Hây! Hây! FIGHTING!"

"Á á á á á á! Anh Văn Châ n Hải đẹp trai tài cao quá!"

Học sinh trường trung học Tinh Hoa giơ cao hai tay lên đâ`u, giô´ng như đang câ`m que sáng vung liên tục trong buổi biểu diễn ca nhạc của một minh tinh nào đó, hê´t đung đưa sang phải lại đung đưa sang trái, liên tục la tên của Văn Châ´n Hải và Giang Sóc Lưu. Trong đội hình của trường Tinh Hoa, một tên con trai để đâ`u tổ chim dương dương tự đã´c, lǎ´c lư cái đâ`u bǎ´t mǎ´t, miệng thì huýt sáo, sau đó gào thật to vê` phía lễ đài.

"Tụi vịt giời to mô m!" Nghe thấ y tiế ng kêu la của học sinh trường Tinh Hoa, Thẩm Tuyế t Trì nhíu mày bực bội.

Lạc Tiểu Liên bịt tai lại, chỉ còn nghe thấ y tiế ng o o như tổ ong vò vẽ, mặt mày kinh ngạc nhìn cảnh tượng như động đấ t cấ p mười hai xung quanh, nói khe khẽ một mình:

"Trường trung học Tinh Hoa chính là trường sáng lập ra Liên minh Tinh Hoa, cũng là trường đứng đâ `u, hơn hẳn ba trường còn lại vê `châ ´t lượng giáo dục... Xem ra... học sinh trường trung học Tinh Hoa không dễ chơi rô `i..."

Rào rào rào...

Trong tiế ng vỗ tay như những đợt sóng lớn xô bờ, Văn Chấ n Hải với vẻ "vào trong phong nhã ra ngoài hào hoa" kế t thúc bài phát biểu của mình. Sau khi phát biểu xong, anh chàng khẽ đẩy gọng kính vàng trên số ng mũi, giọng trâ m ấ m dõng dạc:

"... Vâng, vừa rô i tôi đại diện cho bạn Giang Sóc Lưu - hội trưởng hội học sinh trường trung học Tinh Hoa có đôi lời phát biểu."

Giang Sóc Lưu ư? Chẹp chẹp... Có phải cái tên mà mọi người cứ xì xèo bàn tán nãy giờ không nhỉ?

Vừa nghe thấ y cái tên có độ *hot* kinh hô `n đó, Lạc Tiểu Liên tò mò mím môi, ngước mặ t lên.

Giang Sóc Lưu của trường trung học Tinh Hoa... là học sinh đâ ù tiên được đặc cách làm hội trưởng hội học sinh trong lịch sử Liên minh Tinh Hoa, còn là ứng cử viên số một cho ngôi Vương của lâ n công tháp tới đây... Hừ, oai phong là vậy mà lễ khai giảng lại chẳng thấ y mặt mũi tăm hơi hắ n đâu, đã thế còn nhờ người lên phát biểu thay... Chỉ riêng điểm này thôi, hắ n đã thuộc loại người vô trách nhiêm...

Tiế p theo là tới bài phát biểu của đại diện học sinh trường Khâu Lâm và Nghiêm Lễ. Hai bài phát biểu này không có gì mới lạ, cũng chẳng có gì thú vị. Hội trưởng hội học sinh trường trung học Khâu Lâm - Úy Nguyệt Dao có khuôn mặt trẻ con búng ra sữa, xinh như búp bê mà đã học lớp mười hai, khiế n nhiề u người không thể tin nổi vào mặ t mình. Sau khi đại diện học sinh mới và hội trưởng hội học sinh của ba trường phát biểu xong, cô Kỉ lại tiế n ra giữa lễ đài:

"Cuố i cùng, xin mời hội trưởng hội học sinh trường Đức Nhã, em Hàn Thu Da và..."

Nghe đế n đây, Lạc Tiểu Liên như con thỏ ngửi thấ y mùi cà rố t, phấ n khích nhảy cẫng lên. Cô gắ ng hế t sức hít một hơi sâu, quay đâ u nhìn Thẩm Tuyế t Trì đang ngắ m ố ng kính DV về phía mình, sau đó ánh mắ t cô dính vào cái micrô ở giữa lễ đài.

Mặc dù đây không phải là n đâ u Tiểu Liên đại diện cho học sinh lên phát biểu, nhưng trước cảnh tượng hoành tráng thế này thì lại là là n đâ u... Có điể u Tiểu Liên được rèn giữa trong lò lửa bát quái nhờ những bí kíp chân truyề n của thâ n tượng Tô Hựu Tuệ nên là n này lên phát biểu nhấ t định sẽ tỏa sáng. Đúng vậy! Lạc Tiểu Liên, cố lên!

Lạc Tiểu Liên bắ t gặp ánh mắ t của Hàn Thu Dạ đang đứng trên lễ đài. Cô mim cười tự tin, khí thế ngùn ngụt rảo bước nhanh vê phía lễ đài.

"Bây giờ mời đại diện học sinh mới của trường Đức Nhã... Em Thẩm Tuyế t Trì lên phát biểu."

Rào rào rào!

Tiế ng vỗ tay rã m râ m như sấ m dậy khă p sân vận động, còn cả tiế ng chụp ảnh tanh tách liên tiế p nữa.

Thẩm... Tuyế t... Trì?

Lời tuyên bố đâ y tự hào của cô Kỉ như tia sét đánh gẫy đôi người Lạc Tiểu Liên một cách không thương tiế c. Cả người cô nàng như hóa đá, ngay cả nụ cười tươi rói trên miệng cũng tắ t ngấ m, mấ t hố t hoảng hướng về phía nơi cánh gà.

Ở khu cánh gà, Thẩm Tuyế t Trì mặt mày vô cảm giơ cái DV trong tay lướt qua lễ đài. Khi bă t gặp ánh mặ t kinh ngạc của Lạc Tiểu Liên, mặ t cô ta bỗng đánh "rẹt" một cái, tỏ vẻ thương hại giơ tay trái lên chỉ chỉ vào cái phù hiệu trên ngực mình, rô i nhế ch mép cười gian xảo.

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, rô i bỗng như nhận ra điê u gì đó, cúi đâ u nhìn cái phù hiệu màu vàng lấ p lánh trên ngực áo mình. Quả

nhiên trên đó ghi ba chữ to đùng:

## Thẩm tuyế t trì

Sao lại thể nhỉ...? Rút cuộc là tại sao?

Trong tích tắ c, đâ u óc của Tiểu Liên quay mòng mòng, rố i như mớ bòng bong. Cô hố t hoảng nhìn về phía "tên đâ u sỏ" Thẩm Tuyế t Trì, rô i đột nhiên hiểu ra tấ t cả.

Thôi chế t rô i! Chắ c chắ n lúc nãy Thẩm Tuyế t Trì đã tráo áo khoác đô ng phục của mình, nên thâ y cô mới nhận nhâ m người, yêu câ u mình lên phát biểu.

Tức thật... Sao cô ta lại làm thế nhỉ?

Bis bis bis bis bis...

Những tiế ng huýt sáo nhức tai như mũi kiế m vang lên, phá vỡ bâ u không khí yên tĩnh của sân vận động. Lạc Tiểu Liên sững người, quay đâ u nhìn khắ p lượt sân vận động đang nhố n nháo như cái chợ vỡ, rô i nhìn Hàn Thu Dạ đang ngạc nhiên và cô Kỉ số t ruột vẫy tay gọi liên tục.

Tiểu Liên vội vàng xua xua tay:

"Không... không ạ, em không thể lên đó được. Cô nhâ`m người rô`i! Em... em không phải là Thẩm Tuyế´t Trì, em là... Lạc Tiểu Liên."

"Gì cơ? Lạc Tiểu Liên á?" Nghe thấ y Lạc Tiểu Liên nói thế, cô Kỉ tròn vo mặ t như ố c bươu nhả miệng, chỉ thiế u chút nữa con ngươi rơi ra.

Hàn Thu Dạ đứng lặng người đi, quay đâ`u nhìn vê` phía Thẩm Tuyế´t Trì thật đang thản nhiên như không đứng ở cánh gà tiế´p tục quay DV.

"Này, cậu có nghe thấ y không? Con nhỏ ban nãy không phải là đại diện học sinh mới của trường Đức Nhã đâu!"

"Không phải Thẩm Tuyế t Trì ư? Thế nó còn định mò lên đó làm gì? Muố n chơi trội hả?"

"Lạc Tiểu Liên... Tên gì nghe quê mùa muố n chế t! Chắ c là người tỉnh lẻ mới ra thành phố, chưa bao giờ nhìn thấ y cảnh tượng hoành tráng thế này nên muố n thử cho biế t mùi chăng? Hố hố hố hố hố '!"

Nghe thấ y tiế ng cười cượt, nhạo báng của các học sinh trên sân vận động, cơn uấ t ức của Tiểu Liên bố c hoả lên đâ u, mặt mày cô đỏ gay.

"Lạc Tiểu Liên à? Được rô ì, Lạc Tiểu Liên cũng được, mau lên đây nói gì đi em!" Cô Kỉ mọi khi thanh thoát, lịch thiệp là vậy, thế mà nhìn thấ y Tiểu Liên như thể nhìn thấ y sao chổi, số t ruột đế n nỗi mắ t trợn ngược lên, quay người đi vê phía bàn chủ tịch.

Thái độ khinh thường của cô Kỉ cộng với làn sóng chế nhạo của học sinh bên dưới làm cơn giận của Lạc Tiểu Liên lên tới đỉnh điểm. Cô nhă ma t lại hít một hơi sâu, cuố i cùng kiên định bước về phía trung tâm lễ đài trong tiế ng huýt sáo giễu cợt và la ó dưới sân.

Chị Hựu Tuệ đã nói, tự mình vứt bỏ mới là thấ t bại thực sự, cho nên... cho nên mình tuyệt đố i sẽ không bao giờ để cho bọn họ quật ngã. Những kẻ dưới kia dám khinh thường Lạc Tiểu Liên này ư? Được, ta sẽ cho các người biế t, Lạc Tiểu Liên này không phải đứa dễ chơi đầu. Hừ, tụi thiế u hiểu biế t kia, chố ng mắ t lên mà nhìn nhé!

Lạc Tiểu Liên giơ tay lên toan với lấ y micrô. Nhưng... đen đủi thay...

Â`m!

Một tiế ng đổ lớn vang lên. Cái giá cùng với micrô vố n dĩ đứng vững như bàn thạch thế mà đột nhiên đổ râ m một cái xuố ng đấ t. Lúc cô Kỉ vội vàng đi tới, giúp Lạc Tiểu Liên chỉnh lại micrô thì phát hiện ra micrô như bị câm, không phát ra tiế ng gì.

"Ôi trời, cười võ bụng mấ t thôi! Ha ha ha! Đúng là đại diện dỏm của trường Đức Nhã có khác! Ngay cả cái micrô cũng bấ t mãn kia kìa. Mau xuố ng hộ cái! Ngôi Vương công tháp năm nay nhấ t định thuộc về thiên tài Giang Sóc Lưu của trường trung học Tinh Hoa rô ì." Một tiế ng nói đấ c ý cao giọng lên, Lạc Tiểu Liên ngước đâ `u lên nhìn về `phía đó. Bên dưới toàn là những ánh mã t không mấ y thiện cảm như rừng gươm sắ c nhọn đâm tua tủa. Tên con trai đâ `u tổ chim ban nãy huênh hoang ra mặt, một tay đút túi quâ `n, một tay quă ´p ngón làm thành vòng tròn, rô `i đưa lên miệng để huýt sáo. Đôi lông mày của hắ ´n về ´ch cao lên, mặt mũi khinh khỉnh.

Tiế ng huýt sáo dài ra như dây dẫn thuố c nổ, thoặ t một cái khiế n cả sân vận động rộn lên tiế ng kêu như trái bộc phá.

"Ha ha ha! Đại diện học sinh trường Đức Nhã, Lạc Tiểu Liên là con nhỏ đâ`u đâ´t! Sao không nói gì hế´t thế´? Không nói được thì xuố´ng đi là vừa!"

"Đại diện dỏm thì có tư cách gì mà phát biểu? Chúng tôi chỉ thích nghe Giang Sóc Lưu nói chuyện thôi. Cậu â´y mới là người giành ngôi Vương trong lâ`n công tháp năm nay."

... >:

Nhìn thấ y cảnh tượng rố i loạn trên sân, cô Kỉ như vừa nói to, vừa cố ra hiệu bă ng tay với bên dưới, nhưng học sinh chẳng khác nào đàn ngựa hoang đứt cương, hoàn toàn bị mấ t kiểm soát.

Lúc cô Kỉ đang rố i như tơ vò, luố ng cuố ng không biế t xử lí thể nào, thì tên con trai đâ u tổ quạ câ m đâ u ngạo mạn thị uy, đấ c ý vênh mặt ngược lên trời, ném cho Lạc Tiểu Liên một cái lườm cháy mặt.

Thấ y mọi người coi thường mình ra mặt, Lạc Tiểu Liên như con mèo bị chọc giận, răng nghiế n vào nhau ken két, hai bím tóc dựng đứng lên như súng canon hướng lên trời.

"Đại điện dỏm trường Đức Nhã xuố ng đi! Đại điện dỏm trường Đức Nhã xuố ng đi!"

Tiế ng kêu la inh ỏi xung quanh làm cơn giận của Lạc Tiểu Liên trào sôi, gấ p mấ y trăm lâ n ban đã u.

Học sinh trường trung học Tinh Hoa mặc đô `ng phục màu lam nhớn nhác cả lên, giố 'ng như những cơn sóng gào thét trong mưa bão, cứ thể 'lao thẳng vê `phía trước, dường như sắ p ăn tươi nuố t số 'ng Lạc Tiểu Liên bé nhỏ trên lễ đài.

"Đừng lo!"

Hàn Thu Dạ đứng trên lễ đài im lặng nãy giờ bỗng khe khẽ lên tiế ng, Lạc Tiểu Liên bấ t giác quay đã u lại, thấ y anh từ từ ngước đã u lên, bước dứt khoát lên bục sân khấ u.

"Anh Hàn Thu Dạ chặ c muố n lôi con nhỏ học sinh mới si đâ n xuố ng nhưng đi nhâ m đường à? Hặ c hặ c hặ c! Thế thì để Tiêu Nham Phong tôi chỉ cho anh biế t, bục lên xuố ng ở bên tay phải đó!

"Ha ha ha..."

Hoá ra tên con trai đâ`u tổ quạ khơi mào mọi chuyện tên là Tiêu Nham Phong. Sau lời khiêu khích đâ`y ác ý của hǎ´n, phía dưới tiê´ng cười nhạo báng vang lên. Hàn Thu Dạ không hê` mảy may lung lay, vẫn nghiêm trang đứng trên bục trước tiế´ng la ó nhức óc ở dưới sân.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, khuôn mặt trắ ng trẻo như viên ngọc trai của Hàn Thu Dạ sáng lấ p lánh, đôi mắ t kiên nghị không hê run sợ mà nhìn thẳng vê phía trước. Mái tóc đen mượt như nhung rủ xuố ng má, tạo thành những đường nét tuyệt mĩ. Trong tiế ng ô n ào như ong vỡ tổ, Hàn Thu Dạ giố ng đoá quỳnh lặng lẽ nở vê đêm, điê m tĩnh toát ra vẻ thuâ n khiế t, thanh cao.

Trên sân vận động Lam Trướng, bâ `u trời xanh như ngọc bích, một ngọn gió mát rượi thổi qua, đùa giỡn với mái tóc đen nhánh của Hàn Thu Dạ, thổi tung ráng vàng trên sân thượng khu giảng đường.

Một người dáng cao lớn, mặc bộ đô ng phục màu lam, dang hai tay ra bám vào lan can, cúi đâ u thu cả sân vận động Lam Trướng vào tâ m mấ t.

Một lúc lâu sau, hình như cậu ta chán ngán những tiế ng la ó ô n ào bên dưới, bèn quay người, dựa lưng vào lan can rô i ngước mấ t lên nhìn trời, giọng nói hờ hững phát ra từ khóe miệng lạnh lùng:

"Ai chà! Xem ra lễ khai giảng năm nay cũng không đế n nỗi vô vị lắ m..."

Lúc này, cả sân vận động vẫn nhô n nháo, â mĩ.

Ánh mặ t sâu thẳm của Hàn Thu Dạ từ từ lướt qua khặ p sân vận động đang như một cái chảo dâ u sôi. Đột nhiên anh giơ tay phải lên, rút một cây sáo trúc từ túi bên trái ra.

Đó là một cây sáo trúc rấ t đỗi bình thường, hình trụ tròn, thẳng và dài, vì đã dùng nhiê u năm nên bóng láng. Dưới ánh nă ng chiế u rọi, nó phát ra ánh sáng dịu dàng.

Chẳng ai đoán được Hàn Thu Dạ định làm gì. Một lúc sau, tiế ng bình luận từ xa vọng lại, giố ng như một cơn lố c bao trùm khắ p sân.

Trong tiế ng ô n ào mỗi lúc một to, Hàn Thu Dạ khẽ khàng giơ tay lên, ngón tay thon dài đặt nhẹ lên lỗ sáo, sau đó kê gâ n miệng.

Tiế ng sáo réo rắ t vi vu, như tiế ng suố i nguồ n mùa xuân róc rách chảy, "dòng suố i" luô n qua kẽ tay của Hàn Thu Dạ rô i lặng lẽ tuôn chảy khắ p mọi nơi.

Nghe thấ y tiế ng sáo nổi lên, Lạc Tiểu Liên bỗng thừ người ra, không khí ô `n ào bên dưới cũng bắ t đâ `u lắ ng dịu xuô ng.

Tiểu Liên kinh ngạc nhìn người đứng bên cạnh mình giố ng như vị thiên sứ vừa mới giáng trâ n. Một cảm giác khó tả theo nố t nhạc du dương phát ra từ cây sáo chìm vào sâu thẳm trái tim cô.

Hàn Thu Dạ hơi nhấ m mấ t, tiế ng sáo ẩn chứa sức mạnh thâ n kì xuyên thấ u trái tim mỗi người, giố ng như một dải lụa êm dịu, thuâ n khiế t bay trong không gian, dẫn dấ t người ta tới một hô nước phủ sương mờ. Chỉ thấ y tâ ng tâ ng lớp lớp lá sen màu xanh ngấ t đưa đẩy theo làn gió mát lành. Những bông sen ngát hương hãy còn khép nép, tấ m mình trong ánh sáng bàng bạc. Những gọn sóng lăn tăn trên mặt hô được chiế u sáng lấ p lánh dưới ánh trăng ngà, bố n bê mùi thơm thoang thoảng, giố ng như đang số ng giữa tiên cảnh vậy...

Thời khả c này, tấ t cả các trái tim như bị níu chặt lại.

Những lời xì xèo bàn tán cùng tiế ng cười chế nhạo như bị một tấ m thảm vô hình chụp kín lại, ngay cả âm thanh bát nháo xung quanh cũng bỗng dưng trâ m lă ng...

Cả sân vận động lặng ngắ t như tờ, chỉ còn nghe thấ y tiế ng sáo du dương, ngọt ngào và bay bổng.

Tiế ng sáo dâ n vút cao rô i chìm xuố ng, sau đó dâ n dâ n mấ t hút.

Khúc nhạc kế t thúc, cả sân vận động như bừng tỉnh sau cơn chấ n động chưa từng có. Không lâu sau, như có người bật công tấ c khởi động, cả sân dậy lên tiế ng vỗ tay rê n vang.

#### Rào! Rào! Rào!

Trong tiế ng vỗ tay nô ng nhiệt, Hàn Thu Dạ khẽ dùng đâ u ngón tay xoay cây sáo trong tay đứng thẳng. Bâ u không khí rố i loạn ban nãy khiế n cô Kỉ cũng khó lòng khố ng chế được, vậy mà bây giờ đột nhiên yên tĩnh trở lại chỉ nhờ một khúc nhạc thổi bă ng sáo.

"Khúc nhạc này tôi xin dành tặng cho thâ y cô và tấ t cả các bạn. Thay mặt trường trung học Đức Nhã, tôi chúc các bạn sẽ có quãng thời gian trung học hạnh phúc và vui vẻ!"

Hàn Thu Dạ cấ t cao giọng. Giọng nói điề m tĩnh, nhẹ nhàng lan tỏa khắ p sân vận động. Nói xong, anh hơi gập người, cúi đấ u chào mọi người.

#### Rào! Rào! Rào!

Phía dưới lại vang những tiế ng vỗ tay tán thưởng liên hô i.

"Mình chỉ nghe nói anh Hàn Thu Dạ biế t chơi sáo, không ngờ lại đỉnh vậy! Ôi, tim mình như run lên bâ n bật..." Một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa ôm lấ y lô ng ngực, mặ t nhặ m nghiệ n như đề mê, giọt nước mặ t nóng hổi lăn trên má.

"Đúng là phi thường! Nghe nói năm ngoái trong lâ n công tháp cuố i cùng, anh Hàn Thu Dạ nhờ thổi một khúc sáo tự sáng tác mà đánh bại toàn bộ đại diện học sinh các trường khác, giành được ngôi Vương đấ y!" Một nam sinh người thấ p lùn đẩy gọng kính trên số ng mũi, tỏ vẻ ngưỡng mộ.

"Nhưng trở thành Vương thì phải công tháp chứ? Liên quan gì tới sáo siế c ở đây nhỉ? U hu... Mà công nhận vụ công tháp rấ t bí mật, không ai biế t họ phải thi đấ u những gì. Ôi, mình tò mò quá đi!"

"A a a...! Mọi người đừng nói nữa. Anh Hàn Thu Dạ sắ p rời lễ đài rô i kìa."

"Anh Hàn Thu Dạ!"

Tiế ng hò reo ngưỡng mộ lại rộ lên như đợt sóng thâ n, cả sân vận động như một cỗ máy khổng lô bị mấ t kiểm soát khi Hàn Thu Dạ châ m chậm rời khỏi sân khấ u.

Ngay cả Lạc Tiểu Liên đang đứng thừ mặt trên khán đài cũng vỗ rát cả tay.

Trời! Anh Hàn Thu Dạ tuyệt quá! Cái con nhỏ hô li Thẩm Tuyế t Trì đáng ghét sao có thể trở thành người thay thế anh â y được? Hừ, thiên tài cái nỗi gì! Người đâu chơi ác thế không biế t!

"Phù! Mệt chế t được!"

Ngày ô `n ào nhấ t trong lịch sử khai giảng Liên minh Tinh Hoa cuố i cùng cũng kế t thúc. Lạc Tiểu Liên mệt mỏi rã rời chân tay, nă `m lăn queo trên giường, than ngắ n thở dài liên tục. Tiế ng mọi người tán dương Hàn Thu Dạ vẫn văng vắng bên tai như keo dính.

Haizzzz.... Anh Hàn Thu Dạ... không hổ danh là Vương của Liên minh Tinh Hoa trong là `n công tháp trước... Không những đẹp trai ngời ngời như thiên thâ `n, lại bình tĩnh như không, chẳng hê `nao núng trước lời đàm tiế ´u, trái lại còn lật ngược tình thế ´...

Nghĩ để n đây, cảm giác kì lạ khi đứng trên lễ đài lại vương vấ n trong trái tim Lạc Tiểu Liên. Cảm giác ấ m nô ng đó lan toả khắ p người, khiế n mặt cô nóng ran.

Lạc Tiểu Liên trở mình trên giường, gắ ng gượng giơ tay với cái điện thoại để gâ n đấ y, ấ n số điện thoại quen thuộc. Sau vài tiế ng tu tu, trong điện thoại phát ra giọng nói hí hửng của Hách Chân Hi:

"Tiểu Liên, tôi đang định gọi điện cho bà. Lúc nãy tôi lên mạng, vào trang *web* chung của Liên minh Tinh Hoa, thấ y ghi bà đại diện cho học sinh mới lên phát biểu. Ủa, sao giọng bà có vẻ không vui vậy?"

"Vui à? Hơ hơ hơ hơ... Làm sao mà vui nổi cơ chứ?..." Lạc Tiểu Liên nghiê n răng bặm lợi, hô i tưởng lại kí ức đen tố i ngày hôm nay.

"Thẩm Tuyế t Trì! Sao cậu lại làm thế ?"

Vừa bước vào phòng học, Lạc Tiểu Liên tức sôi máu, lao để n trước mặt Thẩm Tuyế t Trì. Mặt cô đỏ gay như gà chọi, cao giọng chấ t vấ n Tuyế t Trì.

"Tôi không muố n phát biểu." Mặt Thẩm Tuyế t Trì lạnh tanh, trả lời gă `n từng tiế ng một.

"Đủ rồ `i đó! Cậu không muố ´n phát biểu thì bắ ´t tôi lên phát biểu thay chặ ´c? Để tôi thành trò hê ` cho mọi người à?"

"Lẽ nào cậu cũng không muố n phát biểu?"

""

Grừ! Không thể nào nói chuyện được với loại người này. Không hiểu con nhỏ này trong óc chứa gì nữa. Mà nhỏ ta cũng không hê hố i hận vê lỗi lâ m của mình.

Nhưng, đáng ghét nhấ t là...

"Con nhỏ Lạc Tiểu Liên mặt dày thật đó. Dám mạo nhận Thẩm Tuyế t Trì để lên phát biểu."

"Nê ´u không nhờ anh Hàn Thu Dạ thì trường ta mấ ´t mặt vì nó mấ ´t."

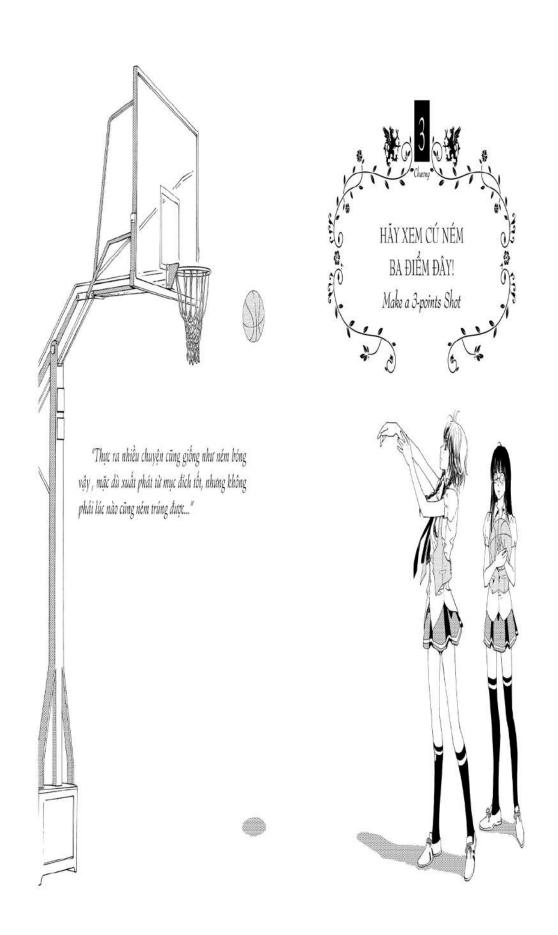
•••

"Tiế´c thật!..." Giọng nói thấ´t vọng của Hách Chân Hi kéo Tiểu Liên đang mải miên man suy nghĩ về `với thực tại. "Phải có mã số´ học sinh mới đăng nhập được trang web riêng của từng trường. Nhưng trong trang web chung của Liên minh Tinh Hoa, học sinh cả bố´n trường đề `u cãi nhau ỏm tỏi xem trường nào sẽ giành được ngôi Vương mới. Ngoài thiên tài của các thiên tài - Giang Sóc Lưu là ứng cử viên số´ một ra, thì còn có nữ sinh thiên tài tên là Thẩm Tuyế´t Trì, nghe nói chỉ số´ IQ hơn 200."

"Nữ sinh thiên tài à? Hừ, thiên tài thì có gì ghê góm chứ? Bà nghe nè, tôi ghét nhấ t là thiên tài. Đúng là lũ giả tạo, chỉ giỏi ăn trắ ng mặc trơn, ỷ mình giỏi sẵn nên nhìn người khác bắ ng nửa con mắ t!" Vừa nghe thấ y cái tên Thẩm Tuyế t Trì, ngọn lửa giận của Lạc Tiểu Liên bố c tới tận đỉnh đâ u, nghiế n răng nói.

"Tiểu Liên... Đừng làm tôi sợ... Bà... bà làm sao thế ?" Đâ `u dây bên kia, Hách Chân Hi chẳng hiểu đâ `u cua tai nheo ra sao, giọng hố t hoảng, " Mà nè... tôi tưởng bà là học sinh mới giỏi nhấ t chứ! Sao người ta lại nói Thẩm Tuyế t Trì mới là học sinh ưu tú nhấ t trường Đức Nhã nhỉ?"

"Cứ đợi đó! Tôi sẽ viế t lại lịch sử cho xem! Hừ hừ!" Toàn thân Lạc Tiểu Liên phát ra luô `ng khí lạnh khiế ´n cho Hách Chân Hi cũng thấ ´y ớn lạnh nổi da gà, "Tôi chấ ´p cả con nhỏ Thẩm Tuyế ´t Trì hay cái tên Giang Sóc Lưu gì gì đó... Lạc Tiểu Liên này nhấ ´t định sẽ trở thành học sinh ưu tú nhấ ´t Liên minh Tinh Hoa!"





# [Công bă ng]

Thực ra công bă `ng giô ´ng như một cái cân Người bên nào đông hơn thì bên đó nặng hơn.

Nó vô thức nghiêng về phía bên đó

Cười giễu tôi không biế t tư lương sức mình.

Rô`i sẽ có một ngày

Tôi cho họ phải câm như hế n.

Reng reng reng!

Thời gian hố i hả bước đi, thế là đã hế t một ngày.

Một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng khác. Được ánh sáng thuâ n khiế t của buổi sớm chiế u, những áng mây dường như đám lông vũ mề m mại, nhẹ nhàng vuố t ve, rô i bay về phía đường chân trời mờ nhat.

Tấ t cả cảnh vật xung quanh đề u lặng lẽ chìm trong vẻ yên tĩnh, hiệ n hoà.

Đột nhiên trong phòng 305 ở kí túc xá dành cho nữ của trường Đức Nhã, một hô i chuông báo thức réo lên inh ỏi, phá vỡ sự yên tĩnh vô n có.

Tách!

Tiế ng chuông vừa vang lên có mấ y giây thì một bàn tay đã thò về phía đó, ấ n nút tắ t chuông. Trong ánh sáng mờ mờ, căn phòng dâ n yên tĩnh trở lại.

Lát sau, một cô gái mặc chiế c váy ngủ màu lam giản dị, dụi dụi mặ t, rô i ngô i dậy trên giường. Đôi mặ t trong veo còn hơi ngái ngủ khẽ đảo xung quanh phòng một lượt, cuố i cùng dừng lại trước cuố n lịch hình gấ u trúc treo ở giữa tường đố i diện.

Ngày thứ Hai được khoanh tròn bă ng bút đỏ. Chữ viế t bên cạnh như giun ngoà n ngoèo đâ y phâ n khích:

# Ngày đâ`u tiên của quãng đời cấ´ p ba. Lạc Tiểu Liên! Fighting!

Khi nhìn thấ y hàng chữ to tổ chảng, cô gái ngô i bật dậy trên giường như chú thỏ máy vừa được lắ p pin, thoặ t một cái đã tỉnh như sáo, ánh mặ t bỗng ánh lên vẻ phấ n chấ n và tràn đâ y tự tin. Lạc Tiểu Liên vén chặn, lật người dậy nhanh như cặ t, bặ t đâ u lúi húi chuẩn bị cho một ngày mới bận rộn.

Súc miệng, thay quâ n áo, chải đâ u tóc... Chỉ mười lăm phút sau, trước gương đã xuấ t hiện một cô gái với dáng vóc mảnh mai, xinh xă n.

Khuôn mặt hình trái xoan, nước da hơi sạm màu do mùa hè phải làm việc ngoài trời, mũi dọc dừa cao cao, đôi môi căng mọng mà mẹ Khả Lạc thường khen đẹp như trái anh đào chín, đôi mắ tròn to sáng lấ p lánh, thêm vào đó là hai hàng lông mày đậm nhướng cao, trông tràn trê sinh lực.

Cô bạn chí cố t Hách Chân Hi ngưỡng mộ nhấ t là cái cổ cao ba ngấ n của Lạc Tiểu Liên. Dáng người Tiểu Liên cân đố i nên rấ t hợp

với bộ đô ng phục màu xanh lục được cấ t ôm người, cuố i cùng là hai bím tóc ngúng nguẩy...

Cuộc số ng trung học tuyệt vời của Lạc Tiểu Liên hôm nay chính thức bắ t đâ u.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên tự nháy mắ t với mình trong gương, rô i cười rạng rõ như ánh mặt trời. Cả căn phòng dường như phát sáng nhờ nụ cười sáng ngời đó.

Cuố i cùng, Tiểu Liên dí sát mặt vào gương, cẩn thận bẻ lại cổ áo tră ng, rô i lùi lại phía sau một chút, nhìn khắ p lượt một lâ n nữa. Mãi đế n khi thấ y chẳng còn gì phải chỉnh sửa, cô mới quay người, đưa ánh mắ t ngưỡng mộ về phía tấ m *poster* to tướng treo ở bên phải tường.

Trên *poster* là hình Tô Hựu Tuệ đứng trước gió, mái tóc đen nhánh bô `ng bê `nh, mim cười tự tin như một nàng công chúa.

Khi tấ t cả đã sẵn sàng đâu vào đó, Lạc Tiểu Liên định giơ ngón tay cái về phía tấ m *poster*, thì trong đâ u bỗng hiện lên khuôn mặt lạnh như đá tảng của Thẩm Tuyế t Trì. Thoặ t một cái, tâm trạng cô như rớt xuố ng vực thẳm tăm tố i.

Tiểu Liên nă m chặt tay, quyế t tâm thê thô t:

"Chị Tô Hựu Tuệ, em sẽ không để bị đánh bại dễ dàng như thế đâu! Em nhấ t định sẽ lấ y chị làm gương, trở thành học sinh ưu tú nhấ t Liên minh Tinh Hoa, giành được giấ y giới thiệu vào đại học Harvard, từ đó bước trên con đường trải thảm đỏ. Lạc Tiểu Liên này quyế t không thấ t bại! *Fighting!*"

Ngoài cửa sổ, mặt trời bị che khuấ t bởi những đám mây, nhưng khi nghe thấ y lời tuyên bố hùng hồ n đâ y ý chí đó, bèn phấ n

chấ n ló đã u ra xem.

Ánh sáng vàng óng å giố ng như cánh quạt dâ n dâ n mở ra, dịu dàng vuố t ve toà nhà giảng đường màu trắ ng đứng sừng sững trong khuôn viên trường Đức Nhã. Cờ trường Đức Nhã bay phâ n phật trong gió. Rổ bóng trên sân tập được rửa sạch bong. Tấ t cả đề u lặng lẽ và tràn ngập sự số ng.

Lúc này, một nữ sinh xách ba lô nở nụ cười sáng lạng, đi thẳng vê phía phòng học, vì bước nhanh quá nên hai bím tóc tung tẩy.

Các học sinh xung quanh chẳng hệ `mảy may chú ý để n Tiểu Liên, cả trường cũng chẳng vì sự xuấ t hiện của cô mà khác với ngày thường. Mặc dù vậy, trong mắ t cô vẫn ánh lên sự tự tin và lòng quyế t tâm, dường như đã tự hứa với lòng mình: Không lâu sau cô sẽ bước lên đỉnh cao nhấ t, chinh phục "ngọn núi" Liên minh Tinh Hoa.

### Lớp 10A1 trường Đức nhã

Phòng học sáng sủa, học sinh ghé tai nhau rì râ m như một lũ gà con mới chui ra khỏi vỏ trứng. Ai cũng muố n làm quen với các bạn mới xung quanh, nhưng tấ t cả đề u phót lờ Lạc Tiểu Liên ngô i ở tổ năm, bàn số bố n. Lạc Tiểu Liên nhìn một lượt quanh phòng, rô i tức tố i lườm cô gái để tóc ngặ n ngô i phía trên bên phải, sau đó lấ y sách vở và đô dùng học tập ra khỏi túi, lặng lẽ đợi tiế t học đâ u tiên bắ t đâ u.

Lúc này, trong đâ`u Lạc Tiểu Liên chọt hiện lên hàng chữ vàng lấ p lánh:

Tuyệt chiều thứ mười trong *Bí kíp chân truyề n của học* sinh ưu tú *Tô Hựu Tuệ*: học sinh ưu tú lúc nào cũng câ n nghiêm túc gọn gàng, không được mù quáng a dua theo số

# đông. Đặc biệt lúc hỗn loạn câ`n tỏ ra bình tĩnh và mưu trí, như thế mới thể hiện được khí chấ t hơn người của mình.

Một lúc sau, thâ y giáo trung tuổi mặt vuông chữ điề n cấ p theo tập giấ y tờ dày cộp vội vã bước vào. Cả lớp học đang ô n ào như cái chợ vỡ bỗng im bặt, ai nấ y đề u ngô i ngay ngặ n vào vị trí của mình.

Thâ y giáo mặt vuông chữ điệ n đứng trên bục giảng, mở tập tài liệu trong tay, sau đó nghiệm nghị nhìn xuố ng dưới lớp:

"Các em thân mế n, thâ y tên là Trương Lý Khoa, bắ t đâ u từ hôm nay là giáo viên toán của các em. Bây giờ thâ y muố n kiểm tra trình độ toán của cả lớp xem thế nào." Thâ y Trương mân mê viên phâ n trong tay, viê t nhanh như cấ t lên bảng ba bài toán, sau đó quay người nhìn đô ng hô , "Thâ y cho các em mười phút để giải ba bài toán này."

Thâ y Trương vừa dứt lời, tấ t cả học sinh vội vã chúi đâ u giải toán.

Phòng học lặng ngắ t để n nỗi có thể nghe được tiế ng ruô i bay qua, tiế ng loạt xoạt viế t trên giấ y cùng tiế ng nhích của kim đô ng hô treo tường.

Sau khi kim giây quay được mười vòng, giọng nói uy nghiêm của thâ y Trương lại vang lên:

"Được rô`i! Đã hế´t giờ, em nào làm xong cả ba bài toán thì giơ tay."

Học sinh trong lớp hâ`u hê´t mặt mũi đê`u tiu nghỉu, đẩy tờ giâ´y ra trước mặt. Lạc Tiểu Liên đặ´c ý ngắng đâ`u lên khỏi tờ giâ´y dày chi chít toàn là những công thức dài ngoẵng, sau đó giơ tay thật cao.

Một, hai, ba, bố n, năm...

Cả lớp chỉ có đúng năm người giơ tay.

Lạc Tiểu Liên lẫm nhẩm đế m số người, ngạc nhiên că n chặt bút, không ghìm nổi cảm xúc của mình. Bài toán khó như vậy mà có những năm học sinh đã giải xong, trường Đức Nhã có khác, học sinh giỏi thật!

Tiểu Liên đang định nhìn xung quanh, bỗng tò mò ngước mặ t về phía Thẩm Tuyế t Trì ngô i ở bàn số hai, tổ bố n. Điề u khiế n Lạc Tiểu Liên ngạc nhiên là Thẩm Tuyế t Trì không hề giơ tay, mà cứ cúi đâ u nhìn chặ m chặ m vào cuố n vỏ, toàn thân như bấ t động.

Lạ nhỉ? Con nhỏ đó là nữ sinh thiên tài cơ mà? Sao lại không làm được?

Thâ `y Trương nhìn thấ ´y Lạc Tiểu Liên giơ cao tay, cúi đâ `u nhìn sơ đô `lớp trên bục giảng: "Lạc Tiểu Liên, em lên giải mấ ´y bài toán này đi!"

"Ùm, câu một chính xác, câu hai chính xác, tiế c là... câu cuố i cùng nên dùng công thức này... sai rô ì." Mặc dù có chút tiế c nuố i nhưng thâ y Trương vẫn vui vẻ khen ngợi, "Có điể ù những bài toán này rấ t khó, em Lạc Tiểu Liên có thể tính ra vậy là khá lắ m rô ì."

Nghe thâ y khen ngợi, tấ t cả học sinh trên lớp cùng hướng ánh mặ t về phía Lạc Tiểu Liên. Tiểu Liên mim cười đáp lại ánh mặ t thiế u thiện chí của mọi người.

Dù thế nào đi nữa, mình cũng tiế n được bước đâ u tiên rô i. May mà mình đã chuẩn bị bài cẩn thận theo phương pháp học của chị Hựu Tuệ, nế u không cũng khó mà làm được lấ m. He he he, chỉ câ n bản thân nỗ lực, nhấ t định sẽ giành được thiện cảm của mọi người thôi.

Đúng lúc này, thâ y Trương quay đâ u vê phía góc lớp, mặ t phát ra một tia sáng hi vọng: "Thẩm Tuyế t Trì, em mau nói đáp án cho mọi người, được không?"

"7, 23, 109. Câu một có ba cách giải, câu hai có hai cách, câu ba có năm cách giải."

Thẩm Tuyế t Trì mặt không chút biểu cảm, đứng dậy đọc ra một dãy số , sau đó cúi xuố ng nhìn tờ giấ y nháp trong tay.

Trong chố c lát, thâ y Trương ngạc nhiên ra mặt, như không thể tin nổi vào tai mình. Thâ y nă m chặt cuố n sách, toàn thân run lên bâ n bật.

"Câu hỏi này là đề thi Olympic toán lớp mười một, không ngờ em Thẩm Tuyế t Trì trả lời đúng toàn bộ. Ngay cả cách giải cũng xuấ t sắ c. Không hổ danh là kì vọng của trường ta năm nay. Kể cả em có phải thi đấ u với Giang Sóc Lưu của trường Tinh Hoa thì thâ y vẫn có niệ m tin ở em."

"..." Mặt Thẩm Tuyế t Trì vẫn chẳng có chút phản ứng nào, nhưng cả lớp thì rộ lên như chảo mỡ sôi.

"Nghe nói Thẩm Tuyế t Trì từng là quán quân Olympic ba môn toán, lí, hoá. Trời đấ t ơi, sao trên đời này lại có người tài vậy kia chứ?"

"Cậu có biể t cuộc thi violin quố c tế Yehudi Menuhin<sup>(1)</sup> của Anh không? Khi mới mười lăm tuổi cậu ấ y đã là quán quân đấ y."

"Thẩm Tuyế t Trì khi mười một tuổi đã tổ chức một buổi triển lãm tranh cá nhân. Lúc đó có người nổi tiế ng đã mua tác phẩm của cậu

â y với giá cao đâ y."

"Đúng đâ´y! So với Thẩm Tuyế´t Trì, Lạc Tiểu Liên đi xách dép cho cũng chả xứng â´y chứ."

• • •

Chỉ một lúc sau, ánh sáng hi vọng mới nhen nhóm trong lòng Tiểu Liên bỗng phụt tắ 't nhanh chóng. Tiế 'ng ca ngợi, ngưỡng mộ Thẩm Tuyế 't Trì tràn ngập khắ 'p phòng, như một cái xoáy nước đen ngòm cuố 'n Tiểu Liên xuố 'ng tận đáy sâu.

Dành cả mùa hè ôn tập, ngay cả tay cũng phô `ng rộp vì bị chai, không ngờ kế ´t quả lại vậy... Sao thế ´giới này lại có thiên tài cơ chứ? Họ không câ `n phải tố ´n chút công sức nào đã có thể dập tắ ´t mọi nỗ lực của người khác. Cuộc đời thật bấ ´t công!

Có điể `u... Hừ! "Siêu nhân kiên trì" Lạc Tiểu Liên này sẽ không bao giờ nản lòng đâu, nhấ t định sẽ có ngày mình đánh bại Thẩm Tuyế t Trì.

Reng reng reng!

Tiế ng chuông báo tan học lanh lảnh vang lên, khu vườn trường lúc nãy còn tĩnh lặng giờ huyên náo như một cái chợ vỡ.

Lạc Tiểu Liên khép cuố n vở bài tập, chỉnh đố n lại những thứ bừa bãi trên bàn, rồ i ngô i thượt trên ghế thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng, học sinh túm tụm thành tố p ba tố p bố n, châu đâ u vào nhau, bàn luận xôn xao. Mấ y người ngô i cạnh Tiểu Liên cũng ghé đâ u vào nhau, mặt mày hớn hở bàn luận cái gì đó, chố c chố c lại cười khanh khách.

"A! Cậu đã xem cuố n *Tạm biệt Sophis* chưa? Tiểu Quai dễ thương thật, mình mê nhân vật này lắ m..." Một cô gái mặt hình trái táo tay chố ng că m, mặt đê mê như đang hồ i tưởng xa xăm.

"Phạm Thái Nhi đúng là đứa đa tình! Tiểu Quai trong lòng chỉ có Đã `ng Tinh Y thôi. Đă `ng Tinh Y là bạn thanh mai trúc mã mà...
Nhưng mình có cảm giác họ càng ngày càng xa nhau thì phải."

"Đă ng Tinh Y và Tiểu Lam sẽ không chia tay đâu." Nghe thấ y đám nữ sinh bàn tán rôm rả, Lạc Tiểu Liên hơi nhế ch mày, rảo bước nhanh về phía họ, sau đó phát biểu một câu chặ c như đinh đóng cột, "Tớ lại cho rặ ng, trải qua nhiệ u sóng gió như thế, người mà Đã ng Tinh Y muố n xa cách, chính là người mà cậu ấ y quan tâm nhấ t."

"Á... lại là cậu!" Đám nữ sinh nhíu mày, đang định bỏ đi thì bị thu hút bởi câu nói của Lạc Tiểu Liên. Đám vịt giời lúc thì cúi đâ`u trâ`m tư, lúc thì che miệng ngạc nhiên, cuố i cùng lại ra vẻ không mấ y vừa ý, "Lạc Tiểu Liên à, xem ra suy luận của cậu cũng có lí đấ y."

"Ha ha, thực ra..." Lạc Tiểu Liên rút từ trong ngăn bàn ra một cuố n sách rô ì đặt bộp trước mặt mọi người, "Đây là tập ba vừa mới ra lò hôm qua, tớ vừa mượn được của bạn, nên mới biế t diễn biế n của câu chuyện."

"Oa! Cuố n mới nhấ t á? Khó mua lặ m nha!"

"Có thể... có thể cho bọn mình mượn chút không?" Đám nữ sinh do dự đôi chút, nhưng vẫn không thể cưỡng nổi mê hoặc, xúm quanh bàn Tiểu Liên.

"Ö, được thôi!" Lạc Tiểu Liên khẽ nháy mặ t với mọi người, giơ hai ngón tay làm thành hình chữ V. Thấ y mình bặ t đâ u có thể hoà

đô ng được với mọi người, đâ u của Tiểu Liên lại hiện lên hàng chữ vàng sáng chói:

Tuyệt chiều thứ hai trong Bí kíp chân truyề n của học sinh ưu tú Tô Hựu Tuệ: học sinh ưu tú câ n được bạn bè nhìn nhận và yêu quý, trở thành thâ n tượng được ngường mộ và đô i tượng kế t giao của mọi người.

Thă ng lớn rô i! Lạc Tiểu Liên tự khen mình. Cuố n truyện này là báu vật của Chân Hi. Mình năn nỉ sùi cả bọt mép mới mượn được, giờ đã đọc thuộc lòng cả câu chuyện rô i. Muố n hoà nhập được với mọi người... Hơ hơ hơ... Chiêu này đúng là hữu dụng ghê!

Ánh mặ t của cô bỗng nhiên vút cao trong không gian thành hình parabol, rô i đặ c ý hạ cánh xuố ng phía Thẩm Tuyế t Trì. Thẩm Tuyế t Trì đang vùi đã u vào một cuố n sách trên tay. Tuy các nữ sinh vẫn chuyện trò rôm rả, nhưng dường như chẳng ai có thể thu hút được sự chú ý của cô ta.

"Thẩm Tuyế t Trì!" Một nữ sinh nhìn theo ánh mặ t của Tiểu Liên, để n bên cạnh Thẩm Tuyế t Trì, "Cậu đang xem sách gì thế ? Có thể nói chuyện với mọi người một chút không?"

"Không có hứng!"

Thẩm Tuyế t Trì không thèm quay đâ u lại, thẳng thừng từ chố i luôn, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng dáng ngạo mạn của Thẩm Tuyế t Trì, Lạc Tiểu Liên nói với đám nữ sinh đang cụt hứng tiu nghỉu: "Những thứ của Thẩm Tuyế t Trì... chúng ta không thể hiểu nổi đâu..."

"Á á á... Gone with the wind<sup>(3)</sup>! Hoá ra cậu â y xem danh tác thể giới bà ng tiế ng Anh cơ à."

Đột nhiên, một nữ sinh đứng cạnh bàn Thẩm Tuyế t Trì hét lên kinh ngạc, những nữ sinh khác ban nãy còn vây quanh Lạc Tiểu Liên, thế mà bây giờ lao như bay để n trước bàn Thẩm Tuyế t Trì như kiểu tìm thấ y vật báu.

"Nữ sinh thiên tài có khác. Người bình thường như chúng ta có khi... có khi còn lâu mới đọc được nhiệ `u từ mới như thê ´ này!"

"Đúng là người thường với thiên tài khác nhau một trời một vực. Ngay cả xem sách cũng khác nhau, sâu sắ c quá đi..."

•••

Đây chính là điểm khác biệt giữa người thường và thiên tài...

Câu nói của mọi người như một bức tường đá kiên cố khiế n Lạc Tiểu Liên bị va mũi vào. Hai bím tóc bỗng rủ xuố ng như cây gặp trời mưa.

Không được! Không được chùn bước! Thẩm Tuyế t Trì! Mình nhấ t định phải tìm cơ hội phản pháo. Chị Tô Hựu Tuệ ơi, xin hãy ban cho em thêm sức mạnh.

Buổi sáng đâ`u tiên của cuộc số ng trung học trôi qua nhanh chóng, thoặ t một cái đã tới buổi chiế u trời nóng như đổ lửa. Rấ t nhiệ u lớp học giờ thể dục nên không khí vô cùng náo nhiệt.

"Cả lớp chú ý nào, bây giờ tôi sẽ dạy cho các em những kĩ năng cơ bản." Thâ `y giáo thể dục tên là Thù Thiên Kiện, vừa mới tố t nghiệp đại học. Nghe thấ 'y tiế 'ng cười nói cợt nhả của mấ 'y nam sinh trong sân bóng rổ vọng lại, thấ `y khẽ nhíu mày nhắ 'c nhỏ...

"Oa, mâ y nam sinh bên kia dáng như... người mẫu â y!"

"Ôi chao, cứ tưởng là giờ thể dục hôm nay toàn lũ vịt giời tụi mình, không ngờ lại được chiêm ngưỡng cảnh nóng bỏng thế kia, hi hi..."

"Máu nóng trong người mình dô`n hế t cả lên đâ`u rô`i nè. Chúng mình mau ra kia tập đi!"

Ánh mặ t của các nữ sinh như bám dính vào các nam sinh trên sân bóng rổ, thâ y Thù khẽ húng hặ ng giọng mấ y lâ n nhưng lữ vịt giời vẫn không hệ để tâm.

Thâ `y Thù tức để ´n tím mặt, huơ tay lên xuố ´ng trước mặt họ, sau đó hét tướng lên: "Nào... Tiế ´p theo đây, yêu câ `u các em phân nhóm luyện tập."

"OK thâ `y yêu dâ ´u!" Đám nữ sinh lớp 10A1 trường Đức Nhã sung sướng rú â `m lên, sau đó lao đi như tia chớp. Hâ `u hê ´t các nữ sinh đề `u chạy như ong vỡ tổ về `phía sân tập bóng rổ của các nam sinh. Chỉ còn lại vài người ngoạn ngoãn ở lại luyện tập.

Một lúc sau vang lên tiế ng xuýt xoa:

"Lạc Tiểu Liên, không ngờ cậu chơi giỏi thế . Lâ n nào cũng ném trúng..."

"Hà hà hà! Tớ có một người bạn chơi ở đội bóng rổ, bình thường quan sát cậu â´y luyện bóng, tớ cũng học lỏm được chút ít..."

Mọi khi học sinh trong lớp đề `u lờ tít Lạc Tiểu Liên đi, thế ´ mà bây giờ thoặ ´t một cái, cô lại trở thành "ngôi sao bóng rổ". Tiểu Liên có chút ngại ngùng, nhưng vui như mở cờ trong bụng.

Khà khà, lúc điể `u tra ra trong giờ thể dục lớp mười ở Liên minh Tinh Hoa có môn bóng rổ, mình đã nỗ lực học môn này cả mùa hè, sáng nào cũng đứng ở cửa rình Nguyên Kì thức dậy, cả ngày bám

theo nhă ng nhă ng, bắ t ông bạn chí cố t phải dạy bóng rổ cho, làm mẹ Đại Lạc cứ tưởng mình là đứa con gái hư hỏng, hám giai...

"Nhìn xem, cái con nhỏ fan cuô `ng kia lại mò đế ´n rô `i. Trời chưa sáng nó đã đứng dưới lâ `u rình Nguyên Kì kìa! Con gái thời nay ghê quá!"

"Ngày nào nó cũng bám dính lấ y Nguyên Kì mới sợ chứ. Haizzz... Con trai đẹp giai quá cũng là cái tội mà."

Hu hu hu! May mà quãng thời gian đen tố i ấ y cũng không phải vô ích.

"Cậu dạy mình có được không? Mình chẳng biế t chơi bóng rổ."

"Đúng rô`i, nghe nói phâ`n thi thể dục của chúng ta là bóng rổ, ai mà thi không qua thì xui tận mạng..."

"Được rô ìi, được rô ìi! Tớ sẽ dạy các cậu!" Thấ y đám nữ sinh nãy giờ cứ mô m miệng liế n láu, Lạc Tiểu Liên đành gật đâ ù đô ng ý. Còn Thẩm Tuyế t Trì thì đang ngô ìi một mình trên xà ngang, hai chân đung đưa, mặ t nhìn về phía bâ ù trời xa xăm.

Hừ! Thành tích học tập xuấ t sắ c không đô ng nghĩa là thể dục cũng giỏi. Mình sẽ lấ y món bóng rổ lành nghệ ra đọ với con nhỏ kênh kiệu đó, phải lấ y lại chút thể diện lúc sáng chứ.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên giơ quả bóng rổ trong tay lên rồ i hét to: "Thẩm Tuyế t Trì, cậu cũng lại đây dạy các bạn cách ném bóng đi."

Thẩm Tuyế t Trì châ m chậm quay đâ u lại, ánh mặ t vẫn chỉ nhìn vào khoảng không, dường như vạch một đường giới hạn xa lặ c. Cô ta lạnh lùng thố t ra ba từ cụt lủn với Lạc Tiểu Liên: "Không có hứng!"

Không đợi Lạc Tiểu Liên kịp nói thêm câu nào, cô ta đã nhảy phă từ xà ngang xuố ng, quay người bỏ đi.

Khinh thường người khác thật!

"Thẩm Tuyế t Trì chặ c đang mải nghĩ gì đó. Lúc nãy cậu â y xem danh tác thể giới, chặ c là đang thơ thẩn với mấ y tình tiế t trong truyện â y mà..." Một nữ sinh ôm quả bóng rổ, mặ t hướng về phía Thẩm Tuyế t Trì đã đi khuấ t.

"Đúng thế ! Thiên tài khác xa với chúng ta. Chúng ta cứ ngoan ngoãn học ném bóng thì hơn." Một nữ sinh khác thở dài hụt hỗng.

Nghe thấ y mọi người nói vậy, Lạc Tiểu Liên lặng người đi, miệng giâ n giật ngại ngùng.

Thẩm Tuyế t Trì không tố n chút công sức nào mà đã thu phục được lòng người.

Nhưng mình sẽ không chịu thua đâu!

Lạc Tiểu Liên bị chơi một vố đau, đành vờ vịt cười tươi với đám nữ sinh đang bàn ra tán vào: "Không sao, cậu â y chặ c có việc gì đó. Để tớ dạy các cậu nhé."

Lạc Tiểu Liên nói xong, bước về phía trước: "Đâ u tiên phải câ m chấ c vào, dùng lòng bàn tay giữ trái bóng như giữ trái trứng gà, sau đó lựa tay giữ, ngắ m thẳng bảng rổ, dùng sức bật cao lên rồ i mượn lực cổ tay ném bóng vào rổ. Chỉ vậy thôi..."

Trái bóng rổ từ tay Lạc Tiểu Liên làm thành một đường cong tuyệt mĩ trước khi chui vào rổ. Các nữ sinh xung quanh không ngớt lời ca ngợi.

"Điể c hế t cả tai! Chẳng biế t tụi con gái kia la hét cái gì mà như lũ khùng thế ?"

Đúng lúc này, có mấ y nam sinh trông rấ t nổi bật từ xa đi tới. Anh chàng đã u tổ quạ đi đã u tiên bĩu môi, sau đó quay đã u sang, kính cẩn nhìn nam sinh dáng người cao lớn đi bên cạnh, rô i nói với giọng nịnh hót: "Lưu à, cậu cứ yên tâm! Hôm qua tôi đã giành được địa bàn rô i, không đứa nào dám gây phiê n hà gì cho cậu đâu."

Nam sinh dáng người cao lớn bước chậm rãi từ tố n, cúi đâ u như đang mải nghĩ ngợi gì đó. Mặc dù cũng mặc áo trắ ng như các nam sinh khác, nhưng cậu ta lại toát lên vẻ uy phong, khiế n không ai dám để n gâ n. Nghe thấ y anh chàng đâ u tổ quạ nói vậy, cậu ta từ từ ngước đâ u lên, một mớ tóc rủ xuố ng che khuấ t đôi mắ t, ngay cả ánh mặt trời cũng không dám chiế u vào khuôn mặt đó. Chỉ có cảm giác dường như đường nét của khuôn mặt ấ y đẹp một cách hoàn mĩ, nhưng ánh mắ t lại sắ c lạnh.

Cậu ta chỉ đáp lại với giọng thản nhiên: "Nhưng... bên đó hình như có người."

"Gì cơ?" Tên con trai đâ u tổ quạ mặt mày biế n sắ c, không dám tin vào tai mình, hoang mang nhìn vê phía sân bóng. Khi đã định thâ n lại, hắ n lập tức câ m bóng, nghiế n răng kèn kẹt, bỏ lại mọi người phía sau, rô i lao nhanh vê phía trước.

"Chẳng nhẽ bọn cóc ghẻ trường Đức Nhã hôm qua không nghe thấ y mình nói gì sao? Tức thật! Lưu à, cậu đợi ở đây nhé. Tôi qua đó cho tụi nó một trận!"

Bô p!

"Ai da!..." Chỉ vài giây sau, Lạc Tiểu Liên đang chăm chú dạy mọi người kĩ năng đánh bóng bỗng nghe thấ y tiế ng hét thảm thiế t sau

lưng. Cô giật bă n mình, quay đâ u lại.

Lớp trưởng Trương Hinh Như bỗng ngã vật xuố ng nề n xi măng, cách đó không xa có một quả bóng quay tít thò lò, sau đó lăn về phía vạch cầ u.

"Cậu không sao chứ?" Lạc Tiểu Liên lo lă ng đi về phía trước, số t sắ ng giơ tay ra, "Không sao chứ?"

"Không sao!" Trương Hinh Như phủi phủi bại bám trên quâ n áo, khẽ lắ c đâ u.

"Biế n ra xa chút. Không thấ y thiế u gia đây để n nhặt bóng hả?" Không đợi Lạc Tiểu Liên kịp đỡ Trương Hinh Như dậy, sau lưng cô lại vang lên giọng nói huênh hoang.

Lạc Tiểu Liên nhíu mày quay đâ `u lại thì thấ y tên Tiêu Nham Phong đâ `u tổ quạ đang tức giận đùng đùng, tay chố ng nạnh đứng giữa. Học sinh đứng hai bên vội vã nhường đường cho hấ n.

Tiêu Nham Phong tức hã mhã m, lao tới nhặt trái bóng, rô i dùng ánh mấ t khinh khỉnh nhìn mọi người xung quanh, hung hặng nói: "Ai là lớp trưởng lớp này? Mau sang sân bóng bên cạnh, ba phút nữa Giang Sóc Lưu của trường Tinh Hoa sẽ để n đây chơi bóng, đừng đây làm bẩn mấ t Sóc Lưu."

Trương Hinh Như đứng dậy, run lập cập bước ra, nói lắ p bắ p: "Tôi... tôi là lớp trưởng, chúng tôi sẽ đi ngay."

Tiêu Nham Phong coi thường Trương Hinh Như ra mặt, quay bóng trên tay rô `i cười khẩy: "Xem ra cô bạn cũng biê ´t điê `u đâ ´y!"

"Khoan đã!"

Đúng là oan gia ngõ hẹp, câu này quả là không sai. Không ngờ gặp lại tên đâ`u tổ quạ làm mình bẽ mặt trong lễ khai giảng nhanh đế n vậy!

Vừa nhìn thấ y mặt Tiêu Nham Phong, Lạc Tiểu Liên đã tức sôi gan, như nham thạch núi lửa chực trào ra. Cô nhanh chân bước tới, vung tay đập bố p một nhát vào vai tên Tiêu Nham Phong đang chuẩn bị quay người bỏ đi: "Ê ông bạn đâ `u tổ quạ! Thứ nhấ t chúng tôi đang học giờ thể dục, câ `n sân bóng này để tập. Thứ hai, sân bóng này là chúng tôi tới trước, cho nên các cậu mới là người phải đi tìm chỗ khác. Thứ ba, quả bóng của cậu làm bạn tôi bị thương, cậu phải xin lỗi."

Tiêu Nham Phong ngạc nhiên quay đâ u lại, trừng mấ t nhìn Lạc Tiểu Liên từ đâ u tới chân, sau đó đột nhiên cười să ng sặc như bị điên: "Hắ c hắ c hắ c hắ c! Ôi má ơi, cứ tưởng anh hùng phương nào! Hóa ra là con nhỏ si đâ n hôm khai giảng đây mà. Thế nào rô ì? Lâ n trước vẫn chưa đủ bẽ mặt hả? Hàng dỏm mà đòi sánh với Giang Sóc Lưu. Đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga. Đừng mơ hão nữa!"

Tiêu Nham Phong nhướng mày đấ c ý, khinh khỉnh nhìn Lạc Tiểu Liên như nhìn một con gián.

Thă ng cha này... đúng là đô khô n!

Ngọn lửa uấ t ức trong lòng Lạc Tiểu Liên dâng cao như sóng thủy triề u, cả người cô cháy bừng bừng như một quả câ u lửa.

Trương Hinh Như biế t să p có chuyện không hay xảy ra, vội kéo tay Tiểu Liên khuyên nhủ: "Tiểu Liên, thôi bỏ đi..."

"Đúng đấ y, đúng đấ y. Tiểu Liên, đừng dây vào tụi học sinh trường Tinh Hoa, rặ c rô i lặ m! Đặ ng nào chúng ta cũng sặ p hệ t giờ học rô ì."

Mọi người xung quanh đề `u chọn cách dĩ hòa vi quý.

"Không ngờ trường Đức Nhã lại có con gián huênh hoang góm. Mau biế n đi cho khuấ t mặ t thiế u gia đây! Giang Sóc Lưu mới là người đứng trên vạn người, mấ y con cóc ghẻ Đức Nhã đừng có mà xuấ t hiện trước mặt cậu ấ y." Thấ y học sinh trường Đức Nhã đề u sợ hãi như con rùa rụt cổ, Tiêu Nham Phong lại càng được thể đấ c ý, giơ tay ra làm dáng vuố t vuố t tóc, sau đó tự hào chỉ về phía cây long não, cười sung sướng, "Nhìn rõ chưa? Thiên tài Giang Sóc Lưu danh tiế ng lẫy lừng đang đứng ngay ở kia. Mấ y người không xứng nói chuyện với cậu ấ y. Hôm nay tôi thay mặt cậu ấ y tuyên bố cho mấ y người biế t, cả trường Đức Nhã cùng với nữ thiên tài mới gì gì đó nữa, mau ngoan ngoãn để cậu ấ y di dưới đế giày đi là vừa. Giang Sóc Lưu mới là số một!"

Theo hướng Tiêu Nham Phong chỉ, Lạc Tiểu Liên hơi nheo mấ t nhìn vê phía đó xem Giang Sóc Lưu trong truyê n thuyế t mặt mũi ra sao, nhưng tiế c là khoảng cách quá xa. Nế u đứng từ đây nhìn ra chỗ đó, chỉ thấ y nam sinh mà Tiêu Nham Phong chỉ đang chìm trong ánh nă ng chói lòa, ngoài ánh sáng nhức mắ t từ cái áo trắ ng, không nhìn thấ y gì hế t.

Hừ, cái gì mà là thiên tài của mọi thiên tài chứ? Rõ kém tắ m, chỉ biế t phái đàn em ra nghênh chiế n, còn mình thì như con rùa rụt cổ đứng im ở đó. Kể cả có thông minh đế n mấ y thì cũng chẳng khác mấ y tên trên đâ u đeo vòng sáng thiên tài đi nghênh ngang làm kiểu ngoài đường.

Những câu nói của Tiêu Nham Phong làm Tiểu Liên tức đế n đâ `u xì khói, mặt nổi gân xanh, giố ng như giế ng dâ `u sắ phụt lên. Nhưng... đợi đã... đợi đã!

Tuyệt chiều thứ ba trong Bí kíp chân truyề n của học sinh ưu tú Tô Hựu Tuệ: tuyệt đố i không được gây ra những phiê n phức không đáng có. Phải biế t nguồi giận kịp thời! Dập tắ t lửa! Không thể làm hỏng hình tượng thục nữ hiê n lành trước mặt mọi người.

Nghĩ đoạn, Lạc Tiểu Liên hít một hơi thật sâu, cố gắ ng khố ng chế ngọn lửa giận đang lan tỏa khắ p lục phủ ngũ tạng, rồ i mim cười dịu dàng với Trương Hinh Như và các bạn xung quanh.

"Ù, tớ biế t rô i! Thế thì chúng ta nhường sân bóng cho bạn Giang Sóc Lưu tài năng xuấ t chúng thiên hạ vậy."

"Tiểu Liên.. cậu... cậu không sao chứ?" Nhìn thấ y mặt Lạc Tiểu Liên nổi gân xanh nhưng vẫn cố gượng cười, Trương Hinh Như lấ p bắ p như gà mặ c tóc.

Tiêu Nham Phong liế c xéo một cái với bộ mặt đấ c ý: "Phải thế chứ, trường Đức Nhã vố n chẳng ra gì, không đủ tư cách tranh địa bàn chơi bóng với trường Tinh Hoa. Mau đứng dậy rô ìi biế n đi nhanh hộ cái, lũ rác rưởi mấ y người đừng có mà nhìn trộm đại ca Giang Sóc Lưu."

Tiêu Nham Phong vùa dứt lời, đột nhiên một trái bóng từ trên trời rớt xuố ng, đập mạnh vào đâ u hã n. Ngay tức khắ c, hã n bẹt dí như con gián bị xe lăn qua, nă m vật ra đấ t.

Các nữ sinh đứng xung quanh sợ để n nỗi thót tim, mặt mày tái xanh không còn giọt máu.

Còn người chứng kiế n từ đâ u chí cuố i là Lạc Tiểu Liên thì mặt trắ ng bệch, toàn thân toát mô hôi lạnh.

Chế t thật! Lúc nãy mình nóng quá, không kìm chế được nên quăng thẳng bóng vào đâ u hấ n. Không ngờ tay mình còn nhanh hơn cả đâ u. Gay thật, đúng là không nên gây sự thì hơn.

Lạc Tiểu Liên nă m chặt hai tay, hố i hận tột cùng lẫm bẩm nói với hình ảnh Tô Hựu Tuệ đang đứng trong ánh sáng cao vời vợi: "Chị Tô Hựu Tuệ ơi, em xin lỗi. Em vẫn chưa đủ kiên nhẫn để kìm nén cơn giận của mình."

Ai bảo... hấ n dám mã ng mình là đô rác rưởi. Kẻ sĩ thà bị chế t chứ không chịu nhục. Hơn nữa ở chỗ đông người thế này, mình cố gắ ng lấ m mới vớt vát được chút hình tượng trước mặt bạn bè, không thể để hấ n làm mấ t mặt được.

Lạc Tiểu Liên liế c xéo Thẩm Tuyế t Trì mặt không có chút cảm xúc nào đang đứng bên ngoài sân.

Nhấ t là trước mặt Thẩm Tuyế t Trì mình càng không thể bị bẽ mặt được...

Đúng lúc này, Tiêu Nham Phong bò lô m cô m dậy, ôm lấ y đâ u bị bóng đánh trúng, phẫn nộ nhìn đám nữ sinh đang sợ run câ m cập. Cuố i cùng mấ t hấ n toé lửa nhìn chòng chọc Lạc Tiểu Liên.

"Con nhỏ si đâ`n kia, mày tưởng mày là ai hả? Chán số ng rố i à? Dám đă c tội với tao, lâ n này mày chế t không kịp ngáp rố i."

Sau đó, một đám nam sinh lao tới vây quanh chỗ hắ n, có hai tên trông như hung thâ n trọn mặ t lên với Tiểu Liên, rô i hùng hổ xặ n cao tay áo:

"Phong, để tụi tôi cho con nhỏ này biế t tay!"

"Không câ`n!"

Ai ngò, Tiêu Nham Phong đứng thẳng dậy, giơ tay ra ngăn lại, "Mâ´y cậu để tôi tự giải quyê´t!"

Thich thich thich!

Nhìn đôi mấ t đã ng đã ng sát khí của Tiêu Nham Phong, trong lòng Lạc Tiểu Liên thấ p thỏm lo sợ, căng thẳng tới mức nín thở.

"Phong, cậu không sao chứ?" Bỗng một tên con trai dáng người vạm võ vắ t chiế c áo đô ng phục màu lam trên vai bước tới, đứng ngay sau vòng tròn học sinh quây quanh Tiêu Nham Phong và Lạc Tiểu Liên. Nhìn thế giă ng co kịch liệt giữa hai bên, cậu ta hơi nhướng mày hỏi vọng vào.

"Không sao, chỉ gặp phải một con gián trường Đức Nhã không biế t trời cao đấ t dày là gì thôi." Tiêu Nham Phong vung tay lên, ngăn nam sinh nọ tới gâ n mình, rô i cười khẩy, "Con nhỏ tâ m thường kia, mày dám lên mặt với người được mệnh danh lô c xoáy trường Tinh Hoa là tao hả? Đúng là đô không biế t tự lượng sức mình."

"Ô`, không biế t tự lượng sức mình thì sao hả? Cứ cho là tôi điế c không sợ súng đi." Lạc Tiểu Liên cứng giọng đáp, "Có điề `u... tôi phải đòi lại công bă `ng cho bạn mình. Hơn nữa chúng tôi cũng câ `n có sân để luyện tập, những người không liên quan mau tránh ra chỗ khác. Còn mười phút nữa mới hế t giờ, để n lúc đó, mấ y người muố n..."

Véo!

Lạc Tiểu Liên chưa kịp nói xong thì một trái bóng đã bay sượt qua tai, khiế n cô giật mình.

"Mày tưởng nói thế´, tao sẽ tha cho mày hử?" Tiêu Nham Phong cười gã`n dữ tợn, "Lạc Tiểu Liên! Mày đã có gan như thế´ thì chúng ta đấ´u một trận, nế´u mày thua thì cả lớp mày phải đi lau sân bóng, lau sạch dấ´u chân của bọn cóc ghẻ mấ´y người, đừng làm bẩn địa bàn của Giang Sóc Lưu."

Lạc Tiểu Liên thấ y lạnh cả số ng lưng.

Chế t thật, không ngờ gặp phải tên khó nhă n thế này, nhưng việc đã tới nước này thì không thể trố n chạy nữa rô i, đành đố i mặt thôi. Mình không thể để Thẩm Tuyế t Trì coi thường.

"Được, cậu đã nói thể thì tôi cũng không từ chố i." Lạc Tiểu Liên nghĩ đoạn, ưỡn ngực nghênh chiế n ngay mà không câ n đấ n đo suy nghĩ, trả lời một cách dứt khoát, "Nhưng yêu câ u của tôi là, nế u cậu thua, cậu phải xin lỗi chúng tôi vì đã gây rố i buổi luyện tập."

Tiêu Nham Phong dường như nghe thấ y chuyện nực cười nhấ t thế gian, hấ n hứ một tiế ng bă ng mũi: "Được lặ m, xem ra mày cũng gan to tày trời. Vậy chúng ta thi đấ u bóng rổ, mỗi người ném hai mươi trái, ném trong vòng ba điểm hay ngoài vòng ba điểm đề u được, chỉ câ n bên nào ném trúng nhiệ u hơn sẽ thắ ng."

Lạc Tiểu Liên ưỡn ngực tự tin, trả lời chắ c như đinh đóng cột: "Không vấ n đề `!"

"Tiểu Liên, thật là không sao chứ? Nế u chúng ta thua sẽ phải đi lau sân bóng đấ y!" Trương Hinh Như và các nữ sinh khác mặt mày sợ hãi nhìn Lạc Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên quay đâ u lại, nở một nụ cười rạng rỡ đâ y tự tin, bình tĩnh an ủi mọi người: "Ha ha ha! Mấ y cậu cứ yên tâm, tớ không thua đâu."

Các nữ sinh chỉ lặng lẽ cúi đâ u, còn Thẩm Tuyế t Trì đang định đi về phía là u giảng đường, bỗng dừng chân lại, đứng ở ngoài vòng tròn đang bàn tán xôn xao, lẳng lặng nhìn theo bóng Lạc Tiểu Liên, hàng lông mi cong vút khẽ chớp chớp...

Sân bóng ngoài trời, tràn ngập ánh nă ng.

Tấ t cả học sinh đề u tự động dẹp sang hai bên, nhiệ u học sinh khác cũng kéo tới hóng chuyện, sân bóng nhố n nháo cả lên. Học sinh trường Tinh Hoa huýt sáo như sắ p được xem kịch hay, còn học sinh trường Đức Nhã thì cúi đầ u, mặt mày sợ sệt lo lắ ng, chỉ dám ri tại nhau.

Ánh mă t mọi người đề u hướng về giữa sân bóng.

Ba nam sinh mặc áo màu lam của trường Tinh Hoa và ba nữ sinh mặc áo màu xanh lục của trường Đức Nhã đứng cách nhau một vạch sơn trắ ng thẳng tắ p, giố ng như hai đội quân đấ u đâ u nhau một mấ t một còn bước vào trận chiế n sinh tử.

Cuộc chiế n bă t đâ u.

Nham Phong đứng đâ u tiên, mặt mày như kiểu xiế t nợ, hung tọn nhìn ba nữ sinh trước mặt, nhế ch mép cười mia mai.

Đứng sau hặ n là hai tên nam sinh theo đuôi, cười rõ gian manh, bóp tay kêu răng rặ c.

Đố i mặt với ba nam sinh dữ như hùm beo, Trương Hinh Như và một nữ sinh khác cột tóc đuôi ngựa giố ng như con chim cút sợ sệt, nấ p sau lưng Lạc Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên nhíu mày nhìn khắ p lượt ba nam sinh đố i mặt, mắ t bỗng lóe sáng. Cô thản nhiên hứ một tiế ng, quay người đi vê

phía hai "đô `ng đội" rô `i vẫy vẫy tay, "Hinh Như, Nguyệt! Hai cậu đừng sợ, tớ đã nghĩ ra cách đô ´i phó với bọn họ rô `i."

Nói xong, Tiểu Liên nháy mắ t với hai nữ sinh kia, miệng nở nụ cười chắ c thắ ng, hàm răng trắ ng ngà như phát sáng dưới ánh mặt trời.

Lạc Tiểu Liên và hai nữ sinh kia chụm đâ`u lại thì thâ`m to nhỏ gì đó một lúc.

Tiêu Nham Phong thấ y ba nữ sinh xì xâ m to nhỏ có vẻ bí mật, bỗng thấ y hơi chột dạ, khẽ nhíu mày.

"Phong, ba con nhỏ đó đang bàn luận gì thế ?" Nam sinh đâ u húi cua nói nhỏ vào tai Nham Phong.

"Kệ tụi nó, không việc gì phải lo, lố c xoáy trường Tinh Hoa làm sao có thể thua mấ y con vịt giời đó được?" Tiêu Nham Phong hứ một tiế ng lạnh như băng, sau đó cười khẩy mấ y tiế ng, cấ t cao giọng khiêu khích, "Ê! Ba con nhỏ kia, đã thảo luận xong chưa? Nế u nhận thua thì tao có thể niệm tình tha cho một lầ n."

Lạc Tiểu Liên kiêu hãnh ngước đâ `u lên giố ´ng như đã chuẩn bị chiế ´n thuật thi đấ ´u xong xuôi, nhìn hai "đô `ng đội" với ánh mặ ´t kiên định. Sau đó, cô nhìn thẳng vào mặt Nham Phong, đôi mặ ´t to tròn tràn đâ `y vẻ tự tin:

"Còn lâu tụi này mới bỏ cuộc nhé! Nhưng tôi muố n thay đổi luật thi đấ u."

"Này, có nhâ`m không đâ´y?" Lạc Tiểu Liên vừa dứt lời thì tên đâ`u húi cua đã gào lên bấ´t mãn, "Sao chúng tôi phải theo luật của mấ´y người?..."

Tiêu Nham Phong giơ tay ngăn tên đâ`u húi cua đang la ỏm tỏi như ê´ch ộp kêu trời mưa, sau đó nghiêng đâ`u vẻ bâ´t câ`n đời: "Được rô`i, mau nói đi!"

Lạc Tiểu Liên tiế n về phía trước mấ y bước, giơ tay lên chỉ vào cái bảng rổ.

"Chúng ta sẽ thi đấ u ba vòng, mỗi vòng cử một người thi đấ u. Mỗi vòng ném sáu trái, ném trong vòng ba điểm hay ngoài vòng ba điểm đề u được, chỉ câ n bên nào ném trúng rổ nhiệ u hơn thì sẽ thắ ng ở mỗi vòng. Còn kế t quả cuố i cùng... bên nào thắ ng hai vòng thì sẽ thắ ng cả lượt."

"Được thôi, mày nghĩ mình có cơ hội thắ ng sao? Hắ c hắ c hắ c!" Tiêu Nham Phong nhún vai, cười mia mai, "Đúng là đô con gái lắ m chuyên!"

Hay lă m!

Lạc Tiểu Liên mừng thâ m, cười tươi roi rói, nghĩ bụng: Khà khà! Bước đâ u kế hoạch đã thành công.

Lúc này, mặ t Thẩm Tuyế t Trì bỗng loé sáng, miệng khẽ nhế ch lên làm thành đường cong mờ ảo.

Đứng cách đó xa xa, dưới gố c cây long não, ánh mặt trời lọt qua kẽ lá chiế u xuố ng phát ra ánh sáng chói lòa. Nam sinh người vạm vỡ vấ t áo đô ng phục trên vai khoái trá nhìn cảnh tượng diễn ra trên sân bóng, sau đó quay đâ u lại, cười tít mắ t nói với nam sinh mặc áo sơ mi trắ ng đang đứng dựa lưng vào gố c cây:

"Hà hà hà! Lưu à, xem ra trận đấ u này, lố c xoáy trường Tinh Hoa của chúng ta thắ ng chắ c rô ì." Dưới ánh sáng mặt trời, nam sinh mặc áo sơ mi trắ ng như được dát vàng xung quanh. Cậu ta chậm rãi thu tâ m mắ t lại, như vừa mới xem xong một trò chơi thú vị, cái miệng cao ngạo khẽ nhế ch lên:

"Chưa tới phút chót... chưa biế t được!"

Tuýt!

Tiế ng còi đinh tai vang lên, cuộc thi đấ u bă t đâ u!

Tiêu Nham Phong bước tới vạch ném ba điểm, nhận bóng từ tay một nam sinh cao gâ 'y làm trọng tài, rô 'i đập bóng hai cái rấ 't điệu nghệ.

Sau đó, cậu ta khẽ nhẹ nhàng giơ tay lên, ném vào rổ vừa nhanh vừa chuẩn. Giố ng y một vị tướng quân đang đón nhận ca khúc khải hoàn, sân bóng bỗng rộn lên tiế ng huýt sáo và cổ vũ nô ng nhiệt.

Hừ, thă ng cha này cũng chẳng phải tay vừa! Không những ném chuẩn, tư thế còn chuẩn không câ n chỉnh. Lạc Tiểu Liên đứng bên cạnh quan sát tình hình, thâ m khâm phục động tác ném bóng lành nghệ của Nham Phong.

Nhưng... Hà hà hà! Kể cả có giỏi như thế chăng nữa, cũng không thể thă ng được Lạc Tiểu Liên này đâu!

Nghĩ bụng, Lạc Tiểu Liên cười đấ c ý, ánh mấ t như chấ c mẩm nă m chấ c phâ n thắ ng một trăm phâ n trăm.

Xoat! Xoat! Xoat!

Quả bóng rổ như có mặ t, tạo thành những đường cong tuyệt đẹp dưới ánh mặt trời, rồ i ngoạn ngoãn bay thẳng vào rổ. Không khí trên sân như muố n nổ tung.

Học sinh trường Đức Nhã thấ y thế vội vàng co rúm lại một chỗ, đưa mắ t nhìn nhau, hoảng hố t bàn luận.

"Trời a, sáu trái bóng ba điểm đê u trúng cả."

"Giỏi quá! Bên chúng ta làm sao mà thắ ng nổi. Nhưng Lạc Tiểu Liên có vẻ rấ t tự tin mà, chắ c sẽ không để trường Đức Nhã phải xấ u mặt đâu."

Tiêu Nham Phong cười tự đấ c, liế c mặ t thách thức Tiểu Liên. Sau đó, hặ n khệnh khạng đi về phía nhóm nam sinh đang hoan hô nô ng nhiệt, giơ tay lên đập vào lòng bàn tay của các nam sinh khác để ăn mừng.

Lạc Tiểu Liên cố gắ ng trấ n tĩnh, quay đâ u lại mim cười với nữ sinh cột tóc đuôi ngựa: "Nguyệt, đế n lượt cậu rô i!"

Nguyệt hế t nhìn vẻ mặt tự tin của Tiểu Liên, rô i lại nhìn vẻ mặt vênh váo của Tiêu Nham Phong. Nghĩ lại kế hoạch tác chiế n ban nãy, cô hít một hơi thật sâu, quyế t đoán bước về vạch ném.

Thấ y đội trường Đức Nhã cử Nguyệt ra, Tiêu Nham Phong bỗng lặng người đi.

Bọn con gái này bị mấ t trí rô i sao? Cử con nhỏ suy dinh dưỡng thế kia để đô i phó với mình!

Trên sân lại dây lên tiế ng bàn tán nhức tai.

Tiêu Nham Phong không hiểu Lạc Tiểu Liên đang nghĩ gì, nhíu mày móc mia: "Chă´c là biê´t không thă´ng nổi mình nên chọn cách không ra mặt, kêu người khác ra thay. Đúng là nhìn nhâ`m người, con nhỏ này cũng non gan ghê."

Bô p! Bô p! Bô p! Bô p! Bô p! Bô p!

Đúng như mọi người dự đoán trước, Nguyệt ném trong vòng ba điểm sáu quả nhưng chỉ vào được có hai.

Tỉ số hiện giờ là 4: 18. (4)

Vòng đâ`u, nhóm Lạc Tiểu Liên thảm bại!

Bóng đen của thấ t bại chưa kịp lan tỏa thì vòng hai lại bắ t đâ u.

Tiêu Nham Phong đứng trên sân, mặt mày hón hở vì được xem kịch hay, móc điện thoại di động trong túi ra, điê `u chỉnh lại góc chụp, miệng cười ranh ma.

"Ha ha ha! Phải chụp lại cảnh con nhỏ đó mấ t mặt chơi! Cho cả bố n trường xem nó thảm bại thế nào."

Xoat!

Hă n vừa dứt lời, trái bóng đã bay khỏi tay Tiểu Liên, chui tọt vào rổ.

"YES!"

Lạc Tiểu Liên nă m chặt tay, giơ cao lên tự cổ vũ cho mình.

Bô p bô p bô p!

Trên sân vang lên tiế ng vỗ tay lẹt đẹt, mọi người như được tiêm thuố c trợ tim, hào hứng bàn tán.

"Oa, cô ta ném được cú ngoài vòng ba điểm đâ y!"

"Ù, ừ. Dù Nguyệt thua nhưng xem ra Lạc Tiểu Liên cũng khá đấ 'y!"

"Hừ, chỉ câ `n cô ta không bôi xấ ´u trường Đức Nhã là được rô `i."

Nghe thấ y tiế ng bàn tán lo lắ ng xen lẫn kì thị, Lạc Tiểu Liên quay đâ u nhìn về phía mọi người rô i mim cười gật đâ u, nhặt lấ y bóng, sau đó giơ cao lên, khẽ cử động cổ tay.

Ánh mă t của nhiệ u người đề u đổ dô n vào trái bóng. Trái bóng bay vút trên không trung, rô i đáp thẳng vào bảng rổ. Dưới ánh mặt trời chói chang, nó phát sáng như thể một vì sao băng lướt trên bâ u trời.

Bộp!

"Oa! Chuẩn quá! Lại vào rô`i!"

"Lạc Tiểu Liên vào được hai trái liê`n. Chúng ta có hi vọng thă´ng rô`i!"

Trong tiế ng reo hò cổ vũ của học sinh trường Đức Nhã, quả bóng sau khi vào rổ liê n chui tọt xuố ng, nảy liên hô i trên sân.

"Này Phong, tình hình có vẻ không ổn rô`i, con nhỏ si đâ`n â´y cũng có chút bản lĩnh đâ´y." Tên đâ`u húi cua lo lă´ng nhìn Tiểu Liên ném được một quả ba điểm nữa.

Nham Phong số t ruột trừng mặ t với tên đâ u húi cua: "Cuố ng lên cái gì? Chỉ mới vào hai quả, có gì ghê gớm chứ. Sau này mới biế t ai hơn ai."

Xoat! Xoat! Xoat! Xoat!

Nhưng mọi chuyện lại ngược với những gì Tiêu Nham Phong dự tính. Ba phút sau, Lạc Tiểu Liên tiế p tục ném được bố n quả thành công. Cả sân bóng nhộn nhạo, không khí vui mừng bùng cháy ngùn ngụt bố c lên tận mây xanh.

"Oa! Lac Tiểu Liên cừ quá!"

"Không ngờ Lạc Tiểu Liên lại ném trúng cả sáu trái!"

"Hay quá! Tỉ số hòa rố ì, chúng ta có hi vọng rố ì!"

"Ùm!" Những học sinh vây quanh rôm rả bàn tán, khí thế hừng hực. Lạc Tiểu Liên đón lấ y chai nước khoáng từ tay Trương Hinh Như, mim cười gật đầ u.

"Này!" Tên Nham Phong bỗng cuố ng quýt lên, hắ n ta nhíu mày nhìn nam sinh mặt rỗ, lông mày như xế ch ngược lên tức tố i, "Nế u cậu thua, tôi sẽ cho cậu biế t tay! Nghe rõ chưa?"

Tên mặt rỗ vố n đã mấ t bình tĩnh, giờ lại thêm lời dọa nạt của Nham Phong, nên toàn thân run rẩy, trả lời ấ p úng: "Tôi... tôi biế t rô ì!"

Tên mặt rỗ nói xong, quay người đi vê phía sân bóng, do dự một lát, cuố i cùng chọn ném trong vòng ba điểm. Hặ n tự lầm bẩm một mình: "Ném hai điểm cho chặ c ăn..."

"Này, tên đâ`u đâ´t kia! Ngươi định làm cho trường Tinh Hoa chúng ta bẽ mặt đâ´y hả?"

"Yeah! Yeah! Chỉ câ`n tên này không ném trúng, trường Đức Nhã sẽ không thua đâu!"

Khi tên mặt rỗ ném trái bóng thứ sáu, cả sân biế n thành "nửa là nước biển giá băng, nửa là núi lửa hừng hực cháy". Các nam sinh trường Tinh Hoa như ngô i vào cọc, chửi bới lăng mạ tên mặt rỗ không tiế c lời. Còn trường Đức Nhã lại hoan hô cười nói râm ran.

"Cái gì? Không... không thể nào! Cậu ta... chỉ ném trúng có hai trái ư? Sao lại thế được?" Tiêu Nham Phong mặt mũi đỏ gay như gà chọi, điên tiế t hét lên, "Tụi vịt bâ u kia, chúng mày giở trò bỉ ổi gì thế?"

"Nè, mau nói xem, lúc nãy Tiểu Liên dùng kế gì vậy?"

Trong đám học sinh trường Đức Nhã, một nữ sinh số t ruột chìa tay ra kéo lấ y vạt áo của Nguyệt khẽ hỏi.

Nguyệt ngước đâ`u lên, cười vui sướng ngâ´t ngây, rô`i nhìn vê` phía Tiểu Liên với ánh mã´t khâm phục:

"Hi hi hi, thực ra rấ t đơn giản. Lạc Tiểu Liên dùng kế Điề n Kị đua ngựa. Để người ném bóng kém nhấ t trong số ba người là tớ đấ u với người mạnh nhấ t là Tiêu Nham Phong, cho Nham Phong tưởng là chắ c thắ ng. Sau đó cậu ấ y dùng kĩ năng ném bóng điều luyện đố i phó với tên đầ u cua chỉ có trình độ ném bóng thuộc hạng trung bình, thế là hai bên hòa nhau. Cuố i cùng cho lớp trưởng Như với khả năng ném bóng hạng trung bình đấ u với tên mặt rỗ kém nhấ t trong số ba người kia. Thế là chúng ta thắ ng giòn giã thôi!"

Nghe Nguyệt giải thích tường tận, nữ sinh nọ chợt hiểu ra vấ n đề `. Nhưng sau đó lại tò mò dò hỏi:

"Nhưng sao Tiểu Liên biế t trước khả năng ném bóng của ba nam sinh đó?"

"Ha ha ha! Dù ai đấ u cuố i cùng thì Tiêu Nham Phong cũng thua chặ c, vì tính tình cậu ta quá nóng nảy, toàn chỉ trích và uy hiế p đô ng đội!" Nguyệt đặ c ý cười rạng rỡ, "Khi ném bóng, yế u tố tâm lí rấ t quan trọng. Tâm lí không ổn định thì khó mà phát huy được khả năng thực thụ."

"Hóa ra là vậy!..." Nữ sinh nọ cười hân hoan, mắ t hướng về sân bóng, "Như vậy, trường Đức Nhã chúng ta thắ ng chắ c hả?"

"Chả nhẽ... mấ y con vịt bấ u trường Đức Nhã thặ ng thật sao?" Nham Phong nổi điên, vừa bóp chặt tay vịn như để trút giận, vừa gâ m ghè.

"Phong à! Cậu cứ yên tâm, chúng ta có cách cho chúng thua mà!"

Đúng lúc đó, một tiế ng nói gian xảo vang lên bên tai Nham Phong.

"Cách gì?"

Tiêu Nham Phong quay đâ u nhìn tên đâ u húi cua vẫn tỏ ra rấ t bình tĩnh. Tên đâ u húi cua lập tức nháy mặ t với Nham Phong.

Nhanh như cấ t... Cả Tiêu Nham Phong và tên đâ u húi cua đê u nhê ch mép cười gian manh.

Tuýt!

Không khí trên sân bóng rổ vô cùng hứng khởi. Lạc Tiểu Liên hí hửng nhìn Trương Hinh Như mím chặt môi, giơ cao tay, rô i bật lên khỏi mặt đấ t. Trái bóng từ tay Hinh Như chuẩn bị lao vê phía bảng rổ thì bỗng vọng lên tiế ng nói to vố ng của tên nam sinh đâ u húi cua:

"Mọi người biế t không? Nghe nói trên sân bóng này từng xảy ra chuyện kinh dị lă m. Trước đây có một nữ sinh â m ức vì bạn trai đã phản bội đội bóng của mình, nên treo cổ trên bảng rổ tự sát. Đế n bây giờ oan hô n của cô ta vẫn còn quanh quẩn ở đây. Mỗi lâ n có ai ném bóng vào rổ, thì đêm đế n, cô ta sẽ mò đế n tận nhà người đó bấ t hô n đấ y."

Giọng nói của tên đâ ù húi cua như tiế ng sấ m rê n, khiế n cho cả sân bóng xao động. Lạc Tiểu Liên và các học sinh khác của trường Đức Nhã là n lượt quay đâ ù lại nhìn.

Sao hă n lại kể chuyện kinh dị nhảm ruô i lúc này để làm gì nhỉ?

Lạc Tiểu Liên ngạc nhiên nghĩ thâ`m trong bụng, trong đâ`u bỗng như có tiế ng sét đánh xẹt qua.

Á! Không xong rô`i! Lẽ nào hă´n...

Trong lòng bỗng dấ y lên dự cảm chẳng lành, Lạc Tiểu Liên vội quay đâ `u, lo lă ´ng nhìn Trương Hinh Như. Đúng như cô nghĩ, Trương Hinh Như có chút khác thường. Ban đâ `u đã đứng chuẩn và câ `m chắ ´c trái bóng trong tay, bây giờ tự nhiên tay lại run lập cập, ngay cả đôi chân cũng run như câ `y sấ ´y.

"Lớp trưởng, đừng nghe hă nói linh tinh! Thời buổi này làm gì có ma quy. Cậu phải gắ ng lên nhé!"

Lạc Tiểu Liên vội hét to về phía Trương Hinh Như, nhưng Trương Hinh Như mặt mày tái xanh như mông nhái, cả người mề m nhũn như tấ m vải rách trước gió lạnh.

Thôi chế t rô ì!

Không ngờ Trương Hinh Như bị câu chuyện "oan hô`n sân bóng rổ" bịa đặt kia hù cho sợ chế t khiế p. Á! Cậu ấ y bắ t đâ u ném bóng!

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!... Bộp!

Tuýt!

"Cuộc thi kế t thúc!" Trọng tài huýt còi kế t thúc trận đấ u, dõng dạc tuyên bố kế t quả cuố i cùng, "Sau ba vòng thi, tỉ số giữa trường Đức Nhã và Tinh Hoa là 1: 2. Trường Tinh Hoa thắ ng!"

"Hura! Chúng ta thă ng rô i!" Đám học sinh trường Tinh Hoa hò reo vang đội, hỉ hả cười nói với nhau.

"Oa, ha ha ha... Tó đã nói trước mà! Lô c xoáy của trường Tinh Hoa làm sao có thể thua bọn cóc ghẻ trường Đức Nhã được?"

"Lũ cóc ghẻ trường Đức Nhã kia, mau ngoan ngoãn dọn dẹp sân bóng để nghênh tiế p vua của trường Tinh Hoa - Giang Sóc Lưu đi! Giang Sóc Lưu vô địch! Oa ha ha ha!"

Thua rô`i...

Nhìn đám nam sinh bên trường Tinh Hoa vui mừng đập tay vào nhau, phát ra những âm thanh bô m bộp, nghe những câu nói mia mai của bọn họ, học sinh trường Đức Nhã đành nén tức giận trong lòng, cúi đâ u buô n rười rượi, chẳng nói chẳng ră ng.

Đúng lúc đó, cả sân bỗng phân làm hai bên. Một bên hào hứng như ngọn lửa rực cháy, môt bên như rơi xuố ng vực thẳm băng tuyế t. Đứng ở ranh giới của hai bên, Lạc Tiểu Liên như cảm nhận thấ y cả sức nóng và độ lạnh râm ran khắ p người, toàn thân như bị pháo nổ tanh tách, đau tê tái.

Đột nhiên, cô phát hiện có ánh mắ t ớn lạnh chiế u thẳng vào lưng mình. Quay người lại thì bắ t gặp đôi mắ t lạnh giá của Thẩm Tuyế t Trì. Lạc Tiểu Liên dường như thấ y tấ t cả sức lực của mình đề u bố c hơi hế t, không biế t nên phản ứng thế nào, đành trừng mắ t nhìn lại Thẩm Tuyế t Trì.

"Đô ngô c!" Thẩm Tuyế t Trì ném cái nhìn lạnh lùng về phía Lạc Tiểu Liên, thố t ra hai tiế ng, rô i quay người bỏ đi.

Đô ngô c... Đô ngô c... Đô ngô c...

Lời nói của Thẩm Tuyế t Trì như câu thâ n chú quay vòng vòng quanh tại Lạc Tiểu Liên...

Nhìn theo cái bóng đã đi khuấ t của Thẩm Tuyế t Trì, Tiểu Liên cắ n chặt môi, thấ y mình như lao xuố ng vực thẳm không đáy, chẳng có ngày ngóc đã u lên được.

"Người già câ n chỗ náu thân, trẻ con câ n chỗ ân câ n chở che."

"Save the best to the last..."

"Hoạt tính của nó khi tan trong nước..."

Mặt trời uể oải thiêu đố t mặt đấ t nóng ran. Bây giờ là lúc nóng nhấ t của buổi chiế u. Không khí nóng rát khô nô ng, chỉ thấ y những đám bụi trắ ng bay lên mù mịt.

Trong trường trung học Tinh Hoa, tiế ng giảng bài vang lên nghe rõ mô n một. Cùng lúc đó, ở sân bóng rổ công cộng vă ng hoe, chỉ thấ y tiế ng chổi đưa qua đưa lại xoèn xoẹt và tiế ng hặ t nước rào rào.

Cả sân bóng rổ khô hanh bỗng chố c ẩm ướt. Một cô gái đi chân trâ n, tay nă m chặt chiế c chổi tre, gặ ng hế t sức quét những vũng nước còn đọng trên sân. Bên cạnh cô là cái xô nhựa màu lam, trên xô có miế ng giẻ lau màu đen vặ t rữ xuố ng.

"Phù..." Một lúc sau, cô gái mới nghỉ tay, tay trái nă m chặt cái chổi rô i đứng thẳng trên sân, tay phải khẽ lau mô hôi ướt đẫm trên trán, sau đó ngước đâ u lên nhìn bâ u trời toả ánh sáng nhức mấ t, khẽ thở dài thườn thượt, lầm bẩm một mình:

"Bí kíp chân truyề `n của chị Hựu Tuệ quả không sai. Có lẽ mình không nên đi gây sự, nế u không đã chẳng rắ c rố i thể này... Ôi má ơi, nóng quá đi mấ 't! Chân sắ p rộp cả lên rô `i..."

Nói để n đây, cô gái ngao ngán thở dài, nhanh chóng hô i tưởng lại mấ y phút trước.

"Hô hô hô, đô` vịt bâ`u si đâ`n kia, giờ thành bong bóng xì hơi rô`i hả? Lúc nãy còn hùng hổ lă´m cơ mà?"

Tiêu Nham Phong và hai tên theo đuôi đứng vây quanh Tiểu Liên, tay chố ng nạnh cười ha hả khoái trá.

"Trong đâ`u mày chă´c toàn bã đậu thôi! Tao nhân từ chỉ bảo cho mày biế t, trong nhóm lố c xoáy Tinh Hoa, tao chỉ đứng hàng thứ tư thôi. Mày phải biế t Giang Sóc Lưu đứng đâ`u thì giỏi cỡ nào rô`i đâ´y! Nế u là Giang Sóc Lưu ra tay thì kể cả cái con nhỏ thiên tài Thẩm Tuyế t Trì cũng bị đè cho dẹp lép. Được lau sân bóng cho Giang Sóc Lưu cũng là vinh dự của tụi mày. Mau ngoan ngoãn làm đi. Há há há há!"

Hộc hộc! Cổ họng mình sắ p bị cục tức làm cho nổ tanh bành. Cái gì mà đứng thứ tư nhóm lố c xoáy Tinh Hoa... Đúng là đô hèn! Dùng thủ đoạn bỉ ổi dọa dẫm con gái để giành thắ ng lợi, báo hại mình phải lau dọn cả sân bóng.

Còn cả tên mà hấ n luôn miệng ngợi ca... Giang Sóc Lưu gì đó cũng chỉ là tên tô i tệ, đàn em hèn hạ thế thì hấ n cũng chẳng phải hạng tử tế gì.

Đáng ghét nhấ t vẫn là cái con nhỏ Thẩm Tuyế t Trì. Không những vô cảm, chẳng giúp bạn bè lúc nguy khố n, lại còn giậu đổ bìm leo. Thiên tài mà tự kiêu, ích kỉ vậy sao? Nói đi nói lại, mình kế t thù kế t oán với tên Tiêu Nham Phong cũng tại nhỏ ta hế t!

Lúc nào cũng chẳng quan tâm tới cảm nhận của người khác, chỉ bo bo mỗi mình. Quá đáng thật!

Lạc Tiểu Liên chố ng nạnh, đứng giữa sân, bực tức ngước đâ u lên nhìn trời. Trong mặ t Tiểu Liên, những áng mây nghịch ngợm như thay đổi hình dạng liên tiế p, lúc là cái đâ u tổ qua của Tiêu Nham

Phong, lúc là khuôn mặt phát sáng mờ ảo của tên Giang Sóc Lưu, cuố i cùng là một khuôn mặt vô cảm.

Lạc Tiểu Liên căm phẫn, nghiê n răng ken két.

Xoat xoat xoat!

Ta quét, quét, quét nè!

Xoat xoat xoat!

Ta quét, quét, quét nè!

Lạc Tiểu Liên cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, dùng hế t sức đẩy cái chổi trong tay, đưa chổi thẳng trên mặt đấ t, dường như muố n cào nát tấ t cả khuôn mặt đáng ghét đó. Khổ nỗi ông trời dường như chẳng bao giờ chịu đứng về phía cô, lúc cô tức giận đẩy mạnh chổi, cây chổi tuột khỏi tay, bay vút lên trời như tên lửa.

Bô p!

"Oái!"

Ngay sau đó là âm thanh va đập mạnh kèm theo tiế ng kêu thấ thanh. Lạc Tiểu Liên sợ dựng tóc gáy, hố t hoảng nhìn về phía phát ra tiế ng kêu vừa nãy, liên tục cúi đâ u xin lỗi vị khổ chủ phải lãnh trọn cây chổi tre: "Xin lỗi! Xin lỗi! Thành thật xin lỗi! Tôi không cố ý!"

"Ha ha ha! Lâ`n đâ`u tiên tôi rửa mặt bă`ng chổi tre đâ´y. Cảm giác là lạ."

Rửa mặt? Là la?

Lạc Tiểu Liên kinh ngạc ngước đâ`u lên, phát hiện thấ y người vừa lãnh trọn cây chổi...

"Hàn... Hân Thu Dạ..." Ôi Chúa ơi, tại sao lâ`n nào gặp anh â´y, con cũng rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười thê´ này?, "Em... em..."

Lạc Tiểu Liên hoang mang nhặt cái chổi lên, rô`i nă´m chặt trong tay.

"Ái! Đau quá! Đau quá!" Ai dè một tiế ng rên rỉ như vừa bị tấ n công bấ t ngờ vẳng tới tai Hàn Thu Dạ.

Hàn Thu Dạ ngạc nhiên ngước đâ u nhìn...

Dưới ánh sáng lóa mặ t, Hàn Thu Dạ chỉ trông thấ y khuôn mặt nhìn nghiêng của cô gái. Dường như bị ánh sáng mặt trời gay gặ t đô t cháy ngón tay, cô gái vung vung cánh tay trái liên tục, miệng không ngót xuýt xoa kêu đau, trông vừa dung dị lại vừa đáng yêu.

Hàn Thu Dạ khẽ mim cười, ánh mắ t từ từ nhìn quanh sân bóng một lượt, đột nhiên lên tiế ng hỏi: "Lạc... Tiểu Liên?"

"Á! Vâng... vâng... em... là Lạc Tiểu Liên." Nhìn thấ y nụ cười ngọt ngào như nước suố i mát lành của Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên thấ y khuôn mặt mình nóng bừng lên. Nhưng chợt nghĩ tới việc mình bị bẽ mặt trong lễ khai giảng, lưỡi Tiểu Liên cứng đờ ra, mặt đỏ như quả cà chua.

"Tiểu Liên?..." Hàn Thu Dạ lặng người đi, sau đó vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng như nước hô thu lấ p lánh, mò ảo.

"..." Thấ y Hàn Thu Dạ mim cười hô n nhiên, mặt Lạc Tiểu Liên nóng bừng lên, tâm trạng xố n xang căng thẳng như nước triê u dâng cao.

Giọng nói của anh â y thật đặ m thặ m và sâu lặ ng... Hay là anh â y định nói chúng ta có duyên với nhau nhỉ?

Thấ y mặt Tiểu Liên đỏ bừng như trái gấ c, Hàn Thu Dạ chợt nhớ ra điề u gì đó rô i lại cấ t tiế ng nói êm như sáo diê u:

"Tiểu Liên, em làm gì một mình ở đây thế ?"

"Á... tại... tại... em... hôm nay đánh bóng... thua học sinh trường Tinh Hoa, đây chính là hình phạt như đã hứa..." Nghe thấ y Hàn Thu Dạ gọi tên mình một cách thân thiện, Lạc Tiểu Liên như phát cuố `ng lên vì sung sướng. Nhưng nhặ c tới chuyện này, Tiểu Liên đang vui vẻ bỗng ủ rũ như tàu lá chuố i, nói rụt rè buô `n bã, "Em đã làm trường ta mang tiế ng xấ u... Anh Hàn Thu Dạ, em xin lỗi!"

Nghe Tiểu Liên nói hế t câu, Hàn Thu Dạ bèn giơ tay ra nhẹ nhàng vỗ vai Tiểu Liên. Bàn tay dịu dàng nhưng quyế t đoán như truyề n một luô ng sức mạnh kì diệu khiế n cho người ta yên lòng.

"Anh..." Lòng Lạc Tiểu Liên nặng như đeo đá. Cô ngạc nhiên ngước đâ`u lên, tròn mặ t nhìn.

Chưa nói hế t câu, cô đã thấ y Hàn Thu Dạ đi thẳng về phía sân bóng rổ.

Anh nhặt trái bóng rổ rơi trên sân lên, rồ i đi tới trước vạch ném, nhẹ nhàng giơ cao tay lên.

Trái bóng còn vương vài giọt nước bay một đường cong trong không trung, nhảy tưng tưng trên bảng rổ rô i đáp gọn vào trong rổ, sau đó lại nảy vê phía Hàn Thu Dạ.

"Anh, anh..."

Hàn Thu Dạ vẫn điệ m tĩnh như không, lặng lẽ cúi người, nhặt trái bóng rổ trên mặt đấ t lên, rô i lại ngặ m trúng bảng rổ, nhìn đặm đặm hô i lâu.

Dưới ánh sáng mặt trời, dáng người cao dong đỏng mặc chiế c áo sơ mi trắ ng tinh dường như chấ t chứa một sức mạnh đáng gờm.

"Lạc Tiểu Liên, em có biế t không! Thực ra nhiề `u chuyện cũng giố ´ng như ném bóng vậy, mặc dù xuấ t phát từ mục đích tố ´t, nhưng không phải lúc nào cũng ném trúng được. Cho nên, đừng nghĩ tới việc cúi người nhặt bóng, mà hãy nghĩ tới việc mỗi lâ `n ngước đâ `u lên, nhìn thẳng vào bảng rổ..."

Bộp!

Vừa dứt lời, Hàn Thu Dạ lại nhanh tay ném bóng, trái bóng làm thành một đường cong tuyệt đẹp rô i rơi vào rổ không chút do dự.

" "

Bây giờ Tiểu Liên đã hiểu tại sao Hàn Thu Dạ lại có thể giành được ngôi Vương. Hình tượng chàng trai dịu dàng, lịch thiệp khiế n lòng cô bỗng xố n xang.

"Cảm... cảm ơn anh! Em hiểu rô`i!" Lạc Tiểu Liên gật đâ`u dứt khoát, ánh mặ´t như phát sáng.

"Rấ´t vui vì có thể giúp em!" Hàn Thu Dạ mim cười dịu dàng như một chiế´c lông vũ mề`m mại khẽ vuố´t ve, "Nhưng sao chỉ có mình em quét dọn ở đây thế´ này?"

"Bởi vì người nào làm thì người đó phải chịu! Trận đấ u này do một mình em quyế t định, nên hậu quả cũng một mình em gánh." Lạc Tiểu Liên vỗ ngực đáp thẳng thắ n, sau đó lấ y tay quệt những giọt mô hôi, để lộ nụ cười rạng rỡ đâ y sức số ng pha chút ngượng ngập.

"Sao em lại đâ`u têu làm những chuyện ngô´c nghê´ch thê´?"

"Bởi vì người nào làm thì người đó phải chịu! Trận đấ u này do một mình em quyế t định, nên hậu quả cũng một mình em gánh."

Nghe thấ y câu trả lời của Tiểu Liên, một giọng nói quen thuộc như làn gió mát êm dịu bỗng vang lên trong đâ u Hàn Thu Dạ.

Hàn Thu Dạ lặng người đi, hình ảnh Lạc Tiểu Liên bỗng mờ dâ`n, biế´n thành hàng chục hình ảnh thân quen như ảo ảnh, khiế´n anh có cảm giác mình như bị hoa mắ´t...

"Anh... Anh Hàn Thu Dạ?..." Thấ y Hàn Thu Dạ thấ t thấ n nhìn mình, Lạc Tiểu Liên cuố ng quýt lại gâ n hỏi han. Khuôn mặt Hàn Thu Dạ càng lúc càng trắ ng bệch, Tiểu Liên số t sắ ng: "Anh... có sao không? Anh thấ y mệt à?"

"O... ha ha! Không sao, không sao!" Hàn Thu Dạ lặng người đi, lát sau mới định thâ `n lại, ánh mặ ´t dịu dàng nặ `m gọn trong tròng mặ ´t phát sáng như viên pha lê của Lạc Tiểu Liên. Anh khẽ gượng cười, "Thê ´... để anh giúp em một tay, gâ `n đây anh lười vận động quá, bây giờ cũng câ `n luyện tập chút."

Nói đoạn, Hàn Thu Dạ xoay xoay bả vai, mim cười nhìn Lạc Tiểu Liên, sau đó tiện tay câ`m lâ´y cái chổi tre, rô`i tự mình quét dọn.

Lạc Tiểu Liên đứng đờ ra nhìn dáng người cao cao của Hàn Thu Da. Cô nhíu mày cắ n chặt môi.

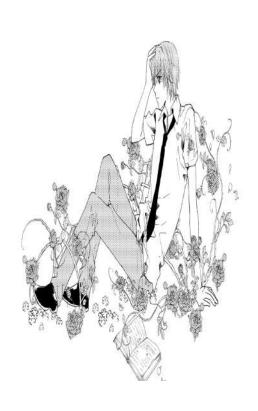
Ban nãy, anh Hàn Thu Dạ nghĩ gì thể nhi?...

"Ê tên kia! Trước khi nhảy tường cũng phải xem có ai ở dưới không chứ!"





"Ai da... Đau quá!"



## [Chìm nổi]

Tôi là một chú cá tung tăng dạo chơi trên dòng sông Ngân Hà

Dật dò theo sóng nước mênh mang.

Lúc đau xót, lúc vui vẻ

Đã hứa rô `i nhé!

Tôi sẽ bơi tới bế n bờ thă ng lợi.

Ánh sáng ban mai như tuyên bố một ngày mới bắ t đâ u. Con chim sẻ non đập cánh phạch phạch bay trong vườn trường của Liên minh Tinh Hoa, rô i đậu ngay trên cành cây long não. Nó ngạc nhiên nhìn ngắ m đám người còn â m ĩ hơn cả mình ở dưới chân.

Học sinh mặc đô `ng phục màu lam và xanh lục quây tròn như những phiế n lá cải bắ p, đứng chen chúc kín cả bảng thông báo giữa hai trường Tinh Hoa và Đức Nhã. Những đôi mắ t tròn to không rời mắ t khỏi mục *Thông báo mới nhâ t vê `việc công tháp vào dịp Trung Thu*. Ai nấ y đề `u rì râ `m to nhỏ.

"Không biế t đêm Trung Thu mà công tháp sẽ thể nào nhỉ? Liệu năm nay ai sẽ đoạt ngôi Vương đây? Ôi! Mong anh Hàn Thu Dạ vẫn tiế p tục giữ chức hội trưởng. Trông anh ấ y đẹp mê li luôn..."

"Vớ vẩn! Học sinh trường Đức Nhã sao đọ được với Giang Sóc Lưu trường Tinh Hoa của tụi này được? Cậu ấ y là thiên tài của các thiên tài đấ y, nổi tiế ng cực kì." "Ai bảo cậu thế´? Khả năng của Hàn Thu Dạ và Giang Sóc Lưu là ngang ngửa nhau. Ôi... nói chung bảng xế´p hạng Vương - Soái năm nay khó đoán trước được lǎ´m!"

Hai cô gái mặc đô ng phục khác màu nhau đỏ mặt tía tai tranh cãi xem ai có thể xưng Vương trong lâ n công tháp tới. Đột nhiên nữ sinh mặc đô ng phục màu lam bước lên phía trước, mắ t sáng long lanh như sao sa, phâ n khích giơ tay ra chỉ.

"Ôi dào, tôi đã nói rô`i mà! Trường Đức Nhã làm sao có thể thă ng nổi trường Tinh Hoa. Mọi người xem, đây là cái gì?"

Ai cũng nhìn theo ánh mắ t cô gái. Một tờ *poster* màu đỏ nhức mắ t giố ng như viên nam châm, thu hút ánh mắ t của tấ t cả mọi người.

Siêu sao Thiên vương Tinh Hoa danh bấ t hư truyề n – Giang Sóc Lưu, ai dám tranh đua?

Nguyên soái tiên phong vô địch – Tiêu Nham Phong, đại thă ng trường Đức Nhã.

"Gì cơ? Con nhỏ Lạc Tiểu Liên đúng là không biế t tự lượng sức mình. Lâ n trước đã mạo danh Thẩm Tuyế t Trì lên phát biểu trong lễ khai giảng khiế n trường Đức Nhã chúng ta mấ t mặt thì chớ, lại còn bày trò thi đấ u bóng rổ ngu ngô c này. Đúng là bó tay với nó!"

"Thật tình! Lâ n này thì trường Tinh Hoa được mẻ cười vỡ bụng rô i!"

"Oài, tụi mình xui xẻo quá đi! Tự dưng lại học cùng trường với loại người như thế cơ chứ! Xấ u hổ chế t mấ t thôi."

Những tiế ng bàn luận xôn xao bỗng chố c biế n thành cuộc thảo phạt hung hăng. Học sinh trường Đức Nhã thi nhau chỉ vào tờ *poster*,

mă t nhìn xoáy sâu vào đó như những mũi tên.

Còn tấ m bia chính là Lạc Tiểu Liên, đang đứng bên ngoài vòng người. Cô tức tố i nhìn tờ *poster* nê n đỏ với hàng chữ đen bắ t mắ t to tổ chẳng, toàn thân run lên như bị chích điện. Những luô ng khí đen kịt như oan hô n từ địa ngực bay lên toát ra từ người cô...

Á! Á! Á! Á! Quân hèn hạ! Bọn Tinh Hoa chảnh cún! Ngay cả chiế n tích chẳng lừng lẫy tẹo nào của mình mà bọn nó cũng đem ra rêu rao cho bàn dân thiên hạ biế t.

Giang Sóc Lưu! Tiêu Nham Phong! Hai tên khố n kiế p nhấ t thế giới kia, một ngày nào đó ta sẽ di các ngươi như di con gián cho mà xem.

Trong phòng tin học ở tâ ng cao nhấ t của tòa nhà, mọi người còn đang mải mê các thao tác thực hành, nhưng khí độc đen tố i vẫn bao phủ chỗ ngô i thứ mười lăm. Hai bàn tay gỗ liên tục trên phím, hoàn toàn không để tâm tới bài giảng về *Photoshop* của cô giáo Sài Tĩnh Di.

**Cuộc số ng mới mĩ mãn (Lạc Tiểu Liên):** Chán quá! Sao cuộc số ng thời trung học của tôi lại đen tố i thế này chứ? Việc gì cũng chẳng suôn sẻ

Lạc Tiểu Liên vừa đánh xong, kèm theo biểu tượng là một khuôn mặt u ám như đưa đám hiện lên màn hình, một lúc sau có tiế ng buzz vọng đế n bên tai.

Không có anh, đời em cô đơn (Hách Chân Hi): Hoàng thượng giá lâm!

Không có anh, đời em cô đơn: Á! Vừa bị nghẽn mạng! Sao lại thế được? Từ ngày bà tới trường Đức Nhã học, số tôi mới rệp đây

này. Nhấ t Vương tam Soái của Liên minh Tinh Hoa rấ t giỏi mà, bà có biế t họ được chọn ra bă `ng cách nào không?

Cuộc số ng mới mĩ mãn: Có chứ, trước khi nhập học tôi đã điề `u tra kĩ lưỡng rô `i. Mỗi năm vào dịp Trung Thu đề `u tổ chức một là `n công tháp, bố ´n trường sẽ cử đại diện học sinh ưu tú của mình ra công tháp. Học sinh ưu tú nhâ ´t, chiế ´n thă ´ng trong là `n công tháp thì giành danh hiệu Vương, ba học sinh đại diện còn lại sẽ giành danh hiệu Soái, vì thế ´ mới gọi là nhâ ´t Vương tam Soái. Mà sao tự dưng bà lại hỏi chuyện này?

Không có anh, đời em cô đơn: Trời ạ, hỏi để làm gì á? Bởi vì họ là những nam sinh tài năng đâ `y mình chứ sao. Hi hi hi, Hàn Thu Dạ của trường Đức Nhã trong lâ `n công tháp trước giữ ngôi Vương. Hiện nay Văn Châ ´n Hải của trường Tinh Hoa và Ứng Thiên Ngữ của trường Nghiêm Lễ đê `u là những ứng cử viên nặng kí, nhưng được kì vọng nhiê `u nhâ ´t vẫn là Giang Sóc Lưu. Mọi người đê `u cho ră `ng ngôi Vương lâ `n này sẽ nă `m gọn trong tay cậu â ´y. Số ´ người ủng hộ đông cực kì, fan nhiê `u vô kể.

**Cuộc số ng mới mĩ mãn:** Chân Hi, sao đâ `u bà chỉ toàn hotboy với hotboy thế hủ? Đợi đã... bà nói ai được ủng hộ nhiê `u nhấ 't?

**Không có anh, đời em cô đơn:** Chứ còn gì! Bây giờ ngày nào tôi cũng lên xem bảng vàng của Liên minh Tinh Hoa, cập nhật liên tục bảng xế p hạng.

Cuộc số ng mới mĩ mãn: Bảng vàng? Nó là cái gì thế ?

Không có anh, đời em cô đơn: Cái gì là cái gì? Bà học ở trường Đức Nhã lâu thế mà không biế t bảng vàng là gì à? Người gì như từ trên trời rơi xuố ng! Bà vào trang www.oneking.com.cn mà xem!

Lạc Tiểu Liên nhanh tay bấ m vào đường link, những cánh bướm đủ màu sắ c rực rỡ bay ra từ màn hình, nhìn kĩ thì hóa ra là hình flash bản đô Liên minh Tinh Hoa.

Những cánh bướm màu lam, xanh lục, cam, trắ ng đại diện cho bố n trường Tinh Hoa, Đức Nhã, Nghiêm Lễ, Khâu Lâm. Các hoa văn trên cánh bướm vô cùng rực rõ. Nhưng bắ t mắ t nhấ t vẫn là ngôi tháp cổ toả ánh sáng lấ p lánh ở giữa màn hình.

Không có anh, đời em cô đơn: Sao hả? Hay không? Tháp Sao chính là nơi mà bố n học sinh ưu tú đại diện cho bố n trường vào thi đấ u. Nó liên quan để n truyề n thuyế t nhấ t Vương tam Soái đấ y.

**Cuộc số ng mới mĩ mãn:** Chuyện đó không quan trọng! Bảng vàng ở đâu?

Không có anh, đời em cô đơn: Bảng vàng chính là danh sách một trăm người ưu tú nhấ t Liên minh Tinh Hoa. Đê `u do học sinh trong trường bâ `u chọn. Bảng bình chọn này ngày nào cũng thay đổi liên tục. Bà nhấ p vào ngọn tháp sẽ thấ y ngay.

Lạc Tiểu Liên tò mò nhanh tay nhấ p vào đỉnh tháp, những chủ đề bàn luận đủ thứ khiế n mặ t cô hoa cả lên.

"Download clip khai giảng", "Hướng dẫn du lịch thă ng cảnh vườn trường", "Mười địa điểm dễ xuấ t hiện mĩ nữ nhấ t của Liên minh Tinh Hoa"...

Trong tiế ng kêu tách tách của chuột máy, màn hình chợt sáng lên, xuấ t hiện một bảng vàng lấ p lánh.

DANH SÁCH MỘT TRĂM HỌC SINH ƯU TÚ NHÂ T LIÊN MINH TINH HOA

Câ´p bậc	Họ và tên	Chanh Lộ Hoa	Bạch Lĩnh Thạch	Thanh Tuyê`n Thủy	Lam Trướng Thiên	Cấ p độ công tháp
Tinh Diệu Vương	Hàn Thu Dạ	200	200	196	596	$\rightarrow$
Kim Chi Tinh	Giang Sóc Lưu	197	200	198	596	1
Mộc Chi Tinh	Thẩm Tuyế t Trì	196	200	199	595	1
Thuỷ Chi Tinh	Văn Châ n Hải	194	195	196	585	Ţ

## Cách thức tính chỉ số:

- 1. Mỗi là n đăng một tin chính thố ng trên diễn đàn Liên minh Tinh Hoa, chỉ số quyế n rũ sẽ tăng thêm một bậc, tức là được cộng thêm một Chanh Lộ Hoa. Đặc biệt, nế u bạn là nhân vật chính trong tin đó, thì sẽ được cộng từ 1 tới 10 Chanh Lộ Hoa tùy theo mức đô.
- 2. Mỗi là `n thi hế t học phả `n, nế u kế t quả của bạn cao hơn năm mươi người thì chỉ số thông minh sẽ được tăng lên, tức là được cộng thêm một viên Bạch Lĩnh Thạch. Nế u bạn đứng ở vị trí Top 10 người cao điểm nhấ t khố i thì sẽ được cộng thêm từ 1 tới 10 viên Bạch Lĩnh Thạch tuỳ theo vị trí nă m giữ.
- 3. Mỗi là `n bạn đăng một tin trong mục diễn đàn tự do, chỉ số ´ được ưa thích sẽ tăng lên, tức là được cộng thêm một giọt Thanh Tuyê `n Thủy. Nế ´u trở thành nhân vật chính trong tin đó thì bạn được cộng thêm từ 1 tới 10 giọt Thanh Tuyê `n Thủy tùy theo mức độ chú ý của mọi người.

4. Tấ t cả các chỉ số trên cộng vào thành chỉ số Lam Trướng Thiên. Căn cứ vào chỉ số này để xế p mức độ công tháp theo thứ tự từ cao xuố ng thấ p. Lưu ý là các chỉ số này không cố định mà sẽ liên tục thay đổi.

... (Phâ n sau xin lược bỏ)

Tít! Tít! Tít!Tít!Tít!

**Không có anh, đời em cô đơn:** Bổ sung chút! Mỗi chỉ số khi tròn 200 có thể được đổi cấ p bậc. Bây giờ cấ p bậc cao nhấ t là Tinh Diệu Vương.

Anh Hàn Thu Dạ giỏi thật, đứng ở ngôi cao nhấ t - Tinh Diệu Vương, sau đó là ba người kia. Bố n người này sẽ hợp thành Top 4 học sinh ưu tú nhấ t Liên minh Tinh Hoa. Có điể u...

Lạc Tiểu Liên không phục. Cô liế c xuố ng cái tên "Thẩ Tuyế Trì" ở vị trí cách Hàn Thu Dạ không xa, rô i xem tiế p bên dưới.

Danh sách sao mà dài lê thế thế này? Toàn những cái tên lạc hoặ c. Theo con chuột lướt nhanh trên màn hình, hi vọng của Lạc Tiểu Liên như ngọn nế n bị thổi tặ t phụt trước gió...

Trong bảng tên dài lê thê không hê` thấ y bóng dáng tên của mình.

Thảo nào Thẩm Tuyế t Trì chỉ nhìn mình như nhìn con giun cái dế . Tức thật...

Đinh!

Lúc đảo mặ t qua bảng danh sách, Tiểu Liên đột nhiên dừng mặ t ở ba chữ "Giang Sóc Lưu", trong đâ `u cô bỗng lóe sáng. **Cuộc số ng mới mĩ mãn:** Ù! Tôi biế t rồ `i! Tôi phải có cú lội ngược dòng ngoạn mục. Đánh bại tên Giang Sóc Lưu, hạ gục con nhỏ Thẩm Tuyế t Trì là bă `ng chứng hùng hồ `n nhấ 't. Tôi sẽ trở thành người đứng cạnh anh Hàn Thu Dạ.

Không có anh, đời em cô đơn: Tiểu Liên, bà sao thế?

Đúng lúc Tiểu Liên đang thao thao bấ t tuyệt thì cô Sài bước từ trên bục giảng xuố ng, hai tay chặ p sau lưng kiểm tra thao tác *Photoshop* của học sinh.

Lạc Tiểu Liên vội vã di chuột thoát khỏi khung chat, không ngờ lại rố i bèng beng lên, lao đâ `u vê ` phía trước, chân va mạnh vào CPU. May mà lúc cô giáo đi qua chỗ Tiểu Liên thì màn hình đã hiện lên phâ `n mê `m *Photoshop*.

Cô giáo hài lòng gật gật đâ `u, rô `i quay người định đi! Đột nhiên...

"Bãi giá hô`i cung!"

Một giọng nói the thé từ tai nghe của Tiểu Liên vọng ra, khiế n cả phòng học bỗng lặng đi. Trên màn hình vi tính màu xanh lam bên góc trái bỗng nhảy ra một cửa sổ nhỏ.

"Bạn của cậu 'Không có anh, đời em cô đơn' đã offline!"

Sao thể nhỉ? Tiế ng gì ở đâu ra thế?

Lạc Tiểu Liên vội vã cúi đâ`u, phát hiện ra cái tai nghe của mình để ở chế độ *volume* to nhấ t... Khi cô ngóc đâ`u lên thì nhìn thấ y một khuôn mặt như ma nữ hiện hình, gân guố c nổi hế t cả lên, nghiệ n răng bặm lợi:

"Em Lạc! Tiểu! Liên!... Em làm gì trong giờ thế hả?"

Thấ y khuôn mặt nổi giận đùng đùng của cô giáo cùng với ánh mặ t kì quặc của mọi người xung quanh, Lạc Tiểu Liên khẽ thở dài vô vọng.

Có lẽ cuộc đời cấ p ba tươi đẹp càng ngày càng cách xa mình hơn...

Tan học, Lạc Tiểu Liên mang theo cuố n từ điển Oxford dày cộp tới cứ địa bí mật mà hôm khai giảng mới phát hiện ra. Đó là một sườn núi nhỏ hoang vă ng phía sau núi Bạch Lĩnh.

Cứ địa bí mật của Tiểu Liên nă mở ngay sát bức tường cổ màu xanh xám dài ngoặ n ngoèo ngặn giữa hai trường Tinh Hoa và Đức Nhã.

Bức tường cổ này bị học sinh trong Liên minh Tinh Hoa gọi là "tường xám". Bức tường loang lổ màu thời gian dù không đẹp nhưng nó đã có sáu trăm năm tuổi như Tháp Sao. Bình thường ít học sinh lui để n núi Bạch Lĩnh, lại có bức tường ngăn nên khu đấ t sườn núi mọc đâ y cỏ dại này rấ t tĩnh mịch. Mỗi khi có gió thổi qua, cỏ lay động như đợt sóng biển dào dạt, những đợt sóng cỏ xanh non nom rấ t mát mắ t.

Lạc Tiểu Liên ngô i trên thảm cỏ bên cạnh tường xám, lắm nhẩm đọc thuộc bảng từ mới chi chít trên cuố n từ điển. Nhưng không biế t tại sao, mỗi khi nhớ lại lời nói của thâ y cô và bạn bè, lòng cô lại nặng trịch như bị đá tảng đè. Cô đứng dậy, hít một hơi thật sâu, hai tay bắ c loa trước miệng, hét vang từng tiế ng một:

"Lạc Tiểu Liên... đừng bao giờ nhụt chí chỉ vì vài câu nói, mày phải hạ gục tên Giang Sóc Lưu đề tiện và con nhỏ Thẩm Tuyế t Trì kênh kiệu. Hoàn thành tâm nguyện trở thành học sinh xuấ t sắ c nhấ t, chỉ câ n mày cố gắ ng, nhấ t định sẽ thành công thôi. Hãy cho con nhỏ Thẩm Tuyế t Trì ngửi khói đi. Lạc Tiểu Liên sẽ trở thành học

sinh ưu tú nhấ t Liên minh Tinh Hoa. Á! Á! Á! Á! Ha ha ha ha ha...!"

Khi tự động viên mình xong, Tiểu Liên chuẩn bị ngửa mặt lên trời, duỗi chân ra vươn vai...

Binh!

"Ái!"

Đột nhiên có cái gì đó nă ng nặng từ trên trời rơi xuố ng, đáp thẳng vào người Lạc Tiểu Liên. Tiểu Liên mấ t thăng bă ng lao vê phía trước, mặt úp ngay xuố ng thảm cỏ, ngã kiểu vô ê ch trông rấ t khó coi.

"Ủa?... Sao mê `m mê `m thê ´ này... Thôi chê ´t, hình như mình dẫm phải phân chó rô `i."

Đúng lúc mặt Lạc Tiểu Liên đáp đấ t, trên đâ u quay vòng vòng toàn sao là sao thì một tên con trai thản nhiên thố t lên sau lưng.

Hả? Phân chó á?

Trán Lạc Tiểu Liên bỗng nổi gân xanh hình chiế c thập tự. Khi cô vừa gắ ng hế t sức ngô i dậy, chuẩn bị quay người lại mắ ng cho thặ ng cha vô duyên kia một trận tơi bời khói lửa thì bỗng thừ người ra.

Tấ t cả nỗi bực dọc bỗng chố c tan biế n trước khuôn mặt của anh chàng đó.

Phải miêu tả khuôn mặt này ra sao đây?... Beautiful? Elegant? Handsome? Perfect?...

Trong đâ`u Lạc Tiểu Liên hiện lên một loạt từ tiế ng Anh vừa mới đọc trong cuố n từ điển ban nãy, nhưng không có một từ nào đủ sức miêu tả khuôn mặt â´y. Trong phút chố c, người Tiểu Liên như cưỡi cơn gió, có cảm giác lâng lâng bay bổng vào cõi mơ mộng diệu kì... Có điề`u...

## Chát!

Lạc Tiểu Liên bỗng giật mình, rô `i gă ng định thâ `n lại. Cô điên tiế 't giơ cuố n từ điển Oxford nặng như cục gạch lên rô `i tương thẳng vào mặt tên đó.

"Cậu bảo ai là phân chó? Chế t này!"

"Oái!" Khuôn mặt đẹp như ánh sáng diệu kì trong giấ c mơ bị cuố n từ điển ném trúng. Cuố n từ điển làm thành một đường cong tuyệt mĩ trong không trung kiểu "long thâ n vẫy đuôi" rô i nhè thẳng mục tiêu.

Hù! Đáng đời!...

Lạc Tiểu Liên lô m cô m bò dậy, vừa lấ y tay phủi lấ y phủi để cỏ dính trên đô ng phục, vừa bực bội trợn mặ t nhìn khuôn mặt bị cuố n từ điển chọi trúng. Chính hặ n là thủ phạm làm Tiểu Liên bị ngã chỏng gọng.

Áo sơ mi màu trắ ng, đô ng phục màu lam... Ủa? Thắ ng cha này... là học sinh trường Tinh Hoa sao?

Không thể chịu nổi! Tụi học sinh trường Tinh Hoa toàn một lũ khoác lác, huênh hoang, ngay cả việc xuấ t hiện trước mặt người khác cũng chẳng ra làm sao cả.

"Ai da... Đau quá!" Tên con trai vứt cuố n từ điển xuố ng, ngô i khoanh chân trên thảm cỏ. Hấ n ta mím môi, hít một hơi dài, sau đó

giơ ngón tay thon dài ra day day cái că m bị cuố n từ điển ném trúng đau điể ng. Một lúc sau, hấ n mới từ từ mở mắ t ra nhưng vì đau quá lại nhấ m nghiê n mấ t lại.

Lạc Tiểu Liên vênh ngược mặt lên, mắ t đánh tia lửa điện nhìn tên đó như kiểu Bao Thanh Thiên nhìn thấ y gian thấ n lộng quyê n.

"Ê tên kia! Trước khi nhảy tường cũng phải xem có ai ở dưới không chứ!" Ngọn lửa uấ t hận cháy hừng hực trong lòng Tiểu Liên như được dội thêm một gáo dâ `u, lưỡi lửa liê ´m lên tới tận đâ `u.

Nhưng tên đó vẫn dùng tay nă n bóp că m, sau đó nhìn cô chăm chú. Đôi mă t sáng trong có chút biế ng nhác như mã t mèo Ba Tư đó chợt ánh lên niê m vui như khi Colombo tìm ra châu Mĩ. Hấ n nở nụ cười đâ y ẩn ý: "Từ trước tới giờ chưa ai thấ y tôi lại có phản ứng như thế cả... Cô là học sinh trường Đức Nhã à? Tên là gì?"

Xì! Lại một tên thích tự sướng! Rõ vô vị!

"Lạc Tiểu Liên!" Lạc Tiểu Liên tức tố i đứng chố ng nạnh, giọng điệu kiên quyế t như cảm tử quân sắ p lâm trận, "Biế t tên rô i thì mau xin lỗi đi!"

"Hơ hơ hơ hơ..." Nghe thấ y Lạc Tiểu Liên nói vậy, tên con trai kia giơ hai tay ra chố ng trên bãi cỏ, duỗi người uể oải, sau đó khẽ nghiêng đâ `u, thái độ coi trời bă `ng vung, "À! Xin lỗi bạn Lạc Tiểu Liên! Nhưng ban nãy tôi đâu thấ y có người bên dưới!"

"Cái... cái gì?" Nhìn nụ cười muố n cho ăn đấ m của tên con trai nọ, Lạc Tiểu Liên thấ y từng tế bào trong cơ thể mình suýt nổ tung, "Cậu... xin lỗi kiểu đó hả? Trường Tinh Hoa đúng là toàn lũ vênh váo!"

"Liên à, sao cô có vẻ hiểu rõ trường Tinh Hoa thế nhỉ?" Tên con trai nọ gian xảo nhướng mày.

"Liên... Liên? Câ´m cậu gọi trực tiế´p tên tôi như thế´!" Nghe tên con trai kia gọi tên thân mật của mình mà mặt vẫn thản nhiên như không, Lạc Tiểu Liên mặt mũi đỏ gay.

"Hơ hơ... Có sao đâu?" Tên con trai lắ c lư hai cái chân, vẻ bấ t câ n đời.

"Cậu nghe cho rõ đây! Tôi không có hứng thú gì với lũ vênh váo, thiển cận trường Tinh Hoa." Lạc Tiểu Liên như được lắ p một cái quạt thông gió trước ngực. Nhưng bấ t chợt cô nhớ điể u gì đó, mấ t hơi lóe sáng, "Mà này... cậu là học sinh trường Tinh Hoa, chấ c biế t tên Giang Sóc Lưu đúng không?"

"Giang Sóc Lưu?..." Nghe thấ y Tiểu Liên hỏi, tên con trai nọ bỗng cúi đâ `u xuố 'ng một lúc, sau đó ngước mặ 't lên khinh khỉnh nhìn Tiểu Liên, "Ô `! Tôi hiểu rô `i, hóa ra cô thâ `m thương trộm nhớ Giang Sóc Lưu hả? Nhưng mà..."

Chưa nói hế t câu, mặ t hặ n đã săm soi Tiểu Liên từ đâ u tới chân, rô i nhìn cô với ánh mặ t thương hại.

"Theo tôi biế t... Tiểu Liên à, cô không có cơ hội đâu! Bên cạnh Giang Sóc Lưu có bao nhiều bé xinh đẹp, giỏi giang."

"Đủ rô i đó, đừng đánh đô ng tôi với cái tên Giang Sóc Lưu đâ ù óc si đâ n, đê tiện kia được không?" Lạc Tiểu Liên nă m tay thành nă m đâ m, trọn ngược mặ t lên với hặ n, sau đó hặ m hè, "Tôi không có hứng với loại người như hặ n. Tôi chỉ muố n biế t chút thông tin về hặ n thôi, vì sớm muộn gì cũng có ngày tôi di hặ n dưới đế giày."

"Ủa? Ý của cô là... Cô thù địch với Giang Sóc Lưu?" Lời của Tiểu Liên khiế n tên con trai sững người, im như trời trô ng. Lát sau hấ n ngô i thẳng dậy, khoanh chân, ngước đâ u lên nhìn Tiểu Liên với ánh mấ t thích thú, "Hai người có thù à?"

"Không có!" Giọng Lạc Tiểu Liên như chém să t.

"Thê´ cô có quen cậu ta không?"

"Ò... Không quen!"

"Hơ hơ hơ hơ! Thế mà cũng bị ghét à?" Ai dè tên con trai kia cười să ng sặc như ma làm, ôm bụng cười lăn cười bò, "Có điề u kì thi năm nay, Giang Sóc Lưu đứng đâ u toàn thành phố đấ y, lại còn được tuyển thẳng vào trường trung học Tinh Hoa. Mặc dù gia thế nhà Giang Sóc Lưu vẫn còn là điề u bí ẩn, không ai biế t rõ thân thế của cậu ta... Nghe mọi người đô n, cậu ta là người thừa kế duy nhấ t của một tập đoàn thương mại siêu hạng. Có người nói ông nội cậu ta là một đại gia dâ u mỏ, giàu nứt đố đổ vách. Cậu ta lại đa tài nữa chứ, từ âm nhạc tới hội họa, võ thuật, đấ u kiế m... Haizzzz, trừ khi cậu ta biế n mấ t khỏi thế giới này vĩnh viễn, nế u không người như cô còn lâu mới có cửa thă ng."

"Hic, công nhận nê `n tảng vững chặ c thật! Không ngờ tên đó lại lợi hại vậy..." Lời nói vô tình của tên con trai kia như một cái chày đập thẳng vào đâ `u Tiểu Liên, khiế ´n cô hoa mặ t chóng mặt.

Trên thế giới này lại có người hoàn mĩ đế n vậy sao?... Mình cứ nghĩ người như vậy chỉ có trong phim...

"Hơ hơ hơ..." Thấ y Lạc Tiểu Liên ban nãy còn hung hăng bọ xít, thế mà bây giờ chỉ lầm bẩm như mèo cúp đuôi, tên con trai kia tiế p tục rung đùi, cười khoái trá như thể muố n nói: "Thế nào? Nhận thua đi là vừa!"

Không được! Không nên nghe tin đô `n thổi linh tinh mà sợ mấ t mật, thế thì ê mặt lắ m!

"E hèm!" Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên đang lom khom bỗng đứng thẳng dậy, khẽ húng hǎ ng giọng, "Tôi tin bâ t cứ thành công nào cũng phải dùng mô hôi nước mǎ t để đổi lâ y... Tôi nhâ t định sẽ biể n hǎ n thành miế ng lót đường của mình, còn tôi sẽ trở thành học sinh ưu tú nhấ t Liên minh Tinh Hoa, giành được học bổng học tại Harvard, cuộc đời tôi sẽ huy hoàng cho mà xem."

"Cô thú vị lă m!" Đôi mặ t kiên định như phát sáng của Lạc Tiểu Liên khiế n tên con trai bỗng lặng người đi. Hặ n ngước đâ u nhìn Tiểu Liên, rô i nhíu mày lại, ánh mặ t đan xen là lạ, đôi môi hơi nhế ch lên như mia mai. Lúc sau, hặ n nở nụ cười đâ y ẩn ý:

"Lạc Tiểu Liên... nê´u cô đã quyê´t chí thê´ thì để tôi giúp cô một tay!"

"Hở? Cậu... giúp tôi á?" Lạc Tiểu Liên giật thót, không dám tin vào tai mình, sau đó hơi nheo mấ t lại vẻ nghi ngờ, "Cậu giúp tôi?... Hay là cậu định thăm dò tình hình địch giúp hấ n vậy? Hình như cậu quen hấ n thì phải?"

"Hơ hơ hơ!" Câu nói thẳng thừng của Lạc Tiểu Liên làm tên con trai ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hắ n cười nghiêng ngả một lúc rô i lắ c lắ c đâ u, "Cô đừng đa nghi thế ! Người như Giang Sóc Lưu thì câ n gì phải thăm dò cô cho tố n thời gian ra, vì cậu â y chẳng coi cô là cái tép riu gì đâu. Cô khỏi lo lắ ng vô ích."

"..." Nghe lời nói thẳng như ruột ngựa của hắ n, mặt Lạc Tiểu Liên như đèn nhấ p nháy, lúc đỏ gay lúc tím lại lúc trắ ng bệch.

Úc thật... Thă `ng cha này đang an ủi hay là muố n ném đá mình vậy?...

"Nhưng... sao cậu lại muố n giúp tôi?" Mặt Lạc Tiểu Liên nhăn như khỉ, lâ m bâ m hỏi.

"Cũng chẳng có gì!" Tên con trai nhún vai vẻ bấ t câ n, lấ y ngón tay vuố t vuố t că m, "Dạo này tôi thấ y nhàm chán quá nên muố n làm việc gì đó thú vị chút."

Nhìn bộ dạng kiêu căng không coi ai ra gì của hặ n, Lạc Tiểu Liên như cái â m nước sôi sùng sục, xì khói trên đâ u.

Tên cà chón! Mình chúa ghét mấ y đứa kiêu căng, ngạo mạn. Nhưng mà... có nội ứng ở trường Tinh Hoa kể ra cũng hay đấ y. Nế u sau này mình phát hiện hặ n là gián điệp, lúc đó mình xuấ t chiêu phản gián cũng chưa muộn, cho hặ n chế t không kịp ngáp. Khà khà!

"Được!" Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên bỗng nở nụ cười ma mãnh, rô ìi gật đâ u như bổ củi, "Cảm ơn cậu đã tình nguyện giúp tôi. Để trả ơn, mỗi tuâ n tôi tăng câu một gói bánh quy hình thỏ."

"Bánh quy hình thỏ là cái gì vậy?" Tên con trai hơi nheo mặ t, dường như tìm thấ y thứ mà hặ n hứng thú.

"Thì là bánh quy tôi tự làm chứ là cái gì nữa!" Lạc Tiểu Liên hơi cúi người, đưa ngón trỏ đặt trước miệng, mỉm cười nháy mắ t với tên con trai kia, "Mùi vị thơm ngon miễn chê. Đảm bảo cậu ăn rô i lại muố n ăn nữa!"

"Được! Giao kèo vậy đi!" Hắ n ngô ì thẳng dậy, nhìn về phía mặt trời, sau đó khẽ vươn vai, rô ì quay lại đập vào vai Tiểu Liên, "Tôi cũng phải thể hiện chút thành ý chứ nhỉ? Thế này đi, năm giờ chiế ù hôm Trung Thu, tức chủ nhật tuấ n này, cô đứng ở Lam Trướng đợi tôi. Tôi sẽ dẫn cô tới một nơi hay ho lắ m!"

"Nơi hay ho?... Ở đâu thế '?..." Tiểu Liên ngây người nhìn hặ n.

"Nơi này chỉ một mình tôi biế t thôi." Hấ n bỗng giơ tay ra túm lấ y cổ áo Lạc Tiểu Liên, rô i ghé sát miệng vào tai cô, sau đó mim cười ra vẻ thâ n bí đáp, "Chẳng nhẽ cô không muố n xem hòn đá ngáng chân to nhấ t trên đường chinh phục đỉnh cao của cô là Giang Sóc Lưu trông như thể nào à?"

"Hả?... Đá ngáng chân?... Giang Sóc Lưu ư? Nghe được đấ y!" Lúc Lạc Tiểu Liên vỗ tay tán thưởng cách so sánh rấ t có hồ n ấ y thì một luô ng khí ấ m áp có mùi thơm thoang thoảng đột nhiên ve vãn bên tai, khiế n cô thấ y mạch máu của mình như chảy ngược lại.

Thă ng cha chế t bâ m! Sao lại giở trò mơn trớn thế chứ? Hay hặ n là kẻ biế n thái?

"Trung Thu trăng tròn, không gặp không vê \! Nhớ ăn mặc đẹp một chút!" Hắ n đứng nhồm dậy khỏi thảm cỏ, phủi những lá cỏ vương trên người xuố ng, sau đó quay người chuẩn bị rời đi. Nhưng vừa mới bước được hai bước, hắ n bỗng đứng khựng lại, quay đâ \u đă m đuổ i nhìn Tiểu Liên rô \u00ed i cười rõ gian manh.

"À! Đúng rô`i!"

"Cậu... cậu định... định làm gì?"

"Hơ hơ hơ!" Tay hấ n đút trong túi quâ n, cười càng lúc càng gian, chẳng nói chẳng rã ng mà chỉ tiế n thẳng vê chỗ Lạc Tiểu Liên đang đứng thừ người ra.

"Này!... Này! Cậu muố n làm gì? Đừng lại gâ n đây! Có gì đứng đấ y rỗ i nói! Cậu nghe rõ chưa?" Thấ y hặ n ta tiế n lại gâ n mình, Lạc Tiểu Liên hơi căng thẳng, bấ t giác lùi xuố ng liên tục.

Lạc Tiểu Liên chưa nói dứt câu thì hấ n đã dang tay ra, nă m chặt lấ y cổ tay cô. Tiểu Liên còn chưa kịp vùng vẫy thì thấ y cả người mình đã lao về phía trước theo quán tính, rô i nă m gọn trong vòng tay hặ n.

"Ô´i!"

Bep!

Khi Tiểu Liên nghĩ ră ng mình gặp phải tên lưu manh khoác vỏ ngoài quý tộc, thì bỗng một lực rấ t mạnh giữ cho người Tiểu Liên đứng vững. Tiế p đó, cô thấ y trán mình lành lạnh, hơi đau ê ẩm.

"Í? Sao... sao vậy nhỉ?..."

Lạc Tiểu Liên thấ p thỏm trong lòng, mở tròn mặ t ngạc nhiên, sau đó giơ tay lên sờ trán, phát hiện không biế t từ lúc nào đã bị dán lên một miế ng băng cá nhân.

"Tiểu Liên à, lúc nãy ngã, trán cô bị thương nè! Nhưng dán miế ng băng này vào sẽ ổn cả thôi!" Hắ n gật gù ngắ m "kiệt tác" của mình, rô ìi hài lòng vỗ vỗ đâ ù cô, sau đó mim cười rạng rỡ, "Không lo cho bản thân thì sao thắ ng nổi Giang Sóc Lưu?"

"Không mượn cậu phải lo!" Thấ y mình bị chòng ghẹo, mặt Lạc Tiểu Liên đỏ gay, trừng mấ t với tên con trai kia.

Thă `ng cha biế n thái này khó hiểu thật! Chẳng lẽ hắ n đố i với nữ sinh nào cũng tùy tiện thế `?

Lạc Tiểu Liên vội chuyển chủ đề nói chuyện để chữa ngượng.

"À, mà cậu tên gì? Lúc nãy tôi quên không hỏi."

"Tôi à?" Tay vẫn đút túi quâ`n, hă´n nghiêng đâ`u cười bí hiểm, "Ngoan ngoãn vê` đi rô`i sẽ biê´t!"

"Ủa? Vê` u?..."

Hă´n không trả lời mà chỉ quay người uể oải xua xua tay, rô`i đi thẳng ra chỗ tường xám. Dáng người cao cao đó nhảy vút qua tường giô´ng như một ngọn gió vô hình, biế´n mấ´t hút khỏi tâ`m mắ´t của Tiểu Liên trong tích tắ´c.

Về rô i sẽ biế t?... Chẳng hiểu hặ n đang nghĩ cái quái gì nữa. Có điể u đây là là n đâ u tiên mình gặp phải tên biế n thái như vậy...

"Hi hi hi! Tụi bay coi kìa! Con nhỏ đó bị làm sao vậy?"

"Chă c lúc tỏ tình bị người ta chơi xỏ rô i. Ôi, cười chế t mấ t! Ha ha ha ha..."

Mặt trời vội vàng thu những ánh sáng còn sót lại, bâ`u trời biê´n thành màu hổ phách.

Lạc Tiểu Liên kẹp cuố n từ điển ở nách, đi từ chỗ cứ địa bí mật về trường. Cô vội vàng chạy về phía khu giảng đường, vì sắ p bắ t đâ u giờ tự học buổi chiệ u.

Lạ thật! Trên đường đi, mọi người cứ chỉ trỏ mình, lại còn bịt miệng cười khúc khích nữa chứ.

Chậc... Hôm nay mọi người làm sao vậy? Sao lại nhìn mình như nhìn người ngoài hành tinh thế kia? Chế t thật, có gì đó không ổn...

Lạc Tiểu Liên vừa trâ m ngâm suy tư, vừa rảo bước nhanh vê phía trước. Chưa tới cửa lớp học thì cô đã nhìn thấ y Trương Hinh

Như đang cúi đâ`u, sải bước nhanh vê` phía cô.

"Á! Hinh Như!" Mắ t Tiểu Liên bỗng sáng quắ c như đèn pha, bước gấ p gáp vê phía Trương Hinh Như, rô i gọi to tên cô bạn lớp trưởng.

"O! Tiểu... Tiểu Liên, cậu.... cậu..."

"Hả? Gì vậy?" Nhìn thấ y Trương Hinh Như kinh ngạc ra mặt, Tiểu Liên số t ruột gặng hỏi.

"Tiểu Liên!..." Trương Hinh Như nhìn đám bạn đang che miệng cười, hố t hoảng kéo tay Lạc Tiểu Liên sang một bên, sau đó lôi cái gương tròn trong túi ra, đưa cho Tiểu Liên soi.

Tiểu Liên ngơ ngác soi mặt mình trong gương.

Thấ y trong gương là một cô gái đang nghệt mặt ra, trán dán một miế ng băng cá nhân. Trên đó viế t một dòng chữ bă ng bút máy màu đen:

## Thời Tuân - mobile: 1395656XXXX!

"Thời! Tuân!" Lạc Tiểu Liên nghiế n răng như máy mài nhôm, hai chữ đó lọt qua kẽ răng. Tay cô nă m chặt thành nă m đấ m, toàn thân phát ra khí nóng đậm đặc như khí thải công nghiệp.

Đúng lúc này cô thấ y có luô `ng khí lạnh toát chiế u thẳng vào lưng mình. Lạc Tiểu Liên phát hiện ra trong gương còn có một khuôn mặt vô cảm, đôi mấ t trong như pha lê đang lặng lẽ nhìn mình không chớp.

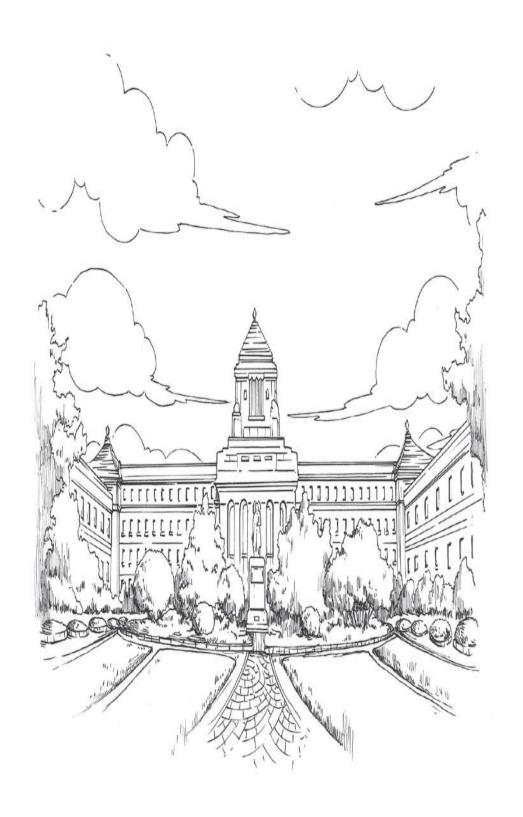
Dường như ý thức được điể `u gì đó, Lạc Tiểu Liên quay người lại, thấ 'y Thẩm Tuyế 't Trì đứng cách mình không xa, nhìn cô với ánh mặ 't khinh thường.

Binh!

Một tảng đá vô hình từ trên trời rớt xuố ng, đập trúng đâ u Lạc Tiểu Liên. Đâ u óc cô quay cuố ng.

Sao lại là con nhỏ đó? Lâ n nào mình cũng bị bẽ mặt trước nó. Ánh mặ t nó nhìn mình ban nãy như nhìn một con kiế n.

Ôi, tức chế t mấ t!



- (1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.
- (1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004
- (\*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.
- (\*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933. Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chéng phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyến chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

- (2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.
- (1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái, một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.
- (2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.
- (3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gio, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 1949).
- (4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.
- 1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.
- (1) Nghĩa là lên núi.
- 2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kí giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêđi.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

- (1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mông của tác giả Tào Tuyết Cần.
- 1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.
- 2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.
- 3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.
- 4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ "Emotion" là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là "tôn thờ" cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay 5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe môtô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là "The Doctor". Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.
- (1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.
- (1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.
- (1) Ngôi sao cô đơn.
- 1\. Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng
- 2\. Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác
- 3\. Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, dáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thắng thắn, nhiều khi hơi gàn...
- 1\. Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thắng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

- 2\. Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.
- 1\. Phòng Huyền Linh: (579 648) làm chức quan Tư mã, Tể tướng và Tể phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.
- 2\. Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bĩnh chuyện của người khác.
- 1\. Bát đồng: tên một quân mạt chược
- 2\. Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mối trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.
- 1\. Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.
- 1\. Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.
- 1\. Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.
- 1\. Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.
- 1\. Tiền Chung Thư (1910 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.
- 1\. ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.
- 1\. Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.
- 1\. Ý giống câu "Kỳ đà cản mũi" trong tiếng Việt
- 1\. Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một

- người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".
- 1\. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?
- 2\. Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là "Xia he xi", phát âm chữ Hạ Hạ Hỉ cũng là "Xia he xi", chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hỉ.
- (1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mỡ.
- (2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.
- (3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.
- (6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.
- (7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.
- (4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.
- (5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.
- (1) Ngày 12-7-1890.
- (1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tự chinh dữ đội ở châu Âu thời trung cổ.
- (2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.
- (1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).
- (2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.
- (1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.
- (1) Một loại cải dầu.
- (1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).
- (1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là "kẻ thù của nhân loại".

- (2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).
- (1) Nu integral (tiếng Pháp): Lõa thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.
- (2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.
- (3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)
- (1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.
- (2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.
- (3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.
- (4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)
- (1) Hãng Royal Caribean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kì) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mĩ.
- (1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.
- 1. Nguyệt Loan có nghĩa là "trăng khuyết", Tần Quảng Phong trêu Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).
- 1.Phan An (247 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).
- 2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).
- 3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần

- để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lãng (BTV).
- 4. Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).
- 5.Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).
- 6. Vương Xương Linh (690 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).
- 7. Hàn Dũ (768 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiếu bất tự lượng Dịch nghĩa: Muốn làm đổ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).
- 8. Lý Bạch (701 -762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư... Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).
- 9. Tả Trung Nghị Công (1575 1626) tên thật là Tả Quang Đấu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiền là một nhân vật tiểu thuyết Tiếu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).
- 10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khứ tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).
- 11. Câu thơ "Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão" có xuất xứ từ bài "Kim Đồng tiên nhân từ hán ca" của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài "Giản tự Mộc Lan hoa" của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài "Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh". Câu sau cần điền là "Nhân gian chính đạo thi thương tang". Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu

- của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uổng phí tuổi xuân (BTV).
- 12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).
- 13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong "Tiếu ngạo giang hồ" của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ "Thiên Long bát bộ" (BTV).
- 14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ "khốc" (lạnh) và từ "khố" phát âm giống nhau (ku) nên nói "tứ khố toàn thư" được hiểu theo nghĩa "tứ khốc toàn thư" ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).
- 15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).
- 1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).
- 1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với "văn võ song toàn" (BTV).
- 2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân y: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ "ý" và "y" (BTV).
- 3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: "Thề giữa đoan nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc" (BTV).
- 4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lích sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 557) thuộc Nam triều (BTV).
- 5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).
- 1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là "em Lâm", đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

- 2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Vãn Đường. Bài thơ "Bần nữ" (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).
- 3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).
- 4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Vãn Đường. Nghĩa là "Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót" (BTV).
- 1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).
- 2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạm (243 -291) tự là Hiếu Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).
- 1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).
- (1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải

Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

## **Table of Contents**

<u>BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỐ ANGEL</u>

<u>Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá</u>

<u>GIẤY THÔNG BÁO NHẬP HỌC</u>